BİRÇOK YAŞAM BİRÇOK ÜSTAT

Genç hastası ve ikisinin de yaşamını değiştiren geçmiş yaşam terapileri ile ilgili ünlü bir psikiyatrın gerçek hikâyesi...

DR BRIAN L. WEISS

BİRÇOK YAŞAM
BİRÇOK ÜSTAT

DR. BRIAN L. WEISS

Telif Hakkı © 1988 Brian L. Weiss, M.D.
© 2006 BUTİK YAYINCILIK ve KİŞİSEL GELİŞİM HİZ. TİC. A.Ş.
Bu kitabın tüm yayın hakları Türkiye'de BUTİK YAYINCILIK'a aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Eserin Orijinal İsmi
"Many Lives, Many Masters"
olup, eser bire bir olarak çevrilmiştir.
Yayıncı Sertifika No: 12162
Editör: Birol Gündoğdu
İngilizce aslından Türkçe'ye Çeviren: Suzan Coral
Düzelti: Fulya Tükel
Dizgi, Mizanpaj, Türkçe Grafik Adaptasyon:
Mineral Görsel İletişim Hizmetleri
Tel: 0212 289 30 10
www.mineraltasarim.com
Baskı, Cilt
İstanbul Matbaacılık Basılı Yayıncılık, Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Tel: 0216 466 74 96
Matbaa Sertifika No: 16436
BUTİK YAYINCILIK VE KİŞİSEL GELİŞİM HİZ. TİC. A.Ş.
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/257
Topkapı - İstanbul Tel: 0212 612 05 00 Faks: 0212 612 05 80
www.butikyayincilik.com • info@butikyayincilik.com

Bana hatırlayamadığım kadar
uzun bir zamandan beri
Sevgisiyle destek olan
ve umut veren
Eşim Carole'a...

Bu kitabı yazmak için kendilerine ayırmam gereken zamandan fazlasıyla çaldığım için beni anlayışla karşılayan çocuklarım Jordan ve Amy'ye teşekkür ediyorum.
Ayrıca terapi seanslarının ses bantlarını yazıya döken Nicole Paskow'a da teşekkürü bir borç biliyorum.
Bu kitabı temize çekmeden önce ilk müsveddelerini okuyan Julie Rubin'in yayımcılık önerileri çok yararlı oldu.
Simon&Schuster'daki editörüm Barbara Gess'e de uzmanlığı ve cesareti için içten teşekkürlerimi sunuyorum.
Bu kitabı hayata geçiren diğer herkese de derinden minnettarım.

Önsöz

Her şeyin bir nedeni olduğunu biliyorum. Bir olay meydana geldiğinde, olayın sonucunun ne olacağını anlamamızı sağlayacak iç görüden ve sağduyudan yoksun olabiliriz ama zaman ve sabırla sonuç açığa çıkar.

İşte Catherine'nin durumu da böyleydi. Onunla ilk kez 1980 yılında, henüz yirmi yedi yaşındayken tanıştım. Catherine iç sıkıntısına, ani ve yersiz korkularına, mantıksız nefret duygusuna çözüm bulmak ve yardım almak için muayenehaneme gelmişti. Kendisi bu bulguları çocukluk döneminden beri taşıyor olmasına rağmen, son zamanlarda durumu eskisinden daha kötü bir hal almıştı. Her geçen gün kendini duygusal açıdan biraz daha çökmüş, yükümlülüklerini yerine getirme gücünü kaybetmiş olarak buluyordu. Dehşete kapılmış ve gözle görülür derecede derin bir karamsarlığa kapılmıştı.

Catherine'nin o dönemki yaşamında sürüp giden keşmekeşin tersine benim hayatımda hiçbir pürüz yoktu. İstikrarlı bir evliliğim, iki küçük çocuğum ve yolunda giden bir iş yaşamım vardı.

Zaten benim yaşamım en başından beri her zaman doğru istikamette ilerliyor gibiydi. Sevgi ve ilginin hiçbir zaman eksik olmadığı bir evde doğup büyümüştüm. Akademik başarımı kolayca elde etmiştim ve üniversitede ikinci sınıf öğrencisiyken psikiyatr olmaya karar vermiştim.

1996 yılında New York'taki Columbia Üniversitesi'nden Phi Beta Kapa (üstün çalışma sergileyenler derneği üyesi) olarak mezun oldum. Daha sonra Yale Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne girdim ve 1970 yılında doktoramı tamamladım. New York Üniversitesi Bellevue Tıp Merkezi'ndeki stajımın ardından psikiyatri dalında ihtisasımı tamamlamak üzere Yale Üniversitesi'ne döndüm. Uzamnlık alanındaki eğitimimi tamamladıktan sonra Pittsburg Üniversitesi'nde öğretim üyesi olarak göreve başladım. İki yıl sonra Miami Üniversitesi'nde farmakoloji bölüm başkanlığına getirildim. Burada biyolojik psikiyatri ve madde bağımlılığı alanlarında yurt içinde tanınan bir isim oldum. Üniversitede geçen dört yılın ardından tıp okulunda Psikiyatri Doçentliği ûnvanıyla ödüllendirildim ve Miami'deki büyük bir üniversite hastanesinin Psikiyatri Bölüm Başkanlığı'na atandım. O tarihe kadar zaten uzmanlık alanımla ilgili otuz yedi bilimsel makale ve metin yayımlamıştım.

Yıllar süren disiplinli çalışmalar zihnimi bir bilimci ve doktor olacak şekilde eğitmiş, beni kendi uzmanlık alanımdaki dar ve tutucu yollarda

ilerleyecek kıvama getirmişti. Alışılmış bilimsel yöntemlerle kanıtlanamayan hiçbir şeye inanmıyordum. Ülkenin pek çok farklı yerindeki önemli üniversitelerde parapsikoloji alanındaki araştırmalar üzerinde çalışıldığını biliyordum ama bunlar benim ilgimi çekmiyordu. Bu tür şeyler bana gerçek dışı geliyordu.

Sonra Catherine'le tanıştım. On sekiz ay boyunca ona rahatsızlıklarını yenmesine yardımcı olmak için alışıldık tedavi yöntemlerini kullandım. Hiçbir şeyin işe yaramadığını görünce de hipnozu denemeye karar verdim. Catherine, trans halindeyken çoğu zaman rahatsızlıklarının kaynağı olduğu kanıtlanan "geçmiş yaşam" anılarını anımsadı. Aynı zamanda son derece gelişmiş "ruhsal varlıklar" dan gelen bilgiler için bir tür kanal görevi gördü ve bu varlıklar aracılığıyla yaşam ve ölümle ilgili pek çok sırrı açıkladı. Birkaç ay gibi kısa bir süre içinde rahatsızlıkları ortadan kalktı, hiç olmadığı kadar mutlu ve huzurlu bir yaşama kavuştu.

Ne eğitimim ne de altyapım beni bu tür bir olaya hazırlamıştı. Bu olaylar gözler önüne serildiğinde son derece şaşkındım.

Olanlar hakkında hiçbir bir bilimsel açıklamam yoktu. İnsan zihni bizim açıklamalarımızın çok ötesindedir. Belki de Catherine hipnoz altındayken gerçekten de bilinçaltının geçmiş yaşamlarla ilgili anıları saklayan bölümüne yoğunlaşabilmişti ya da belki psikanalizci Carl Jung'un kolektif bilinçaltı olarak adlandırdığı, hepimizi çevreleyen ve tüm insanlığın anılarının tamamını içeren enerji kaynağıyla bağlantıya geçmişti.

Şimdilerde bilim adamları artık bu soruların yanıtlarını aramaya başlıyorlar. Zihin, ruh, ölümden sonraki yaşamın esrarı ve geçmiş yaşamlarımızdaki deneyimlerimizin şu anki yaşamımız üzerindeki etkilerini araştırmaktan elde edeceğimiz çok şey var. Bu konudaki araştırmaların, özellikle de tıp, psikiyatr, din bilimi (teoloji) ve felsefe gibi alanlarında sınırsız olduğu açıktır.

Bununla birlikte bu alandaki yoğun ve ciddi bilimsel araştırmalar henüz bebeklik dönemlerini yaşamaktadırlar. Bu bilgiyi ortaya çıkarmaya yönelik bazı adımlar atılmıştır ama ne yazık ki bu süreç son derece yavaş işlemektedir ve hem bilim adamlarının hem de sıradan insanların engeliyle karşılaşmaktadır.

İnsanoğlu tarih boyunca yeni düşüncelere ve değişime karşı direnmiştir.

Tarih bu konudaki örneklerle doludur. Galileo Jüpiter'in uydularını keşfettiğinde dönemin astronomları bu uydulara bakmayı bile reddetmişlerdi, çünkü bu ayların varlığı bağlı oldukları inançlarla çatışıyordu. Günümüzde, bedenin ölümünden sonra yaşam ve geçmiş yaşam anılarıyla ilgili göz ardı edilemeyecek kadar çok olayı incelemeyi reddeden psikiyatrların ve terapistlerin de onlardan hiçbir farkı yoktur. Gözleri sürekli kapalıdır.

Bu kitap parapsikoloji alanında, özellikle de doğum öncesi ve ölüm sonrası deneyimlerle ilgili olarak yapılan araştırmalara küçük bir katkımdır. Okuyacağınız her kelime doğrudur. Anlattıklarıma hiçbir şey eklemedim, yalnızca durmadan tekrarlanan bölümleri bir daha, bir daha yazmadım. Bir de, özel hayata saygıdan dolayı Catherine'nin kimliğini bir parça değiştirdim.

Kendimi olanları yazmaya hazırlamam, Ortodoks inancıyla bağdaşmayan bu bilgiyi açıklayarak iş hayatımı riske atmak için cesaretimi toplamam tam dört yılımı aldı.

Bir gece duş alırken bu deneyimimi kağıda dökmek için birdenbire dayanılmaz bir istek duydum. Bu bilgileri daha fazla saklamamam gerektiğini ve şimdi açıklamanın tam sırası olduğunu destekleyen güçlü bir duyguydu bu. Öğrendiklerimi saklamamalı, diğer insanlarla paylaşmalıydım. Bu bilgi bana Catherine kanalıyla gelmişti ve şimdi de benim aracılığımla insanlara aktarılmalıydı. Karşı karşıya kalacağım hiçbir olası tepkinin ölümsüzlük ve yaşamın gerçek anlamı konusunda edindiğim bilgiyi açıklamamam kadar yıkıcı olamayacağını biliyordum.

Hemen duştan fırlayıp çalışma masama oturdum ve Catherine'nin seanslarını kaydettiğim kasetleri incelemeye başladım. Sabaha karşı, ben henüz bir delikanlıyken ölen Macar dedemi düşündüm. Ona ne zaman risk almaktan korktuğumu söylesem, en sevdiği İngilizce deyimi tekrarlayarak beni sevgiyle cesaretlendirirdi:

"Canı cehenneme," derdi, "canı cehenneme."

- Bir -

Catherine'i ilk gördüğümde üzerinde koyu kırmızı bir elbise vardı, bekleme odamda oturmuş ürkekçe bir derginin sayfalarına göz gezdiriyordu. Nefes nefese kaldığı apaçık belliydi. Benimle görüşmekten vazgeçip kaçmamak için kendini ikna etmeye çalışarak yirmi dakika boyunca Psikiyatri Bölümü'nün dışındaki koridorda mekik dokumuştu.

Onu karşılamak için bekleme odasına girdim. El sıkıştık. Ellerinin soğuk ve nemli olduğunu fark ettim, bu durum huzursuzluğunu doğruluyordu. Çok güvendiği iki psikiyatr ona benden yardım almasını tavsiye ettiği halde benimle görüşmek için cesaretini toplaması iki ay sürmüştü. İşte, sonunda buradaydı.

Catherine, omuzlarına değen sarı saçları ve ela gözleriyle olağanüstü güzellikte bir kadın. O sıralarda Psikiyatri Başkanı olarak çalıştığım hastanede laboratuvar teknisyeni olarak çalışıyor, bir yandan da mayo tanıtımlarında mankenlik yaparak ekstra para kazanıyordu.

Onu muayenehaneme aldım, kanepenin karşısındaki geniş deri koltukta yer gösterdim. Karşılıklı oturduk, aramızda sadece yarım daire biçimindeki çalışma masam vardı. Catherine arkasına yaslandı, suskundu, konuşmaya nereden başlayacağını bilemiyordu. Konuyu onun açmasından yana olduğum için bekledim ama aradan birkaç dakika geçtikten sonra ona geçmişiyle ilgili sorular sormaya başladım. O ilk görüşmemizde kim olduğunu ve benimle görüşmek istemesinin sebebini çözmeye başladık.

Catherine sorularımı yanıtlayarak yaşam hikâyesini anlattı. Massachusetts'de küçük bir kasabada yaşayan tutucu bir Katolik ailenin ortanca çocuğuydu. Ondan üç yaş büyük olan ağabeyi oldukça atletik yapılıydı ve Catherine'nin yaşamasına asla izin verilmediği özgürlüğü doyasıya yaşıyordu. Küçük kız kardeşini annesi de babası da çok seviyordu.

Rahatsızlığının belirtileri hakkında konuşmaya başladığımızda gerginliği ve huzursuzluğu gözle görülür derecede arttı. Yaslandığı koltuktan öne doğru çıkıp dirseklerini çalışma masasına dayamış, hızlı hızlı konuşuyordu. Yaşamında korku hiç eksik olmamıştı. Sudan korkuyordu, korkusu öyle bir boyuta dayanmıştı ki boğulma korkusundan hap bile içemiyordu. Uçaklardan korkuyor, karanlıktan korkuyor, ölümden ödü patlıyordu. Son zamanlarda korkuları giderek artmaya başlamıştı. Kendini güvende hissedebilmek için

çoğu zaman evindeki gömme dolapta uyuyordu. Uyukuya dalmadan önce iki üç saat uykusuzluk çekiyordu. Uyuduktan sonraysa uykusu hafif oluyor, sık aralıklarla uyanıyordu. Çocukluk döneminin belası haline gelen kâbusları ve uyurgezer durumları geri dönüyordu. Korkuları ve huzursuzlukları iç dünyasını felce uğrattıkça morali daha çok bozuluyor, giderek kendi içine kapanıyordu.

Catherine durumunu anlattıkça ne kadar büyük bir sıkıntı çektiğini hissedebiliyordum. Catherine gibi korkularından musdarip birçok hastaya yıllardır yardım etmiştim, ona da yardımcı olabileceğime inanıyordum. Tedaviye çocukluğunda yaşadıklarını araştırıp problemlerinin asıl kaynağına inerek başlamamız gerektiğine karar verdim. Olayların iç yüzünü kavrayabilmeyi amaçladığımız bu tür durumlar çoğu zaman huzursuzluğu hafifletmeye yardımcı oluyordu. Eğer gerekirse ve tabii Catherine hap yutmayı başarabilirse ona kendini daha rahat hissetmesi için düşük dozda sakinleştirici ilaçlar tavsiye edecektim. Bu, Catherine'in durumunda uygulanan standart tedaviydi ve ben kronik endişe, korku dengeleyici, hatta antidepresan ilaçların kullanımı konusunda hiç tereddüt etmezdim. Şimdiyse bu ilaçları ancak çok gerektiği zaman çok daha hafif bir dozda ve geçici olarak kullanıyorum. Bu tür sorunların gerçek kaynağına hiçbir ilaç ulaşamaz. Catherine'le ve onun durumunda olan diğer kişilerle yaşadığım deneyimler bunu bana kanıtladı. Artık belirtileri azaltmadan ya da örtbas etmeden de tedaviye gidilebileceğini biliyorum.

İlk seansımız boyunca onu yavaş yavaş çocukluk dönemine geri sürüklemeye çalıştım. Ancak Catherine çocukluğuyla ilgili inanılmaz derecede az şey hatırladığı için, bu baskıyı yenmenin olası bir yolu olarak hipnozla tedavi yöntemine başvurmayı zihnimin bir köşesine not ettim. Yaşamına salgın bir hastalık gibi bulaşan korkularını açıklayabilecek herhangi bir travmatik çocukluk dönemi anısını hatırlamıyordu.

Geçmişini hatırlamak için zihnini zorlayıp esnetirken, hafızasının ücra köşelerinde kalmış anı kırıntıları yüzeye çıktı. Beş yaşlarındayken birisi onu atlama rampasından yüzme havuzuna ittiğinde çok korkmuştu. Ancak o olaydan önce de kendini suda hiçbir zaman güvende hissetmediğini söyledi. Catherine on bir yaşındayken annesi ciddi bir depresyon geçirmişti. Annesinin garip bir şekilde ailesinden uzaklaşıp kendi içine çekilmesi bir

psikiyatra görünmesini, terapilerin ardından da elektroşok tedavisi görmesini gerektirmişti. Bu tedaviler, annesinin olayları hatırlamasını zorlaştırmıştı. Annesiyle ilgili yaşadıkları Catherine'i korkutmuştu ama annesi iyileşip yeniden "kendisi" olduğunda korkularının da ortadan kalktığını söyledi. Babasının alkol bağımlılığıyla geçen uzun bir mazisi vardı ve bazen Catherine'nin ağabeyi babalarını kasabadaki meyhaneden toparlmak zorunda kalıyordu. Babasının giderek kötüleşen alkol bağımlılığı annesiyle sık sık kavga etmesine neden oluyordu ve bu kavgalardan sonra annesi içine kapanıyor, karamsar bir ruh haline bürünüyordu. Buna rağmen Catherine bunu kabul edilebilir bir aile düzeni olarak görüyordu.

Dışarıda işler evdekinden daha kolaydı. Catherine lise çağına gelmiş ve birçoğunu yıllardır tanıdığı arkadaşlarıyla kolayca kaynaşmıştı. Bununla birlikte insanlara güvenmekte zorluk yaşıyordu, özellikle de küçük arkadaş çevresinin dışında kalan kişilere karşı daha güvensizdi.

Dini inancı sorgusuz sualsiz ve sağlamdı. Catherine geleneksel Katolik inanç ve ibadetlerine inanacak şekilde yetiştirilmiş, inançlarının geçerliliğinden asla şüphelenmemişti. Eğer iyi bir Katolikseniz, inançlarınıza sahip çıkıp ibadetlerinizi yerine getiriyorsanız cennetle ödüllendirileceğinize, yapmazsanız da Âraf'a ya da cehenneme gideceğinize inanıyordu. Bu son kararlarıkonudaki son kararı babaerkil bir Tanrı ve O'nun Oğlu veriyordu. Daha sonradan Catherine'nin reenkarnasyona inanmadığını öğrendim. Aslında Hindular hakkında birçok şey okumasına karşın bu kavramla ilgili pek az şey biliyordu. Ruh göçü onun yetişme tarzına ve anlayışına ters düşen bir fikirdi. O zamana kadar metafizkle ya da büyücülükle ilgili herhangi bir eser okumamıştı, bu konulara hiç ilgi duymuyordu. İnançlarına son derece bağlıydı.

Catherine liseyi bitirdikten sonra iki yıllık bir teknik programı tamamlayıp laboratuar teknisyeni olmuştu. Bir meslek sahibi olmanın sağladığı güven ve ağabeyinin verdiği cesaretle Tampa'ya taşınan Catherine Miami'de, Miami Tıp Fakültesi'ne bağlı büyük bir ihtisas hastanesinde işe girmişti. 1974 yılının baharında, yirmi bir yaşındayken de Miami'ye taşınmıştı.

Catherine'nin küçük kasabadaki yaşantısı Miami'de onu bekleyen hayattan çok daha kolaydı ama o buna rağmen ailesindeki sorunlardan kaçtığı için memnundu.

Miami'deki ilk yılında Catherine Stuart'la tanışmıştı. Evli, Yahudi ve üstelik iki çocuk babası olan Stuart Catherine'nin daha önce flört ettiği erkeklerden çok farklıydı. Stuart başarılı bir doktor, güçlü ve atılgan bir karakterdi. Aralarında karşı konulmaz bir çekim gücü vardı ama ilişkileri zayıf ve çalkantılıydı. Stuart'ta, Catherine'i sanki onun büyüsüne kapılmış gibi tutkularını ortaya çıkaran ve onu tahrik eden bir şeyler vardı. Catherine'nin terapiye başladığı dönemde, Stuart'la ilşkisi altıncı yılındaydı ve iyi gitmiyor olsa da heyecanından hiçbir şey kaybetmemişti. Kendisine kötü davrandığı halde Stuart'a karşı koyamıyor ve yalanları, verip de tutmadığı sözleri, dalavereleri Catherine'i deli ediyordu.

Benimle görüşmeye gelmeden birkaç ay önce Catherine iyi huylu bir nodülün alınması için ses telleriyle ilgili bir ameliyat geçirmişti. Ameliyat öncesinde kendini çok gergin hissetmiş ancak bir hastane odasında uyanmasının ardından yaşadığı korkuyu kolay atlatamamıştı. Hemşirelerin onu sakinleştirebilmesi saatler almıştı. Hastaneden taburcu olduktan sonra Dr. Edward Poole'la görüşmüştü. Ed, Catherine'nin çalıştığı hastanede tanıştığı son derece ilgili ve sevecen bir pediyatristti. İkisi de tanışır tanışmaz aralarında bir yakınlık hissetmişler ve kısa sürede iyi dost olmuşlardı. Catherine Ed'le çok rahat konuşabiliyor, ona korkularından, Stuart'la ilişkisinden ve kendi yaşamı üzerindeki denetimi kaybetmeye başladığını hissettiğinden bahsediyordu. Bunun üzerine Ed ona mutlaka benimle, ama diğer meslektaşlarımla değil, mutlaka benimle görüşmesi konusunda ısrar etmişti. Ed konuyla ilgili beni aradığında, diğer psikiyatrlar da son derece başarılı olmalarına karşın nedense Catherine'i gerçek anlamda yalnızca benim anlayabileceğime inandığını söyledi. Ama Catherine beni aramadı.

Sekiz hafta geçti. Psikiyatri Bölüm Başkanı olarak iyice yoğun olan işlerime gömüldüğüm için Ed'le yaptığım görüşmeyi unutmuştum. Bu arada Catherine'nin korkuları iyice artmıştı. Cerrahi Başkanı Dr. Frank Acker, Catherine'i yıllardır tanıyordu ve çalıştığı laboratuvarı ne zaman ziyaret etse birbirlerine şaka yollu takılırlardı. Son günlerdeki murtsuzluğunu o da fark etmiş, huzursuzluğunu hissetmişti. Birkaç kez onunla konuşmaya niyetlenmiş ama çekinmişti. Bir gün öğleden sonra Frank küçük bir hastanede konferans vermek üzere yola çıkmıştı. Yolda Catherine'i, arabasıyla o hastaneye yakın olan evine giderken görmüş ve içgüdüsel olarak ona el sallayıp arabasını

kenara çekmesini işaret etmişti. Arabasının camından, “Dr. Weiss’le görüşmeni istiyorum, bir an önce,” diye seslendi. “Bu işi hiç erteleme.” Cerrahlar genelde düşünmeden hareket etmelerine rağmen bu kadar ısrarcı olması Frank’in kendisini bile hayrete düşürmüştü.

Catherine’nin panik atakları ve endişeleri sürekli artıyordu. Belirli aralıklarla tekrar eden iki kâbusu yeniden başlamıştı. Kâbuslarının birinde gördüğü köprü üzerinden geçtiği sırada yıkılıyordu. Arabası köprünün altındaki sulara gömülüyor ve Catherine içinde mahsur kalarak boğuluyordu. İkinci kâbusundaysa zifiri karanlık bir odada kapalı kalıyor, çevredeki eşyalara çarparak yolunu bulmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. Sonunda beni görmeye geldi.

Catherine’le ilk seansımızda, hayatımın altüst olmak üzere olduğunun, masamın karşısında oturan zihni allak bullak olmuş dehşet içindeki kadının benim için bir katalizör görevi göreceğinin ve bundan sonra asla eski ben olmayacağımın farkında değildim.

- İki -

Catherine'le haftada bir ya da iki kez görüştüğümüz on sekiz aylık yoğun bir psikoterapiyi geride bıraktık. İyi bir hastaydı, konuşkandı, anlayışlıydı, ve iyileşmeye de son derece istekli görünüyordu.

Bu zaman zarfında duygularını, düşüncelerini ve hayallerini keşfetmeye çalıştık. Sürekli tekrarlanan davranış kalıplarının farkına varması ona bir içgörü ve anlayış kazandırdı. Deniz tüccarı babasının evden uzakta olması ve fazla içtikten sonra sık sık şiddetli şekilde patlak vermesi gibi geçmişine ait bazı önemli ayrıntıları hatırlamaya başladı. Stuart'la çalkantılı ilişkilerini daha net anlamaya ve öfkesini kontrol altına almaya başladı. Ben şimdiye kadar daha büyük bir gelişme göstermiş olması gerektiğini düşünüyordum. Hastalar, geçmişlerindeki kötü etkileri hatırladıklarında, hatalı davranış kalıplarını tanıyıp düzeltmeyi öğrendiklerinde ve sorunlarına daha geniş, daha bağımsız bir gözle bakmalarını sağlayacak içgörüyü kazandıklarında çoğu zaman kendilerini daha iyi hissederlerdi. Fakat Catherine, gelişme göstermemişti.

Endişeleri ve panik atakları ona hâlâ acı veriyordu. Sürekli tekrarlanan yıpratıcı kâbusları devam ediyor ve karanlıktan, sudan, bir yerlerde kapalı kalmaktan hâlâ korkuyordu. Uykusu hâlâ düzensizdi ve onu teskin etmiyordu. Kalp çarpıntısı vardı. Ona verdiğim ilaçları kullanmak istemiyor, hapları yutarken boğulmaktan korkuyordu. Kendimi sanki bir duvara ulaşmış ve ne yaparsam yapayım bu duvarın her ikimizin de aşamayacağımız kadar yüksek kalmasını engelleyemeyecekmişim gibi hissediyordum. Ama hayal kırıklığım içimde yeni bir kararlılığın doğmasını sağladı. Bir şekilde Catherine'e mutlaka yardım edecektim.

Ve işte garip bir şey oldu. Uçmaktan ölesiye korkan ve uçakta kendini sakinleştirebilmek için birkaç kadeh içki içmek zorunda kalmasına rağmen Catherine 1982 yılının baharında bir tıp konferansı için Chicago'ya giden Stuart'a eşlik etti. Oradayken Stuart'ı rehberli bir turla gittikleri sanat müzesinde Mısır Sergisi'ni gezmeye ikna etti.

Catherine antik Mısır eserlerine ve bu döneme ait kalıntılara her zaman ilgi duymuştu. Bir araştırmacı değildi ve tarihin bu dönemiyle ilgili herhangi bir eğitim almamıştı ama bir şekilde bu döneme ait eserler ona tanıdık geliyordu.

Rehber sergideki bazı eserleri tanıtmaya başlayınca, Catherine kendini

birden bire rehberi düzeltirken bulmuştu... ve haklıydı! Rehber hayret etmişti; Catherine'se afallamıştı. Bütün bunları nereden biliyordu? Kendini, o kadar insanın önünde rehberi düzeltmeye cesaret edebilecek kadar haklı görmesinin sebebi neydi? Belki de bunlar çocukluğundan kalma unutulmuş anılardı.

Bir sonraki seansımızda bana olanları anlattı. Birkaç ay önce Catherine'e hipnozu önermiştim ama o korktuğu için karşı çıkmıştı. Ancak şimdi Mısır sergisinde yaşadıklarından dolayı istemeyerek de olsa teklifimi kabul etti.

Hipnoz uzun süredir unutulmuş olayları hatırlamak için mükemmel bir araçtır. Bunun gizemli bir yanı yoktur. Sadece sabit bir yere odaklanmayla ilgilidir. Eğitimli bir hipnozcunun yönlendirmesi doğrultusunda hastanın vücudu gevşer, bu sayede de hafızası keskinleşir. Yüzlerce hastaya hipnoz uygulamış ve bu yöntemin endişeleri azaltmakta, fobileri ortadan kaldırmakta, kötü alışkanlıları değiştirmekte ve bastırılmış anıları anımsamakta faydalı olduğunu görmüştüm. Hastaları çocukluklarının ilk yıllarına, hatta iki ya da üç yaşlarına kadar geri döndürebiliyor, bu sayede de yaşamlarını altüst eden unutulmuş travmaları hatırlamalarına yardımcı olabiliyordum. Hipnozun Catherine'e yardımcı olacağına inancım tamdı.

Ona gözleri hafifçe kapalı olacak şekilde kanepeye uzanmasını söyleyip başının altına küçük bir yastık verdim. İlk olarak nefes alışlarına yoğunlaştık. Her nefes alışında vücudu gevşedi, endişeleri silikleşti. Düzenli bir şekilde nefes alıp verdikçe daha çok gevşedi. Birkaç dakika boyunca düzenli nefes alma işlemi üzerinde çalıştıktan sonra ona yüz ve çene kaslarından başlayıp ensesinin omuzlarının, kollarının, sırtının, mide kaslarının ve en sonunda da bacaklarının kademeli bir şekilde gevşediğini gözünün önünde canlandırmasını söyledim.

Sonra başının tepesinden bedenine giren parlak bir beyaz ışık hayal etmesini söyledim. Catherine, ışık bedeninin içinde yavaş yavaş aşağıya doğru yayılırken kaslarını, sinirlerini, bütün organlarını gevşetip daha da derin bir gevşeme ve huzur düzeyine ulaştığını hayal etti. Kendini gittikçe daha uykulu, daha huzurlu ve sakin hissediyordu. Sonunda, benim yönlendirmelerimle ışık, içini tamamen kaplarken aynı zamanda bedenini dıştan da sarıp sarmaladı.

Ondan bire doğru yavaş yavaş saymaya başladım. Catherine her sayıda daha da derin bir gevşeme düzeyine ulaşıyordu. Trans durumu iyice

derinleşti. Sesime yoğunlaşıp diğer sesleri devre dışı bırakabiliyordu. Bire geldiğimde derin bir hipnoz durumuna ulaşmıştı bile. Bütün bu süreç sadece yirmi dakika kadar sürmüştü.

Bir süre onu yavaş yavaş, kademeli bir şekilde geçmişe döndürmeye başladım. Derin hipnoz durumunu koruyarak benimle konuşabiliyor ve sorularımı yanıtlayabiliyordu. Altı yaşındayken dişçide yaşadığı sarsıcı bir anısını hatırladı. Ardından beş yaşındayken atlama tahtasından havuza itildiği korkunç deneyimi sanki tekrar yaşıyormuş gibi anımsadı. Su yutup boğulur gibi olmuştu ve bunları bana anlatırken yine kesik kesik öksürmeye başladı. Ona yaşadığı bu deneyimin geçtiğini, şimdi suyun dışında olduğunu söyledim. Öksürükleri kesildi ve nefes alışı yeniden normale döndü. Hâlâ derin bir trans durumundaydı.

Üç yaşındayken hayatındaki en kötü deneyimi yaşamıştı. Karanlık odasında uyanmış ve babasının odada olduğunu fark etmişti. Babası, o zamanlarda alkol kullanıyordu ve Catherine şu an bile alkol kokusunu duyuyordu. Babası ona dokunmuş, mıncıklamıştı, hatta "apış arasını" bile ellemişti. Catherine çok korkmuş ve ağlamaya başlamış, bunun üzerine babası kocaman eliyle ağzını kapamıştı. Catherine nefes alamamıştı. Bu olaydan yirmi beş yıl sonra, muayenehanemde, kanepenin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Artık gerekli bilgiyi, kilitleri açacak anahtarı bulduğumuzu hissettim. Hastalığının hızlı bir şekilde iyileşmeye başlayacağından emindim. Ona nazik bir şekilde bu olayın geçtiğini, artık yatak odasında olmadığını, hâlâ trans durumunda rahat bir şekilde dinlendiğini söyledim. Hıçkırıkları kesildi. Onu zamanda ileriye doğru götürüp şu anki yaşına ulaştırdım. Bana anlattığı her şeyi hatırlaması için hipnotik bir telkinde bulunarak onu uyandırdım. Seansın bundan sonraki kısmını birdenbire yeniden yaşıyormuş gibi hatırladığı babasıyla ilgili travmatik anısı üzerinde konuşarak geçirdik. Bu yeni bilgiyi kabullenip yaşamının bir parçası olarak görmesi için ona yardımcı olmaya çalıştım. Şimdi, babasıyla olan ilişkisini, ona gösterdiği tepkiyi ve ondan korktuğunu anlamıştı. Odamdan çıkarken hâlâ titriyordu ama ben hipnozun ona kazandırdığı bilginin şu an hissettiği rahatsızlığa fazlasıyla değdiğini biliyordum.

Ona acı verdikleri için derinlere itilmiş olan anıları açığa çıkarmakla

uğraşırken Mısır eserleriyle ilgili bilgilerin çocukluk dönemiyle olası bağlantısını araştırmayı tümüyle unutmuştum. Ama nihayetinde geçmişiyle ilgili daha fazla şey anlamıştı. Pek çok korku verici olay anımsadı ve ben rahatsızlıklarında belirgin bir iyileşme görmeyi bekliyordum.

Bir hafta sonra Catherine, bu yeni anlayışa karşın rahatsızlıklarının aynı şekilde devam ettiğini, durumunun eskisinden bir farkı olmadığını söyledi. Çok şaşırmıştım. Nerede hata yaptığımızı anlayamıyordum. Üç yaşından da önce mi bir şeyler olmuştu? Boğulma, su, karanlık ve kapalı kalma korkularını fazlasıyla ortadan kaldıracak baskı altına alınmış anıyı gün ışığına çıkarmıştık ama buna karşın korkuları ve denetlenemeyen endişeleri hâlâ uyanık geçen zamanını mahvetmeyi sürdürüyordu. Kâbusları eskisi kadar kötüydü. Onu daha da geri döndürmeye karar verdim.

Catherine, hipnoz altında yavaş ve dikkatli konuşuyordu. Bu sayede söylediklerini kelimesi kelimesine yazabiliyordum. (... kısımlar, cümlenin geri kalan kısmının benim tarafımdan yazılmadığını değil Catherine'nin sessiz kaldığını ifade etmek için konmuştur. Yine de ben sürekli tekrarlanan kelimeleri ya da cümleleri peş peşe yazmadım.)

Catherine'i yavaş bir şekilde iki yaşına döndürdüm ama belirgin bir şey hatırlayamadı. Ona açık ve net bir komut verdim: "Geriye doğru, rahatsızlıklarının kaynağına git." Fakat bundan sonra karşılaşacaklarıma kesinlikle hazırlıklı değildim.

"Beyaz, önü açık, sütunlu, büyük beyaz bir binaya çıkan merdivenler görüyorum. Hiç kapı yok. Üzerimde upuzun bir elbise var... Kalın kumaştan yapılmış bir aba. Uzun saçlarım örgülü."

Şaşırmıştım. Ne olduğundan emin değildim. Ona hangi yılda olduğunu ve adını sordum. "Aronda... on sekiz yaşındayım. Binanın önünde bir pazar görüyorum... sepetler var... omuzlarımda sepetler taşıyorum. Bir vadide yaşıyoruz... Hiç su yok. Yıl, M.Ö. 1863. Bölge çorak, sıcak ve kumlu. Bir kuyu var ama nehir yok. Su, vadiye dağlardan geliyor."

Daha fazla topografik bilgi verdikçe, ona zamanda yıllar sonrasına gitmesini ve ne gördüğünü bana anlatmasını söyledim.

"Ağaçlar ve taş bir yol var. Üzerinde yemek pişirilen bir ateş görüyorum. Saçlarım sarı. Uzun, kahverengi bir elbise ve sandaletler giyiyorum. Yirmi beş yaşındayım. Bir kız çocuğum var; adı Cleastra... O, Rachel. (Rachel, şu

anki yeğeniydi; aralarında her zaman yakın bir ilişki olmuştu.) Çok sıcak.”

Donakalmıştım. Midem katılaşmıştı ve oda çok soğuk geliyordu. Gördükleri ve hatırladıkları son derece canlı ve kesindi. Hiçbir kararsızlık göstermiyordu. İsimler, tarihler, kıyafetler, ağaçlar… hepsini canlı bir şekilde görüyordu! Neler oluyordu böyle? O zaman çocuğu olan insan şimdi nasıl yeğeni olurdu? Aklım daha da karışmıştı. Psikolojik sorunları olan binlerce hastayla çalışmış, pek çoğuna hipnoz uygulamıştım ama daha önce hiç bu türden fantezilerle karşılaşmamıştım, hayaller üzerine yaptığımız çalışmalarda bile. Catherine’e zamanda ileriye, ölüm ânına gitmesini söyledim. Böylesine garip bir fantezinin (belki de anının?) ortasındaki bir insanla nasıl görüşme yapılacağını bilemiyordum ama şu anki korkularının ve hastalıklarının kaynağı olan travmatik olayları aramayı sürdürdüm. Ölüm ânı çevresindeki olaylar özellikle travmatik olabilirdi. Göründüğü kadarıyla bir sel baskını ya da dev dalgalar yaşadığı köyü yok ediyordu.

“Ağaçları deviren dev dalgalar var. Kaçacak hiçbir yer yok. Hava soğuk; su buz gibi. Bebeğimi kurtarmalıyım ama başaramıyorum... onu sımsıkı tutmalıyım. Dibe batıyorum; su beni dibe çekiyor. Nefes alamıyorum, yutkunamıyorum... tuzlu su. Bebeğim kollarımın arasından koptu.” Catherine boğulur gibiydi ve nefes almakta zorlanıyordu. Aniden bedeni tümüyle gevşedi ve solukları derinleşip düzenli bir hâl aldı.

“Bulutları görüyorum... bebeğim yanımda. Köyden başka insanlar da var. Ağabeyimi görüyorum.”

Dinleniyordu; hayatı sona ermişti. Hâlâ derin bir trans durumundaydı. Kalakalmıştım! Önceki yaşamlar mı? Ruh sıçraması mı? Eğitimli zihnim bana, bunların Catherine’nin fantezileri olmadığını, bunları kendisinin uydurmadığını söylüyordu. Düşünceleri, ifadeleri, dikkatini bazı özel ayrıntılara yönlendirmesi, bunların hepsi uyanık durumundaki hallerinden farklıydı. Bütün olası psikiyatrik tanı yöntemleri hızla gözümün önünden geçti ancak içinde bulunduğu psikiyatrik durum ve karakter yapısı, anlattıklarını hiçbir şekilde açıklamıyordu. Şizofren olabilir miyidi? Hayır, herhangi bir düşünce bozukluğu sergilemiyordu. Sesler duymuyor, sanrılamıyor ya da başka türden herhangi bir psikolojik bozukluk belirtisi göstermiyordu. Herhangi bir yanılsama yaşamadığı gibi gerçekle bağını da koparmamıştı. Bölünmüş ya da çok kişiliği yoktu. Yalnızca bir tek Catherine

vardı ve bilinçli zihni bunun tümüyle farkındaydı. Sosyopatik ya da antisosyal eğilimleri yoktu. Rol yapmıyordu. Uyuşturucu ya da sanrılandırıcı bir madde kullanmıyordu. Çok nadir alkol alıyordu. Hipnoz altındaki bu ani ve canlı deneyimini açıklayabilecek psikolojik ya da nörolojik bir hastalığı yoktu.

Bunlar bir şekilde gerçek anılardı ama nereden geliyorlardı? İçgüdülerim bana hakkında sınırlı bilgim olan bir şeye tosladığımı söylüyordu: Ruh göçü ve geçmiş yaşam anıları. Kendi kendime bunun olamayacağını söyledim. Bilimselliğin dışına çıkmayı reddeden yanım buna direniyordu. Ama yine de işte karşımda, gözlerimin önündeydi. Açıklayamıyordum ama gerçekliğini de reddedemiyordum.

Biraz sinirli ama neler olacağını da merak ederek, "Devam et," dedim. "Başka bir şey hatırlıyor musun?" İki başka yaşama ait anı parçaları hatırladı.

"Üzerimde siyah, dantelli bir elbise var. Siyah saçlarım hafifçe kırlaşmış. (M.S.) 1756 yılı. İspanyolum. Adım Louisa ve elli yaşındayım. Dans ediyorum, diğer insanlar da dans ediyor. (Uzun bir sessizlik) Hastayım; ateşim var ve soğuk terler döküyorum... Bir sürü insan hasta; insanlar ölüyor... Doktorlar bunun sudan olduğunu bilmiyorlar." Onu zamanda ileriye götürdüm. " İyileştim ama başım sudan hâlâ ağrıyor... Bir sürü insan öldü."

Catherine daha sonradan bana bu yaşamında fahişe olduğundan ama bundan utandığı için bu bilgiyi gizlediğinden bahsetti. Görünüşe bakılırsa hipnoz altında bazı anılarını gizleyebiliyordu.

Antik dönemdeki yaşamında yeğenini tanıdığı için ona içgüdüsel olarak yaşamlarından herhangi birinde beni görüp görmediğini sordum. Eğer varsa, onun anılarındaki kendi rolümü merak ediyordum. Daha önceki yavaş hatırlamalarına ters düşecek bir çabuklukla yanıt verdi.

"Sen benim öğretmenimsin; bir çıkıntının üzerinde oturuyorsun. Bize kitaplardan bir şeyler öğretiyorsun. Kır saçlı, yaşlı bir adamsın. Üzerinde altın süsler olan beyaz bir elbise (toga) var. Adın Diogenes. Bize semboller ve üçgenler öğretiyorsun. Çok bilgesin ama ben anlattıklarını anlamıyorum. Yıl M.Ö. 1568." (Bu, ünlü Yunan düşünürü Diogenes'ten yaklaşık bin iki yüz yıl önce. Bu ad çok kullanılan bir admış.)

İlk seansımız bitmişti. Ama bundan daha da ilginç seanslar yaşayacaktık.

Catherine gittikten sonra ve son seansımızdan sonraki birkaç gün boyunca

hipnoz sırasında olanların ayrıntıları üzerinde uzun uzun düşündüm. Normal bir terapi seansı bile uzun bir analatik analizde bulunmama neden olurdu ki, bu kesinlikle “normal” bir seans değildi. Dahası, ölümden sonra yaşam, reenkarnasyon, beden dışı deneyimler ve benzeri konulara karşı son derece şüpheci yaklaşırdım. Her şey bir yana, zihnimin mantıklı yanı beni bütün bunların Catherine’nin fantezileri olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Anlattıklarının ve gördüklerinin hiçbirinin gerçek olduğunu kanıtlayamazdım. Ama aynı zamanda, belli belirsiz de olsa daha ileri ve daha az duygusal bir düşüncenin de farkındaydım. Bu düşünce, açık zihnimi koruyarak bana gerçek bilimin gözlemle başlayacağını söylüyordu. “Anıları”, birer fantezi ya da hayal olmayabilirdi. Göze görünenden daha fazlası olabilirdi. Açık bir zihni koru. Daha fazla bilgi elde et.

Ancak kafamı kurcalayan başka düşüncem daha vardı. Acaba Catherine her zamanki korku ve endişelerine kapılarak bir kez daha hipnoza giremeyecek kadar korkmuş mu olacaktı? Onu aramamaya karar verdim. Onun da bu deneyimi hazmetmesi gerekiyordu. Bir sonraki haftaya kadar bekleyecektim.

- Üç -

Bir hafta sonra Catherine bir sonraki hipnoz seansı için muayenehaneme geldi. Her zamankinden daha neşeli oluşu başlangıç için fazlasıyla iyiydi. Büyük bir sevinçle hayatı boyunca duyduğu boğulma korkusunun ortadan kalktığını söyledi. Bir şey yutarken tıkanma korkusu azalmıştı. Uykuları artık yıkılan köprü kâbusuyla bölünmüyordu. Geçmiş yaşam anılarının ayrıntılarını anımsıyor olmasına rağmen henüz bu bilgiyi gerçek anlamda hazmedememişti.

Reenkarnasyon ve geçmiş yaşamlar gibi kavramlar onun dünya görüşüne tümüyle yabancıydı. Ama yine de anıları bu kadar canlı, gördükleri ve kokladıkları bu kadar berrak, orada yaşamış olduğuna dair bilgi öylesine güçlü ve kesin olduğu için geçmişte yaşamış olması gerektiğini hissediyordu. Bundan şüphe duymuyordu. Bununla birlikte durumu kendi inançlarına ve yetişme tarızna nasıl uyduracağını bilemiyordu.

Geçen hafta, Columbia'daki ilk yılımda aldığım karşılaştırmalı dinler kursunun ders kitabını gözden geçirmiştim. Gerçekten de Eski Ahit'te (Tevrat) ve Yeni Ahit'te (İncil), ruh sıçramasıyla ilgi bazı dolaylı ifadeler vardı. M.S. 325 yılında Hristiyanlık dininin büyük yayıcısı Roma imparatoru Constantine, annesi Helen'le birlikte Yeni Ahit'teki ruh göçüyle ilgili bilgileri kaldırtmıştı.

M.S.553 yılında toplanan İkinci Konstantinapolis Konseyi bu kararı onaylamış ve reenkarnasyon kavramının dini inançlara aykırı olduğu bildirmişti. Anlaşıldığı kadarıyla bu kavramın, insanlara kurtuluşları için çok fazla zaman tanıyarak Kilise'nin gittikçe büyüyen gücünü zayıflatacağını düşünmüşlerdi. Buna rağmen bu konudaki temel bilgiler kaynaklarda duruyordu. Erken dönem kilise rahipleri reenkarnasyon kavramını kabul etmişlerdi. Erken dönem Gnostikleri – Aleksandriyalı Clement, Origen, Aziz Jerome ve diğerlerinin çoğu – daha önceden yaşadıklarına ve bu yaşamlarından sonra da yaşayacaklarına inanmışlardı.

Bense reenkarnasyona hiçbir zaman inanmamıştım. Aslında bu konu üzerinde hiç düşünmemiştim de. Erken dönem dini eğitimim bana ölümden sonraki bir "ruh" un varlığından şöylece bir bahsetmişse de böyle bir şeyin varlığına ikna olmamıştım.

Her biri üçer yıl arayla doğmuş dört çocuğun en büyüğüydüm. New Jersey

kıyısındaki küçük bir kasaba olan Red Bank'taki Musevi sinagoguna bağlı tutucu bir Yahudi aileden geliyordum. İçimizde dine en bağlı insan babamdı. Yaşamın tamamını çok fazla ciddiye aldığı gibi inançlarını da ciddiye alırdı. Çocuklarının akademik başarıları hayatının en mutlu olayıydı. Ev içinde bir uyumsuzluktan hemen etkilenip içine çekilir, beni derin düşüncelerimle baş başa bırakırdı. Bu, psikiyatri eğitimim için mükemmel bir hazırlayıcı eğitim olsa da çocukluk hayatım istediğimden çok daha ağır ve sorumluluk yüklüydü. Çocukluktan son derece ciddi bir delikanlı, fazla sorumluluk almaya alışkın bir insan olarak çıktım.

Annem sevgisini her zaman gösterirdi. Önüne hiçbir engel koymazdı. Babamdan daha sade bir insan olan annem, çocuklarına karşı hiç düşünmeden suçluluk ve utanç duygusu gibi şeyleri bir yönetim aracı olarak kullanırdı. Yine de çok nadiren karamsarlığa düştüğü için bizler sevgimizi de desteğimizi de hep ondan alırdık.

Babamın iyi bir mesleği vardı, kendisi endüstri fotoğrafçısıydı ama yiyeceğimiz her zaman bol olmasına rağmen paramız kısıtlı olurdu. En küçük kardeşim Peter ben dokuz yaşındayken doğmuştu. İki yatak odalı küçük, bahçeli evimizi altı kişiye bölüştürmek zorunda kalmıştık.

Bu evde yaşam telaşlı ve gürültülüydü, bu nedenle ben kitaplarıma sığınırdım. Beyzbol ya da basketbol oynamadığımda veya diğer çocukluk tutkularımla ilgilenmediğimde durmadan okurdum. Eğitimin, yaşadığım küçük kasabadan çıkış biletim olduğunu bildiğim için sınıflarımı hiç zorlanmadan ya birincilik ya da ikincilikle bitirdim.

Columbia Üniversitesi'nden burs kazandığımda ciddi ve öğrenmeye aç, genç bir adamdım. Akademik başarılarım kolayca gelmeye devam etti. Temel eğitim olarak kimyayı seçtim ve onur belgesiyle mezun oldum. Bu alan benim bilime ve insan zihninin büyüleyici işleyişine duyduğum ilgiyi bir araya getirdiği için psikiyatr olmaya karar verdim. Aynı zamanda, tıp alanındaki bir kariyer benim diğer insanlara duyduğum ilgi ve şefkati ifade etmeme fırsat tanıyacaktı. Bu arada, bir yaz tatilinde garson olarak çalıştığım Catskill Mountain Oteli'nde bir müşteri olarak kalan Carol'la tanıştım. Karşılaştığımız anda karşılıklı bir çekim, birbirimizi tanımak için güçlü bir rahatlık duygusu hissettik. Flört ettik, birbirimize âşık olduk ve Columbia'daki eğitimimin ilk yıllarında nişanlandık. Hem pırıl pırıl hem de

çok güzel bir kızdı. Her şeyi yerli yerine oturtuyor gibiydi. Pek az genç adam, özellikle de hiçbir istisna olmadan her şey yolunda gidiyorsa yaşam, ölüm ve ölümden sonraki yaşam konusunda endişelenir. Bir bilimciye dönüşüyor, bilimsel, tutkusuz ve "kanıtla" tarzında düşünmeyi öğreniyordum. Tıp okulu ve Yale Üniversitesi'ndeki hayatım bu bilimselliği daha da belirginleştirdi. Araştırma tezim beyin kimyası ve beyin dokusundaki haberciler olan nöroiletkenler üzerineydi.

Geleneksel psikiyatri kuramlarını ve tekniklerini yeni beyin kimyası bilimiyle birleştiren, yeni sınıf biyoloji psikiyatrlarına katıldım. Bilimsel makaleler yazdım, yerel ve ulusal konferanslarda konuşmalar yaptım ve kendi alanımda tanındım. Biraz takıntılı, yoğun ve esnekliği az olan bir bilimciydim ama bir tıpçıda aranan özelliklerdi bunlardı zaten. Terapi için muayenehaneme gelen herkesi tedavi etmeye hazır olduğumu hissediyordum.

Derken Catherine, Aronda'ya, M.Ö.1863 yılında yaşamış genç bir kıza dönüştü. Yoksa benim bilmediğim başka bir şey mi vardı? İşte karşımda, her zamankinden daha mutlu bir şekilde duruyordu.

Bir kez daha Catherine'nin devam etmek istemeyebileceğinden korku duydum. Ama o, hevesle hipnoza hazırlanmıştı ve kısa sürede transa geçti.

"Suya çelenkler atıyorum. Bu bir seremoni. Saçlarım sarı ve örülmüş. Üzerimde altın rengiyle karışık kahverengi bir elbise var, ayağımda da sandaletler. Saraydan birisi öldü... ana kraliçe. Ben Sarayda hizmetçiyim ve yemeğe yardım ediyorum. Cesetleri otuz gün boyunca tuzlu suda bekletiyoruz. Ardından kurutup birkaç parçaya ayırıyoruz Cesetlerin kokusunu alıyorum."

Kendiliğinden Aronda'nın zamanına, bu zamanın farklı bir dönemine gitmişti. Bu dönemdeki görevi bedenleri ölümden sonraya hazırlamaktı.

"Ayrı bir binada bedenleri görebiliyorum. Cesetleri sarıyoruz. Ruh gitti. Bir sonraki daha iyi yaşama hazırlanmak için sahip olduklarını yanında götürebilirsin." Bizim inançlarımızdan farklı olan eski Mısırlılar'ın ölüm ve ölüm sonrasıyla ilgili inançlarını ifade ediyordu. Onların dininde, sahip olduklarını yanınızda götürebiliyordunuz.

Yaşamını bitirdi ve dinlenmeye başladı. Görünüşe bakılırsa çok eski bir zamandaki yaşamına başlamadan önce birkaç dakika sessiz kaldı.

"Bir mağaradan sarkan buzları görüyorum... kayalar..." Belirsiz bir şekilde

karanlık ve kasvet verici bir mekânı tanımlamaya başladı. Rahatsız olduğu belliydi. Daha sonradan, gördüğü kişinin kendisi olduğunu söyledi. "Çirkin ve kirliyim. Kötü kokuyorum." Bir başka zamana kaydı.

"Bazı binalar ve taş tekerlekleri olan arabalar görüyorum. Saçlarım kumral ve bir örtüyle örtülü. Araba saman yüklü. Mutluyum. Babam orada... beni kucaklıyor. Bu... bu, Edward (ısrarla beni görmesini isteyen pediyatrist). O, benim babam. Ağaçlarla kaplı bir vadide yaşıyoruz. Bahçede zeytin ve incir ağaçları var. İnsanlar kâğıtlara yazıyorlar. Kâğıtların üzerinde harflere benzeyen komik işaretler var. İnsanlar gün boyunca yazıyorlar. Bir kütüphane hazırlıyorlar. Yıl, M.Ö.1536. Toprak kıraç. Babamın adı Perseus."

Yıl tam olarak uymuyordu ama geçen seansımızda bahsettiği yaşamında olduğundan emindim. Onu bu yaşamında tutarak biraz ileriye götürdüm.

"Babam, (beni kastederek) seni tanıyor. Seninle üretim, yasalar ve yönetim hakkında sohbet ediyor. Çok akıllı olduğunu ve seni dinlemem gerektiğini söylüyor." Onu zamanda biraz daha ileriye götürdüm. "Babam karanlık bir odada yatıyor. Yaşlı ve hasta. Hava soğuk…kendimi boşlukta hissediyorum." Kendi başına, yaşamının ileri bir dönemine ilerlerdi. "Şimdi yaşlı ve zayıfım. Kız kardeşim orada, yatağımın yanında. Kocam daha önceden öldü. Kız kardeşimin kocası ve çocukları da orada. Çevremde birçok insan var."

Bu kez ölümü son derce huzurluydu. Süzülmeye başladı. Süzülmek? Bu, bana Dr.Raymond Moody'nin ölüm döşeğindeki hastalarla yaptığı çalışmaları hatırlattı. Üzerinde çalıştığı insanlar havada süzüldüklerini ve ardından bedenlerine geri çekildiklerini anımsıyorlardı. Onun kitabını yıllar önce okumuştum; zihnimin bir köşesine bu kitabı bir kez daha okumayı not ettim. Cahterine'nin ölümünden sonra herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim ama o yalnızca "süzülüyorum," diyordu. Onu uyandurup seansı bitirdim.

Reenkarnasyon hakkında yayınlanmış olan herhangi bir bilimsel çalışmanın açlığı içinde kütüphaneleri araştırdım. Psikiyatrik yayına pek çok katkıda bulunmuş, Virginia Üniversitesi'nden saygı duyulan bir psikiyatri profesörü olan Ian Stevenson'ın çalışmalarını inceledim. Dr.Stevenson, ruh göçü anılarını ve deneyimlerini anımsatan iki binin üzerinde çocuğun örneklerini toplamıştı. Çoğu hiç bilmedikleri şeyleri anlatıyor, hiç bilmedikleri dilleri konuşuyorlardı. Dr.Stevenson'ın durum raporları büyük

bir titizlikle derlenmiş, iyi araştırılmış ve gerçekten de mükemmeldi.

Edgar Mitchell'ın mükemmel bilimsel incelemesini okudum. Duke Üniversitesi'nden gelen ESP (telepati) verilerini inceledim ve Brown Üniversitesi'nden Profesör C.J. Ducasse'nin yazılarını büyük bir ilgiyle gözden geçirdim. Dr.Martin Ebon, Dr. Helen Wambach, Dr.Gertrude Scmeidler, Dr. Frederick Lenz ve Dr.Edith Fiore'nin çalışmalarını dikkatle okudum. Okudukça daha fazla okumak istiyordum. Yavaş yavaş kendimi zihnin her alanında iyi yetişmiş kabul etsemde aslında eğitimimin son derece kısıtlı olduğunu fark etmeye başladım. Kütüphaneler bu konudaki araştırmalar ve çalışmalarla doluydu ama bunu çok az insan biliyordu. Bu araştırmalar çok saygın bilimciler tarafından yürütülmüş, onaylanmış ve tekrarlanmıştı. Bu insanların hepsi de yanılmış olabilir miydi? Kanıtlar reddedilemeyecek kadar destekleyici bilgiyle doluydu ama gene de bunların doğruluğundan süphe duyuluyordu. Ben de aynı durumdaydım, her şeye rağmen bunlara inanmakta zorlanıyordum.

Catherine de ben de yaşadıklarımızdan derin bir şekilde etkilenmiştik. Catherine, duygusal açıdan giderek iyileşiyordu, ben de zihnimin ufuklarını genişletiyordum. Catherine yıllardır korkuları tarafından baskı altına alınıyordu ve sonunda rahatlamaya başlamıştı. Bunlar ister birer anı ister birer fantezi olsun ona yardımcı oldukları ortadaydı ve şu an durmaya hiç niyetim yoktu.

Bir sonraki seansımızda Catherine transa geçerken kısa bir süre bunları düşündüm. Hipnoz öncesinde, eski taş basamaklarda, üzerinde delikler olan bir dama tahtasında oynanan bir oyunla ilgili rüyasından bahsetmişti. Bu rüya onun için özellikle canlıydı. Şimdi ona normal uzam ve zamanın sınırlarının ötesine geçmesine ve bu rüyasının geçmiş yaşamlarından birinde kaynağının olup olmadığına bakmasını istedim.

"Bir kuleye çıkan basamaklar görüyorum...hem dağlar hem de deniz görünüyor. Ben bir erkek çocuğuyum...saçlarım sarı...garip saçlarım var. Elbiselerim kısa, kahverengi ve beyaz renk, hayvan derisinden yapılmış. Kulenin tepesinde birkaç adam var; çevreye bakınıyorlar...nöbetçiler. Kirliler. Damaya benzer bir oyun oynuyorlar. Tahta kare değil, yuvarlak. Deliklere oturan, kamaya benzer taşlarla oynuyorlar. Taşların üzerine hayvan başları oyulmuş. Kirustan bölgesi? 1473 yılları civarında, Hollanda."

Ona yaşadığı yerin ismini sordum. “Şu anda limandayım; ülke denize doğru uzanıyor. Büyük bir kale var...ve su. Bir kulübe görüyorum. Annem kilden bir kapta yemek pişiriyor. Adım Johan.”

Ölüm ânına geldi. Seansımızın bu ânına kadar şu anki yaşamındaki rahatsızlıklarının kaynağı olan travmatik bir olay aramıştım. Bu canlı anılar birer fantaziyse bile, ki öyle olduklarından emindim, inandığı ya da düşündüğü şeyler rahatsızlıklarının kaynağı olabilirdi. İnsanların rüyaları nedeniyle travmalar yaşadıklarını görmüştüm. Çoğu çocukluk dönemine ait bir travmanın gerçekten mi yaşandığını yoksa bir rüya mı olduğunu bilmiyordu ama bu travmanın etkileri şu anki yaşamlarındaki rahatsızlıklarının kaynağı olabiliyordu.

Yalnızca, örneğin ebeveynlerin kırıcı eleştrileri gibi zarar verici etkiler, bir tek travmatik olaydan çok daha zarar vericiydi. Bu zarar verici etkiler, günlük yaşamın arka planında sürekli olarak yer aldıkları için, çok daha zor hatırlanıyor ve ortadan kaldırılabiliyorlardı. Sürekli olarak eleştrilen bir çocuk, belli bir günde kötü bir şekilde aşağılandığını anımsayarak kendine olan güvenini ve saygısını yitiriyordu. Ailesi yoksulluğun eşiğinde olan ve günlük yiyeceklerini bulmak için büyük sıkıntılar çeken bir çocuk, ileri yaşlarında bir çocuk olarak açlığın eşiğinde bulunma deneyimini psikolojik bir rahatsızlık olarak yaşayabilir. Bu nedenle, meslek yaşamımda kısa bir sürede, bu tür olumsuz etkilerin en azından bir tek, yoğun travmatik etki kadar dikkate alınması ve gün ışığına çıkarılarak çözülmesi gerektiğini anlamıştım.

Catherine konuşmaya başladı.

“Tıpkı kanoya benzer parlak boyanmış kayıklar var. Burası korunaklı bir yer. Silahlarımız, mızraklarımız, sapanlarımız, yaylarımız ve oklarımız var ama bunlar çok büyük. Kayıkların büyük ve garip kürekleri var...herkes kürek çekmek zorunda. Kaybolabiliriz; hava karanlık. Hiç ışık yok. Korkuyorum. Yanımızda başka kayıklar da var (anlaşıldığı kadarıyla bu bir deniz akını). Hayvanlardan korkuyorum. Kirli, kötü kokan hayvan postlarının üzerinde yatıyoruz. Keşif yapıyoruz. Ayakkabılarım çok komik, tıpkı torba gibi...bileklerimden bağlanıyorum... hayvan derisinden. (Uzun sessizlik.) yüzüm ateşten sıcacık olmuş. İnsanlarım diğer insanları öldürüyor ama ben öldürmüyorum. Öldürmek istemiyorum. Bıçağım elimde.”

Birden tıkanıp nefes almaya çalıştı. Bir düşman askerinin kendisini arkadan, boynunun çevresinden kavradığını ve bıçağıyla boğazını kestiğini söyledi. Ölmeden önce düşman askerinin yüzünü gördü. Bu Stuart'tı. O zaman daha farklı görünüyordu ama onun Stuart olduğunu biliyordu. Johan yirmi bir yaşında öldü.

Kısa süre sonra havada süzülüyor aşağıdaki olayları izliyordu. Bulutlara yükselirken kendini aklı karışık ve şaşkın hissediyordu. Biraz sonra "küçük, ılık" bir yere çekildiğini hissetti. Doğmak üzereydi.

"Birisi, doğumuma yardımcı olan birisi beni tutuyor." Uykulu bir şekilde ve yavaşça fısıldıyordu. Üzerinde beyaz önlüğü olan yeşil bir elbise giyiyior. Kenarlarından geriye kıvrılmış beyaz bir başlığı var. Odanın komik pencereleri var...birçok bölümden oluşuyor. Taştan bir bina. Annemin uzun, siyah saçları var. Annemin üzerinde komik... kaba bir gecelik var. O geceliğe sürtünmek canımı yakıyor. Güneşi görmek ve yeniden ısınmak güzel bir duygu... O ...o, şu anki annem!"

Bir önceki seansımızda ona eski yaşamlarını inceleyip bu yaşamlarında, şimdiki yaşamında kendisi için önemli olan insanların bulunup bulunmadığını belirlemesini istemiştim. Çoğu yazara göre, bir grup ruh, pek çok yaşamda doğarak karmaları (kişinin kendisine ve başkalarına olan borçları, öğrenilecek dersler) üzerinde çalışıyorlardı.

Dünyanın kalan kısmının farkında olmadığı, loş muayenehanemde yaşanan bu garip olayları anlamaya çalışırken bir yandan da onların doğruluğunu onaylamaya çabalıyordum. Bu olayda da, Catherine'nin dudaklarından duyduğum bu alışılmadık bilgileri değerlendirmek için son on beş yıldır katı bir şekilde uyguladığım bilimsel yöntemleri kullanma ihtiyacı hissediyordum.

Catherine her seansın ardından daha da ruhsal (psişik) bir insan oluyordu. İnsanlar ve olaylarla ilgili, daha sonradan doğruluğu kanıtlanan sezgiler geliştiriyordu. Hipnoz sırasında, ona sormama fırsat kalmadan soracağım soruları anlıyordu. Rüyalarının çoğu gelecekte olacak olaylardan haber veriyordu.

Bu tür bir olayda, annesiyle babası onu ziyarete geldiklerinde, babası olanlar karşısında büyük bir şüphe duyduğunu göstermişti. Catherine babasına bunların doğru olduğunu kanıtlamak için bir hipodroma, at yarışlarına götürmüştü. Orada, babasının gözleri önünde, her yarışın

sonucunu bilmişti. Babası donakalmıştı. Babasına, bunların doğru olduğunu kanıtladıktan sonra kazandığı bütün paraya alıp, sokakta karşılaştığı ilk evsize vermişti. İçgüdüsel olarak, edindiği bu yeni yetenekleri maddi kazançlar için kullanmaması gerektiğini biliyordu. Onun için bu yeteneklerin çok daha önemli anlamları vardı. Bana bu deneyimin onu biraz korkuttuğunu ama ilerlemesinden memnuniyet duyduğunu ve devam etmeye istekli olduğunu söyledi. Catherine'nin ruhsal yetenekleri, özelliklede at yarışlarında olanlar karşısında hem şaşırmış hem de etkilenmiştim. Bu, somut bir kanıttı. Her yarışta, kazanan bilet ondaydı. Bu bir rastlantı olamazdı. Son birkaç haftadır garip şeyler olmuştu ve bu olaylar karşısında eski bakış açımı korumakta zorlanıyordum. Onun ruhsal yeteneklerini reddedemiyordum. Ve eğer bu yetenekler gerçekse geçmiş yaşamlarıyla ilgili anıları da aynı şekilde gerçek olabilir miydi?

Şimdi, henüz daha yeni doğduğu yaşamındaydı. Bu reenkarnasyonu yakın bir zamanda gibiydi ama yılı tam olarak söyleyemiyordu. İsmi Elizabeth'ti.

"Şimdi daha büyüğüm. İki erkek ve bir kız kardeşim var. Yemek masası görüyorum... Babam orada... o, Edward (Pediyatrist bir kez daha baba rolünde.) Babam ve annem yine kavga ediyorlar. Yemeğimiz patates ve fasülye. Babam, yemek soğuk olduğu için çok öfkeli. Çok kavga ediyorlar. Babam sürekli içiyor... Annemi dövüyor. (Catherine'nin sesi korkulu ve gözle görünür bir şekilde titriyor.) Çocukları itiyor. Babam eskiden olduğu gibi değil ama aynı insan. Ondan hoşlanmıyorum. Keşke uzaklara gitseydi." Tıpkı bir çocuğun konuşacağı gibi konuşuyordu.

Bu seanslar sırasında uyguladığım sorgulama yöntemi, normal seanslarda uyguladığım yöntemlerden tümüyle farklı. Catherine için bir tür rehber görevi görüyor, bir-iki saat içinde bütün yaşamını gözden geçirip, şu anki yaşamındaki rahatsızlıkları açıklayabilecek travmatik olayları ve zararlı etkileri araştırıyorduk. Geleneksel terapi daha ayrıntılı ve daha uzun bir zamana yayılmıştı. Hastanın sarfettiği her kelime ayrıntılı bir şekilde incelenip gizli anlamlar aranır. Her bir yüz ifadesi, her bir beden hareketi, ses tonundaki her değişim dikkate alınır ve değerlendirilir. Her bir duygusal tepki dikkatle incelenir. Her bir davranış kalıbı titizlikle bir araya getirilir. Oysa Catherine'nin durumunda yıllar dadikalar içinde inceleniyordu. Catherine'nin seansları tıpkı bir yarış arabasını son sürat sürmek ve kalabalığın arasından

tanıdık yüzler bulup çıkarmak gibiydi.

Dikkatimi yeniden Catherine'e odaklayıp zamanda daha ileriye gitmesi söyledim.

"Şimdi evliyim. Evimiz büyük bir odadan oluşuyor. Kocamın sarı saçları var. Onu tanımıyorum. (yani Catherine'nin bu yaşamında varolan bir insan değil.) Henüz çocuğumuz yok... Bana çok iyi davranıyor. Birbirimizi seviyoruz ve mutluyuz." Baba evinin baskılarından başarılı bir şekilde kurtulduğu belliydi. Ona yaşadığı bölgeyi tanıyıp tanıyamayacağını sordum.

"Brennington?" Catherine tereddütle fısıldadı. "Garip eski ciltleri olan kitaplar görüyorum. Büyük olanı büyük bir kayışla bağlı. Bu, İncil. İçinde büyük, süslü harfler var... Gâl dilinde."

Bazı kelimler söyledi ama ne olduğunu anlayamadım. Bunların Gâlce olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Deniz kenarında değil iç bölgede yaşıyoruz. Ülke... Brennington? Kuzular ve domuzlar olan bir çiftlik görüyorum. Burası bizim çiftliğimiz." Zamanda ileriye gitti. "İki oğlumuz var... Büyük olanı evleniyor. Kilise kulesini görebiliyorum... çok eski bir taş bina." Birden canı yandı, sol şakağına dokundu, ağrısı vardı. Eski taş basamaklara düştüğünü söyledi ama iyileşti. Yaşlanıp evindeki yatağında, çevresinde ailesiyle öldü.

Yine ölümünün ardından gökte süzülüyordu ama bu kez şaşkın ve aklı karışmış bir halde değildi.

"Parlak bir ışık fark ediyorum. Çok güzel; bu ışıktan enerji alıyoruz." Ölümden sonra, iki yaşam arasında dinleniyordu. Dakikalar sessizce geçti. Birden konuştu; ama bu kez ses tonu alışık olduğum yumuşak fısıltı değildi. Ses tonu şimdi tereddütsüz, tok ve yüksekti.

"Görevimiz öğrenmek, bilgi aracılığıyla Tanrı'ya benzemek. Çok az şey biliyoruz. Benim öğretmenim olmak için burdasın. Öğrenecek çok şeyim var. Bilgiyle Tanrı'ya yaklaşırız; bundan sonra dinlenebiliriz. Ardından diğerlerine öğretmek ve yardımcı olmak için geri geliriz."

Konuşacak bir şey bulamıyordum. Karşımda iki yaşam arasından, ölümden sonraki düzeyden gelen bir ders vardı. Bu bilginin kaynağı neresiydi? Bunları söyleyen Catherine değil gibiydi. Şu ana kadar hiç bu şekilde, bu tür kelimeler, bu tür bir vurgulama kullanarak konuşmamıştı. Hatta ses tonu bile tümüyle farklıydı.

O an, bu kelimeler Catherine'nin ağızından çıkmış olsa da, bu düşüncelerin kaynağının o olmadığını anlamamıştım. O, kendine söylenenleri tekrarlıyordu. Daha sonradan, bu düşüncelerin kaynağının Ustalar, bedenlenmeyen son derece gelişmiş ruhsal varlıklar olduğunu söyledi. Benimle onun aracılığıyla konuşuyorlardı. Catherine yalnızca eski yaşamlarını anımsamakla kalmamış şimdi de yaşam ötesinden gelen bilgileri aktarmaya başlamıştı. Bunlar son derece güzel bilgilerdi. Nesnelliğimi yitirmemeye çalışıyordum.

Yeni bir boyutla karşı karşıyaydık. Catherine ne Dr. Elisabeth Kübler-Ross'un ne de Dr. Raymond Moody'in çalışmalarını okumuştu; bu uzmanların ikisi de ölüm döşeği deneyimleriyle ilgili çalışmalarını yazmışlardı. Şu âna kadar Tibet'in Ölüler Kitabı'nı hiç duymamıştı. Gene de bu eserlerde tanımlanan deneyimlere benzer şeyler anlatıyordu. Bu da bir çeşit kanıttı. Keşke daha fazla gerçek, gerçekliğini onaylayabileceğim daha net ayrıntılara sahip olabilseydim. Şüpheciliğim gidip geliyor ama yerinde kalıyordu. Belki de bir dergide ölüm eşiği araştırmalarıyla ilgili bir makale okumuş ya da görmüş ve bunu bilinçaltı bir anı olarak anımsamıştı. Ama Catherine, bu araştırmaların ötesine geçip iki yaşam arasındaki bu düzeyden bilgiler aktarmaya başlamıştı. Keşke elimde daha fazla kanıt olsaydı.

Ayıldıktan sonra her zaman olduğu gibi geçmiş yaşamlarıyla ilgili ayrıntıları anımsıyordu. Bununla birlikte, Elizabeth olarak ölümünden sonra olanlardan hiçbirini hatırlamıyordu. Gelecekte de iki yaşam arasındaki bu düzeylerle ilgili hiçbir şey hatırlamayacaktı. Yalnızca yaşamlarını hatırlayabiliyordu.

"Bilgiyle Tanrı'ya yaklaşırız." Yola çıkmıştık.

- Dört -

“Önünde kumlu bir yol olan beyaz, kare şeklinde bir ev görüyorum.” Catherine her zamanki uykulu fısıltısıyla konuşuyordu. “Ağaçlar var... büyük bir eve bitişik, köle evlerine benzer küçük evler var. Hava çok sıcak. Güneyde bir yerdeyiz... Virginia?” 1873 yılı olduğunu düşünüyordu. Bir çocuktu.

“Atlar ve bir sürü tahıl var... mısır, tütün.” Catherine diğer hizmetçilerle birlikte büyük evin mutfağında yemek yiyiyordu. Zenciydi, adı Abby’ydi. İçinde kötü bir şey olacağına dair can sıkıcı bir his vardı ve vücudu gergindi. Ana bina yanıyordu ve o, evin yanıp küle döndüğünü görüyordu. Onu zamanda on beş yıl ileriye, 1888’e götürdüm.

“Üzerimde eski bir elbise var. Tuğlalarla örülmüş pencereli bir binanın ikinci katında bir ayna siliyorum…Ayna düz değil, dalga dalga, kenarlarında toplar var. Evin sahibi olan adamın adı James Manson. Üç düğmeli, siyah geniş yakalı tuhaf bir ceketi var. Sakallı... onu tanımıyorum (Catherine’nin şu anki yaşamında varolan bir insan değil). Bana iyi davranıyor. Onun topraklarındaki bir evde yaşıyorum. Odaları temizliyorum. Bu arazide bir okul binası var ama benim okula gitmeme izin yok. Aynı zamanda tereyağı da yapıyorum!”

Catherine, basit terimler kullanıp her ayrıntıya büyük bir dikkat göstererek yavaş yavaş, fısıltıyla konuşuyordu. Sonraki beş dakika içinde tereyağının nasıl yapıldığını bütün ayrıntılarıyla öğrendim. Abby’nin yayıkta yağ düşürme konusundaki bilgileri Catherine için de yeniydi. Onu zamanda ileriye götürdüm.

“Birisiyle birlikteyim ama evli olduğumuzu sanmıyorum. Birlikte uyuyoruz... ama her zaman birlikte yaşamıyoruz. Onunla birlikte olmaktan mutluyum ama aramızda özel bir şey yok. Hiç çocuk görmüyorum. Elma ağaçları ve ördekler var. Diğer insanlar uzakta. Elma topluyorum. Bir şey gözlerimi kaşındırıyor.” Catherine gözleri kapalı olduğu halde yüzünü buruşturuyodu. “Dumandan. Rüzgâr bu yöne doğru esiyor... yanan odunlardan çıkan dumanı taşıyor. Tahta fıçıları yakıyorlar.” Şimdi öksürüyordu. “Çok duman var. Fıçıların içini su sızdırmaması için... katranla... kaplıyorlar.”

Geçen seansın neden olduğu heyecanın ardından yeniden iki yaşam

arasındaki düzeye ulaşmak istiyordum. Bir köle olarak geçen hayatını yaklaşık doksan dakikadır inceliyorduk. Yatak örtüleri, tereyağı ve fıçılar hakkında bir sürü şey öğrenmiştim; daha fazla ruhsal bilgiye açlık duyuyordum. Sabır göstermeyi bir yana bırakıp onu ölüm ânına götürdüm.

"Nefes almakta zorlanıyorum. Göğüsüm çok ağrıyor." Soluk soluğaydı, çok ağrısı olduğu belliydi. "Kalbim acıyor; çok hızlı çarpıyor. Üşüyorum... bedenim titriyor." Catherine titremeye başladı. "Odada insanlar var, bana içecek yapraklar (çay) veriyorlar. Çayın kokusu çok tuhaf. Göğüsümü linimentle ovuyorlar. Ateşim var... ama üşüyorum." Yavaşça öldü. Ruhu tavana doğru yükselirken yatakta yatmakta olan bedenini görüyordu; altmış yaşlarında, küçük, sıska bir kadındı. Boşlukta süzülüyor, birilerinin yardımına gelmesini bekliyordu. Işığı fark etti, ona doğru çekildiğini hissetti. Işık daha aydınlık ve parlak bir hâl almaya başlıyordu. Dakikalar yavaş yavaş geçerken sessizce bekledik. Catherine birdenbire Abby'den binlerce yıl önceki bir başka yaşamına geçmişti.

Catherine alçak sesle fısıldıyordu. "Bir sürü sarımsağın açık bir odada sallandığını görüyorum. Kokusunu duyabiliyorum. Sarımsağın kandaki çeşitli zararlı maddeleri yok ettiğine ve bedeni temizlediğine inanılıyor ama bunun için onu her gün kullanmalısınız. Dışarıda, bahçede de sarımsak var. Başka bitkiler de var... incir, hurma ve diğer bitkiler. Bu bitkiler İnsanlar için faydalı. Annem sarımsak ve diğer bitkilerden alıyor. Evde bir hasta var. Garip kökler var. Bazen onları yalnızca ağzınıza, kulaklarınıza ya da bedeninizin başka bir yerine koyarsınız. Yalnızca bu tür kökleri içinde tutmalısınız.

"Sakallı yaşlı bir adam görüyorum. Köydeki şifacılardan biri. İnsanlara ne yapılacağını söyler. Bit tür... veba... insanları öldürüyor. Hastalığın yayılmasından korktukları için insanları mumyalamıyorlar. İnsanlar yalnızca toprağa gömülüyor. Bu durum onları üzüyor. Bu şekilde ruhun göçemeyeceğine inanıyorlar. Ama bir sürü insan öldü. Hayvanlar da ölüyor. Su... sel baskını... insanlar sel baskınından hastalanıyorlar (Anlaşıldığı kadarıyla salgını ancak bu kadar değerlendirebiliyor). Ben de sudan hastalık kaptım. Midenin ağrımasına neden oluyor. Bu bağırsaklarla ve mideyle ilgili bir hastalık. Vücut büyük miktarda sıvı kaybediyor. Su taşımak için derenin kenarındayım fakat bizi öldüren şey bu su. Suyu köye taşıyorum. Annemi ve kardeşlerimi köye taşıyorum. Annemi ve kardeşlerimi görüyorum. Babam

öldü. Kardeşim çok hasta.”

Onu zamanda ileriye götürmeden önce bir süre durdum. Bir yaşamdan diğerine geçişte ölüm ve ölüm sonrasıyla ilgili inançlarının değişmesi beni etkilemişti. Bununla birlikte ölüm deneyimi her zaman aynıydı. Varlığının bilinçli bir yanı ölüm ânında bedeni terk ediyor, ve ardından hârikulâde, enerji verici bir ışığa doğru çekiliyordu. Sonra birilerinin gelip kendisine yardımcı olmasını bekliyordu. Ruh otomatik olarak öteki tarafa göçüyordu. Mumyalama, cenaze törenleri ya da ölümden sonraki diğer uygulamaların ruh göçüyle hiçbir ilgisi yoktu. Her şey kendiliğinden oluyordu, herhangi bir hazırlığa gerek yoktu; bu tıpkı zaten açık olan kapıdan geçmek gibi bir şeydi.

“Toprak çorak ve kuru... Çevrede hiç dağ görmüyorum, yalnızca düz ve kuru toprak var. Kardeşlerimden bir tanesi öldü. Kendimi daha iyi hissediyorum ama hâlâ ağrım var.” Bununla birlikte fazla uzun yaşamadı. “Üzeri örtülü bir çeşit ahşap platformun üzerinde yatıyorum.” Çok hastaydı ve ne sarımsak ne de başka bir bitki ölümünü engelleyemezdi. Kısa bir süre sonra bedeninin üzerinden süzülüyordu ve yeniden tanıdık ışığa çekildi. Sabırla birinin yanına gelmesini bekledi.

Yavaş hareketlerle, sanki bir görüntüyü tarıyormuş gibi iki yana sallanmaya başladı. Sesi yine tok ve güçlüydü.

“Tanrı her birimizin içinde olduğu için bana birçok tanrı olduğu söylendi.”

Bu ses tonunu, tokluğundan olduğu kadar mesajın kararlı ruhsal tonundan da tanıyordum. Bundan sonra söyledikleri ciğerlerimdeki bütün havayı çekip beni soluksuz bıraktı.

“Baban burada, küçük bir çocuk olan oğlun da. Baban, adının Avrom olduğunu, küçük kızının onun ölümünden sonra doğduğunu ve onu tanıyacağını söylüyor. Onun ölümü de kalp krizinden olmuştu. Oğlunun kalbinde de ciddi bir sorun vardı, çünkü tıpkı bir tavuğun kalbi gibi geriye doğru duruyordu. Sevgisi nedeniyle senin için büyük bir fedakârlıkta bulundu. Oğlunun ruhu son derece gelişkindi... Ölümü ebeveynlerinin borçlarını ödedi. Aynı zamanda sana tıbbın ve ilaçların yalnızca bu kadar yardımcı olabileceğini, yani etki alanlarının sınırlı olduğu gösterdi.”

Catherine konuşmayı bıraktı ve uyuşmuş zihnim olanlara çözüm bulmaya çalışırken huşu dolu bir sessizlik içinde kalakaldım. Odanın havası bana dondurucu soğuklukta geliyordu.

Catherine, özel hayatım hakkında çok az şey biliyordu. Masamın üzerinde, önde iki küçük süt dişini gösteren kızımın bebeklik fotoğrafı duruyordu. Oğlumun fotoğrafı da hemen yanındaydı. Bunun dışında Catherine ailem ya da özel geçmişim hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Alışılmış psikoterapi teknikleri konusunda çok iyi eğitilmiştim. Terapistin bir tabula rosa, hastanın duygularını, düşüncelerini ve tavırlarını yansıtabileceği boş bir tablet olması gerekirdi. Ardından bunlar terapist tarafından incelenebilir, uzman hastanın zihnindeki arenayı genişletebilirdi. Terapiyle ilgili bu mesafeyi Catherine'le aramda da korumuştum. Beni yalnızca bir psikiyatr olarak tanıyor, geçmişim ya da özel yaşamımla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Hatta diplomalarımı bile muayenehanemde sergilemezdim.

Hayatımın en büyük tarjedisi ilk çocuğum Adam'ın 1971 yılının başında, henüz yirmi üç günlükken ölmesiydi. Doğumundan yaklaşık on gün sonra onu eve getirmiştik. Solunum sorunları ve kusmaları başladı. Rahatsızlığına bir teşhis koymak çok zordu. Bize bunun, "kalp kapakçığı deformasyonundan kaynaklanan akciğerlerle ilgili nadir görülen toplardamar çekilmesi" olduğunu söylediler. "Bu neredeyse on milyon doğumda bir olur." Oksijenle doldurulmuş olan kanı kalbe taşıması gereken akciğer bölgesindeki toplardamarlar, yanlış bir yoldan uzanıyor ve kalbe ters taraftan gidiyorlardı. Sanki kalbi tersine, geriye doğru dönmüş gibiydi. Bu çok, çok ender rastlanan bir durumdu.

Ne yazik ki açık kalp ameliyatı Adam'ı kurtaramadı; oğlum ameliyattan birkaç gün sonra öldü. Aylarca yas tuttuk; bütün umutlarımız, bütün hayallerimiz yerle bir olmuştu. Bu acı olaydan birkaç yıl sonra doğan oğlumuz Jordan yaralarımızı sardı.

Adam'ın ölümüne rastlayan dönemde meslek olarak psikiyatriyi seçme kararım konusunda tereddütler yaşıyordum. Dahiliyedeki stajımın tadını çıkarıyordum ve tıbbın bu dalında ihtisas yapma teklifi almıştım. Adam'ın ölümünden sonra, uzmanlık alanımın psikiyatri olmasına kesin bir şekilde karar verdim. Bütün ileri teknolojisi ve imkânlarına rağmen küçük oğlumun hayatını kurtaramayan modern tıbba büyük bir öfke duyuyordum.

Babam 1979 yılında, altmış bir yaşındayken şiddetli bir kalp krizi geçirinceye kadar oldukça sağlıklıydı. Kalp krizini atlatmayı başardı ama kalp çeperleri tedavi edilemeyecek kadar zarar görmüştü ve bu krizden üç

gün sonra öldü. Bu olay, Catherine'le ilk seansımızdan yaklaşık dokuz ay önce olmuştu.

Babam son derece dindar bir adamdı; maneviyatyına bağlı bir insan olmaktan öte, gelenekçiydi. İbranice ismi Avram'dı ve bu ad ona İngilizce'ye dönüştürülmüş olan adı Alvin'den daha çok yakışıyordu. Babamın ölümünden dört ay sonra kızımız Amy dünyaya geldi.

Şimdiyse 1982 yılında, sakin, loş muayenehanemde kulakları sağır edici bir gizlenen gerçekler çağlayanı üzerime hücum ediyordu. Ruhsal bir denizde yüzüyordum ve bu suyu çok sevmiştim. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Catherine'nin bunları bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Bu bilgileri arayıp bulabileceği bir yer bile yoktu. Babamın İbranice adı, henüz bir bebekken on milyonda bir görülen bir kalp hastalığından ölen oğlum, tıp hakkındaki düşüncelerim, babamın ölümü – bunlar çok fazla, çok özel, çok doğruydu. Bu sade laboratuvar teknisyeni insan bilgi ve deneyimini aşan konular hakkında bir kanal görevi görüyordu. Eğer bu gerçekleri ortaya çıkarabiliyorsa, kim bilir daha neler biliyordu? Daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

"Kim?" diye sordum şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde, "oradaki kim? Bunları sana kim söylüyor?"

"Üstatlar," diye fısıldadı Catherine, "usta ruhlar söylüyorlar. Bana, fiziksel boyutta seksen altı kez yaşadığımı söylüyorlar."

Catherine'nin nefes alışı yavaşlamıştı ve başını sağa sola sallamayı bıraktı. Dinleniyordu. Devam etmek istiyordum ama söyledikleri aklımı karıştırıyordu. Gerçekten de bundan önce seksen altı yaşamı mı olmuştu? Peki ya "Üstatlar"? gerçek olabilirler miydi? Yaşamlarımız gerçekten de fiziksel bedenleri olmayan ama büyük bilgilere sahip ruhlar tarafından yönlendiriliyor olabilir miydi? Bu basamaklar bizi Tanrı'ya mı ulaştırıyordu? Bu gerçek miydi? Bana az önce açıkladıkları karşısında artık bütün bunlardan şüphelenemediğimi fark etmeme rağmen inanmakta hâlâ zorlanıyordum. Yıllardır başka bir şekilde programlanıyordum ve bunun üstesinden gelmek gerçekten çok zordu. Ama aklımla da kalbimle de onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Gerçekleri açıklıyordu.

Peki ya babam ve oğlum? Bir anlamda onlar hâlâ yaşıyorlardı; gerçekte asla ölmemişlerdi. Gömülmelerinden yıllar sonra benimle konuşuyorlar ve

son derece gizli ve özel bilgileri açıklıyorlardı. Bütün bunlar doğru olduğuna göre, oğlum gerçekten de Catherine'nin söylediği gibi gelişmiş bir ruh muydu? Karmik borçlarımızı ödememize yardımcı olmak, buna ek olarak da bana tıp ve insanlık hakkında bir şeyler öğretip beni yeniden psikiyatriye yöneltmek için bizim aramızda doğmaya karar vermiş ve yirmi üç gün sonra da ölmüş müydü? Bu düşünceler Beni karanlık bir çıkmaza itiyordu. Ürpermemin altında büyük bir sevginin, yerle göklerin bağlantısı ve birliği konusunda son derece güçlü bir duygunun uyandığını hissediyordum. Babamı ve oğlumu çok özlemiştim. Onlardan haber almak çok güzeldi.

Hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Bir el uzanmış ve hayatımın gidişatını bir daha eskiye dönüştürülemeyecek şekilde değiştirmişti. Şüpheci bir tarafsızlıkla düşündüğümde, dikkatle inceleyerek okuduğum her şey yerli yerine oturuyordu. Catherine'nin anıları ve verdiği bilgiler doğruydu. Deneyimlerinin doğru olduğunu söyleyen içgüdülerim beni yanıltmamıştı. Elimde doğrular, dolayısıyla kanıtlar vardı.

Yine de, bu neşe ve anlayış, hatta mistik deneyim ânında bile zihnimin eski, bildik, şüpheci yanı Duruma itiraz ediyordu. Belki de bu yalnızca altıncı hisle ya da bir tür ruhsal yetenekle ilgili bir şeydi. Bir ruhsal yetenekle alakası olduğu ortadaydı ama böyle bir yeteneğe sahip olmak mutlaka ruh göçüne ya da Ruh Üstatları'nınvarlığının kanıtlanması demek değildi. Ama şimdi daha çok şey biliyordum. Bilimsel yayınlarda, özellikle hiç bilmedikleri yabancı dilleri konuşan, bir önceki yaşamlarında ölümlerine neden olan izleri bu yaşamlarında da bedenlerinde taşıyan ve bu deneyimlerinden sonra binlerce kilometre ötede, yüzyıllar önce gömülmüş ya da kaybolmuş değerli şeylerin yerlerini bilen çocuklarla ilgili ortaya konmuş yüzlerce örnek Catherine'nin anlattıklarını doğruluyordu. Catherine'nin karakterini ve zihnini tanıyordum. Onun ne olduğunu ve ne olmadığını biliyordum. Hayır, bu kez zihnim beni yanıltmıyordu. Kanıtlar son derece güçlü ve netti. Bu gerçekti. Daha ilerideki seanslarımızda Catherine bana daha fazla kanıt sunacaktı.

İlerleyen haftalarda, zamanla bu seansın gücünü ve etkilerini unuttum. Zaman zaman kendimi yeniden günlük yaşamın karmaşasına kaptırıp sıradan şeyler konusunda endişelere kapıldım. Böyle zamanlarda şüpheler hemen baş gösteriyordu. Zihnim yoğunlaşmadığında sanki yeniden eski alışkanlıklarına, inançlarına ve şüpheciliğine geri dönüyor gibiydi. Böyle durumlarda kendime

bunların gerçek olduğunu hatırlatıyordum. Bu kavrama, kişisel bir deneyim yaşamadan inanmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Akılla anlaşılana duygusal bir inanç katmak için deneyim yaşamak gerekliydi. Fakat bu tür bir deneyimin etkileri daima belli bir düzeyde yok olup gidiyordu.

İlk başlarda neden bu kadar fazla değiştiğimin farkında değildim. Daha sakin ve sabırlı olmaya başladığımın farkındaydım, diğer insanlar da bana ne kadar huzurlu, rahat ve mutlu göründüğümü söylüyorlardı. Yaşamımda daha fazla umut, daha fazla neşe, daha fazla amaç ve daha fazla tatmin hissediyordum. Yavaş yavaş ölüm korkusunu yitirdiğimi hissediyordum. Ölümümden ya da var olmamaktan korkmuyordum. Onları özleyeceğim kesin olmasına rağmen bana yakın olan diğer insanların ölümlerinden de daha az korkuyordum. Ölüm korkusu ne kadar da güçlüydü. İnsanlar bu korkuyu engellemek için öylesine ciddi şeyler yapıyorlardı ki; orta yaş krizleri, daha genç insanlarla gönül ilişkileri, estetik ameliyatları, spor takıntısı, maddi güce sahip olmaya çalışmak, gittikçe daha genç görünme çabası, vs. Ölmek bize dehşet veriyor, bazen bu korkuyu o kadar yoğun yaşıyoruz ki, içimizdeki ürpertiler bize yaşamın gerçek amacını unutturuyor.

Takıntılarımın çoğundan da kurtulmuştum. Kendimi her saniye denetleme ihtiyacı hissediyordum. Daha az ciddi olmaya çalışsam da, bu dönüşüm benim için oldukça zordu. Daha öğreneceğim çok şey vardı.

Artık zihnim Catherine'nin anlattıklarının doğru olması olasılığına açıktı. Babam ve oğlum hakkındaki inanılmaz gerçeklere tesadüfen ulaşılamazdı. Bilgisi ve yetenekleri, üstün bir ruhsal yeteneğe sahip olduğunu ortaya koyuyordu. Bu, ona inanmamı makul kılıyordu ama popüler edebiyatta okuduklarıma karşı şüpheciliğimi ve tedbirli tavrımı elden bırakmıyordum. Ruhsal olaylar, ölümden sonra yaşam ve diğer olağanüstü olaylarla ilgili açıklamalarda bulunan bu insanlar kimlerdi? Bilimsel gözlem yöntemleriyle ilgili bir eğitim almışlar mıydı? Catherine'le yaşadığım olağanüstü deneyime karşın her şeye eleştirel bir bakış açısıyla yaklaşan zihnim bütün gerçekleri, her türlü bilgiyi dikkatle incelemeye devam edecekti. Yeni bir bilginin, her seansta yavaş yavaş oluşan örgüye uyup uymadığını dikkatle araştıracaktım. Bu gerçeği, bilim merceğinin altında her açıdan inceleyecektim. Bununla birlikte örgünün yavaş yavaş şekillenmeye başladığını da reddedemeyeceğim ortadaydı.

- Beş -

Hâlâ seansın ortasındaydık. Catherine dinlenmesini bitirdi ve bir tapınağın önündeki yeşil heykellerden bahsetmeye başladı. Kendimi hayallerimden sıyırıp dinlemeye başladım. Eski çağlarda, Asya'da bir yerlerdeki yaşamındaydı ama benim aklım hâlâ Üstatlardaydı. İnanılmaz bir şey bu, diye düşündüm kendi kendime. Geçmiş yaşamlardan, reenkarnasyondan bahsediyordu ama yine de bunun önemi, Üstatlardan gelen mesajları dinlemekle kıyaslandığında gölge de kalıyordu. Bununla birlikte, bedenini terk edip yaşamla ölüm arasındaki düzeye ulaşmadan önce bir yaşamını yaşaması gerektiğini biliyordum. Bu düzeye doğrudan doğruya ulaşamazdı. Ve Üstatlara ulaşacağı tek yer orasıydı.

"Büyük bir tapınak binasının önünde yeşil heykeller var," diye anlattı fısıldayarak. "Binanın önünde on yedi basamak var ve basamakları çıktıktan sonra bir odaya geçiliyor. İçeride tütsü yanıyor. Kimsenin ayağında ayakkabı yok. Kafaları traşlanmış. Yuvarlak yüzleri ve siyah gözleri var. Tenleri koyu. Oradaydım. Ayağımı yaraladım ve bana yardımcı olmaları için oraya gittim. Ayağım şişti; üzerine basamıyorum. Ayağıma bir şey battı. Ayağıma bazı yapraklar koyuyorlar... garip yapraklar... Tannis? (Kanı pıhtılaştırıcı ve lokal olarak dokuları ve damarları büzücü etkisi nedeniyle antik zamanlardan bu yana ilaç olarak kullanılan ve birçok bitkinin kökünde, gövdesinde, dallarında, yapraklarında ya da meyvalarında doğal olarak bulunan tanin ya da tanik asit.) Önce ayaklarımı temizlediler. Bu tanrıların karşısında yapılan bir ayin. Ayağımda biraz zehir var. Bir şeyin üzerine bastım. Dizim şişiyor. Bacağımın üzerinde çizgi çizgi lekeler var ve gittikçe ağırlaşıyor (kan zehirlenmesi?). Ayağıma derin bir yarık açıp içine çok sıcak bir şey koydular."

Catherine şu an acıyla kıvranıyordu. İçmesi için verilen oldukça acı bir ilacı zorlukla yutmaya çalışıyordu. İçeceği sıvı sarı yapraklardan hazırlanmıştı. İyileşmişti ama ayağındaki ve bacağındaki kemikler bir daha asla eskisi gibi olmamıştı. Onu zamanda ileriye götürdüm. Yalnızca sefil ve yoksul bir yaşam gördü. Ailesiyle birlikte bir göz odalı ve yalnızca küçük masası olan bir külübede yaşıyordu. Tek yiyecekleri bir tür pirinçti ama hep aç oluyorlardı. Yoksulluktan ve açlıktan kurtulamayarak hızla yaşlandı ve öldü. Bekledim ama Catherine'nin tükendiğini görebiliyordum. Bununla

birlikte onu uyandırmadan önce, Robert Jarrot'un bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Robert Jarrot'un kim olduğu ya da ona nasıl yardımcı olabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Başka bir şey söylemedi.

Catherine, transtan çıktıktan sonra yine her zaman olduğu gibi geçmiş yaşamlarıyla ilgili birçok ayrıntı hatırladı. Ölümden sonra yaşadıkları, iki yaşam arasındaki düzey, Üstatlar ve onların aktardıkları olağanüstü bilgilerle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Ona bir soru sordum.

"Catherine, 'Üstatlar' kelimesi senin için ne ifade ediyor?" Bunun bir golf turnuvası olduğunu düşünüyordu! Artık iyileşmesi iyice hızlanmıştı ama hâlâ ruh sıçraması gerçeğini kendi dini inançlarıyla bağdaştırmakta zorlanıyordu. Bu nedenle şimdilik ona Üstatlardan bahsetmemeye karar verdim. Bunun yanı sıra bir insana Ruh Üstatlarından gelen mükemmel, sıra dışı bilgiler için kanal görevi gören, son derece yetenekli bir trans medyumu olduğunun nasıl anlatılacağını bilemiyordum.

Catherine, bir sonraki seansa karımın da katılmasına izin verdi. Carole, iyi eğitimli, son derece yetenekli bir psikiyatrik sosyal hizmet görevlisiydi ve bu olağandışı olaylar hakkında onun da görüşlerini almak istiyordum. Ona Catherine'nin babam ve oğlumuz Adam hakkında söylediklerini anlattığımdan beri yardımcı olmaya son derece istekliydi. Catherine, geçmiş yaşamlarını yaşarken yavaş yavaş konuştuğu için söylediklerini not etmekte hiç zorlanmıyordum ama Üstatlar çok daha hızlı konuştukları için her şeyi kasetlere kayıt etmeye karar verdim.

Bir hafta sonra Catherine bir sonraki seansı için geldi. Gelişme göstermeye devam ediyor, korkuları ve endişeleri gittikçe azalıyordu. Klinik açıdan gelişimi ortadaydı ama yine de neden bu kadar iyileştiğine emin değildim. Aronda olarak boğulduğunu, Johan olarak boğazının kesildiğini, Louisa olarak sudan kaynaklanan bir salgının kurbanı olduğunu ve diğer korkutucu travmatik olayları hatırlamıştı. Aynı zamanda yoksulluk, kölelik ve aile içi kötü davranışlarla geçen yaşamlarını yeniden yaşamıştı. Sonuncuları günlük yaşamımızda ruhsal yapımıza yer eden küçük travma örnekleriydi. Her iki tür yaşamını da anımsaması iyileşmesini sağlıyor olabilirdi. Fakat başka bir olasılık daha söz konusuydu. Ruhsal deneyimin kendisi bu sorunların ortadan kalkmasına yardımcı oluyor olabilir miydi? Ölümün düşündüğümüz anlamda var olmadığının anlaşılması bir türlü esenlik duygusuna ve korkuların

azalmasına neden oluyor olabilir miydi? Yalnızca anılar değilde bütün süreç iyileşmenin bir parçası olabilir miydi?

Catherine'nin ruhsal yetenekleri gittikçe artıyordu ve giderek daha da sezgili bir insan oluyordu. Stuart'la hâlâ sorunları vardı ama onunla çok daha etkili bir şekilde başa çıkabilir hâle gelmişti. Gözleri ışıl ışıldı ve cildi parlıyordu. Geçtiğimiz hafta ilginç bir rüya görmüştü ama rüyasının yalnızca bir bölümünü hatırlayabiliyordu. Rüyasında elinin içine kırmızı bir balık yüzgecinin gömüldüğünü görmüştü.

Birkaç dakika içinde, çabucak derin bir hipnoza girdi.

"Bazı tepeler görüyorum. Tepelerin üzerinde durup aşağılara bakıyorum. Sanırım koyunlarımı arıyor olmalıyım – yaptığım şey bu olmalı... mavi bir şeyler, bir tür mavi pantolon giyiyorum... kısa bir pantolon garip ayakkabılar... siyah ayakkabılar... ve bunlar toka. Ayakkabıların tokaları var, garip ayakkabılar... Ufka doğru bakınıyorum ve hiç koyun göremiyorum." Onu zamanda ileriye, bu yaşamındaki bir diğer önemli olaya doğru ilerlettim.

"Koyu renkli bir bira içiyoruz. Çok koyu. Kapaklı içki maşrapalarımız çok kalın. Çok eskiler; metal şeritlerle bir arada tutuluyorlar. Burası çok kötü kokuyor ve içeride insanlar var. İçerisi çok gürültülü. Her kafadan bir ses çıkıyor, çok gürültü var."

Ona, birisinin kendi adını seslendiğini duyup duymadığını sordum.

"Christian... adım Christian." Yine bir erkekti. "Bir çeşit et yiyip bira içiyoruz. Bira çok koyu ve acı bir tadı var. İçine tuz koyuyorlar."

Hangi yılda olduğunu belirleyemiyordu. " İnsanlar bir savaştan, bazı limanları abluka altına almış olan gemilerden bahsediyorlar! Ama bu limanların nerede olduğunu duyamıyorum. Eğer biraz daha sessiz olsalar duyabileceğim ama her kafadan bir ses çıkıyor, içerisi çok gürültülü."

Onun nerede olduğunu sordum. "Hamstead... bir liman, Wales'te bir liman. İnsanlar İngilizce konuşuyorlar." Zamanda ileriye, Christian'nın gemide olduğu âna gitti. "Bir koku duyuyorum, bir şeyler yanıyor. Çok kötü bir koku. Yanan ağaç kokusu ama başka bir koku daha var. İnsanın genzini yakıyor... Uzakta bir şeyler yanıyor, bir tür yelkenli gemi. Silahlarımızı dolduruyoruz! Bir şeyleri barutla dolduruyoruz." Catherine, gözle görülür şekilde huzursuzlanmıştı.

"Bu barutlu bir şey, simsiyah. İnsanın ellerine yapışıyor. Hızlı

davranmalısın. Geminin yeşil bir bayrağı var. Koyu bir bayrak... yeşil ve sarı bir bayrak. Bayrakta, üzerinde üç nokta olan bir tür taç var.”

Catherine aniden acıyla yüzünü buruşturdu. Acıyla kıvranıyordu. “Ah,” diye inledi. “Elimde bir acı var, elimde bir acı var! Elimde bir metal, sıcak metal var. Elimi yakıyor. Ah! Ah!”

Gördüğü rüya parçasını hatırladım; eline gömülmüş kırmızı balık yüzgecinin ne olduğunu şimdi anlıyordum. Acıyı durdurdum ama hâlâ inliyordu.

“Metal şarapneller... içinde olduğumuz gemi tahrip olmak üzere... iskele tarafı. Yangını kontrol altına aldılar. Bir sürü adam öldü... bir sürü adam. Ben hayatta kaldım... yalnızca elim yaralandı ama o da zamanla iyileşti.” Onu zamanda ileriye doğru götürüp, bir sonraki önemli olayı seçmesini istedim.

“Bir tür matbaa görüyorum. Levhalar ve mürekkeple bir şeyler basılıyor. Kitap basıp ciltliyorlar... Kitapların deri ciltleri ve yapraklarını bir arada tutan deri dikişleri var. Kırmızı bir kitap görüyorum... tarihle ilgili bir kitap. Adını göremiyorum; baskıyı bitirmediler. Kitaplar harika. Ciltleri pürüzsüz deriden. Harika kitaplar; insana bir sürü şey öğretiyorlar.”

Christian’nın kitapları görmekten ve onlara dokunmaktan çok hoşlandığı belliydi ve bu şekilde öğrenme potansiyelinin de şöyle böyle farkındaydı. Buna karşın, genel anlamda eğitimsiz görünüyordu. Christian’ı yaşamının son gününe götürdüm.

“Bir nehrin üzerindeki köprüyü görüyorum. Yaşlı... çok yaşlı bir adamım. Yürümekte zorlanıyorum. Köprünün üzerinden geçiyorum... öte tarafa geçiyorum... Göğüsümde bir baskı hissediyorum. Göğüsümde çok kötü bir baskı, ağrı var! Ah!” Catherine inliyordu; Christian’nın köprü üzerinde geçirdiği kalp krizini yeniden yaşıyordu. Nefesleri hızlı ve sığdı; yüzü ve boynu terden sırılsıklam olmuştu. Öksürmeye başladı. Nefes almaya çalışıyordu. Endişelenmeye başladım. Geçmiş bir yaşamda yaşanan bir kalp krizini yeniden yaşamak tehlikeli olabilir miydi? Bu yeni bir sınırdı; yanıtları kimse bilmiyordu. Sonunda Christian öldü. Catherine huzurlu bir şekilde divanın üzerinde yatıyor, derin ve düzenli bir şekilde nefes alıyordu. Derin bir rahatlamayla iç çektim.

“Kendimi özgür hissediyorum... özgür,” yumuşak bir şekilde fısıldadı. “Karanlıkta süzülüyorum... yalnızca süzülüyorum. Çevrede bir ışık var... ve

ruhlar ve diğer insanlar.”

Az önce biten, Christian olarak yaşadığı yaşamla ilgili herhangi bir şey düşünüp düşünmediğini sordum.

“Daha bağışlayıcı olmalıydım ama değildim. İnsanların bana karşı olan hatalarını bağışlayamadım, oysa bağışlamalıydım. Hataları bağışlamadım. Onları içimde tuttum ve yıllarca barındırıp besledim... Gözler görüyorum... gözler.”

Bağlantıya geçtiğini fark ederek, “gözler mi?” diye sordum. “Nasıl gözler?”

Catherine, “Ruh Üstatlarının gözleri,” diye fısıldadı. “Ama beklemeliyim. Üzerinde düşünmem gereken şeyler var.” Dakikalar gerilim dolu bir sessizlik içinde geçti.

Uzun sessizliği bozarak, “Hazır olduklarını nereden anlayacaksın?” diye sordum.

“Beni çağıracaklar,” diye yanıt verdi. Yeniden dakikalar geçti. Ardından, başı sağa sola sallanmaya başladı ve sesi, değişimi belli eder şekilde toklaştı.

“Bu boyutta birçok ruh var. Ben tek değilim. Sabırlı olmalıyız. Bu da benim asla öğrenmediğim bir şey... Pek çok boyut var...” Ona burada daha önce bulunup bulunmadığını, pek çok kereler doğup doğmadığını sordum.

“Farklı zamanlarda farklı düzeylerde bulundum. Bunlardan her biri bilinçliliğin biraz daha üst bir düzeyiydi. Hangi düzeye gideceğimiz ne kadar ilerlediğimize bağlıdır...” Yeniden sessiz kaldı. İlerlemek için hangi dersi öğrenmesi gerektiğini sordum. Hemen yanıt verdi.

“Bilgilerimizi başka insanlarla paylaşmamız gerektiğini öğrenmeliyim. Kullandığımızın ötesinde yeteneklerimizin olduğunu öğrenmeliyim. Bazılarımız bunu diğerlerinden daha çabuk öğreniyorlar. Bu noktaya gelmeden önce kötü alışkanlıklarımızdan kurtulmalıyız. Aksi takdirde bunları diğer yaşamlarımıza taşırız. Yalnızca biz, kendimizi... fiziksel düzeydeyken geliştirdiğimiz kötü alışkanlıklardan kurtarabiliriz. Bunu bizim için Üstatlar yapamaz. Eğer mücadele edip kendimizi kurtarmayı seçmezsek o zaman bunları diğer yaşamımıza taşırız. Yalnızca, dışsal sorunlarla başa çıkacak kadar güçlendiğine karar verdiğinde o zaman artık onu bir sonraki yaşamına taşımana gerek kalmaz.

“Ayrıca yalnızca titreşimleri bizimle aynı olan insanlara gitmemeyi de

öğrenmeliyiz. Seninle aynı düzeydeki bir insana çekilmek oldukça normaldir. Ama bu bir hata. Aynı zamanda titreşimleri seninkiyle uyuşmayan insanlara da gitmelisin. Bu... bu tür insanlara yardımcı olmak için... önemlidir.

"Bizlere izlememiz gereken içgüdüsel güçler verildi. Bunlara direnmemeliyiz. Direnenler tehlikeyle karşılaşacaklardır. Her birimiz her düzeyden eşit güçlerle yollanmıyoruz. Bazılarımız diğerlerinden çok daha büyük güçler elde ediyoruz çünkü bunlar başka zamanlardan biriktirilerek geliyorlar. Bu nedenle de insanlar eşit yaratılmıyor. Ama sonunda hepimizin eşit olduğumuz bir düzeye ulaşacağız."

Sustu. Bu düşüncelerin ona ait olmadığını biliyordum. Metafizik ya da ruhsal bir alt yapısı yoktu; düzeyler, boyutlar ya da titreşimlerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Ama bunun da ötesinde, düşüncelerin ve kelimelerin güzelliği, söylenenlerin felsefi içeriği, bütün bunlar Catherine'nin yeteneklerinin ötesindeydi. O, hiçbir zaman böylesine özlü bir şekilde konuşmazdı. Başka, büyük bir güç Catherine'nin zihnini ve ses tellerini kullanarak, bu düşünceleri anlayabileceğim kelimelere dönüştürüyordu. Hayır, bu kesinlikle Catherine değildi.

Sesi uykulu bir tondaydı.

"Komadaki insanlar... bir tür askıda kalmış durumundadırlar. Öte yana geçmek isteyip istemediklerine karar verinceye kadar öte yana geçemezler. Buna yalnızca kendileri karar verirler. Eğer fiziksel düzeyde... öğrenecekleri daha fazla bir şey olmadığını hissederlerse... o zaman öte tarafa geçmelerine izin verilir. Ama eğer hâlâ öğrenecekleri şeyler varsa, o zaman istemeseler bile geri dönmelidirler. Bu onlar için, zihinsel güçlerinin dinlendiği bir dinlenme dönemidir."

Demek ki koma durumundaki insanlar, fiziksel boyutta ne kadar şey öğrendiklerine bağlı olarak geri dönmeye ya da dönmemeye karar verebiliyorlardı. Eğer daha fazla öğrenecekleri bir şey olmadığını hissederlerse, modern tıbba karşın doğrudan doğruya ruhsal düzeye gidebilirlerdi. Bu bilgi, ölüm döşeği deneyimleriyle ilgili olarak yapılan ve insanların neden geriye dönmediklerini anlatan araştırmaya son derece iyi bir şekilde uyuyordu. Diğerlerine geri dönme şansı verilmiyordu; geri dönmek zorunda olanlar daha öğrenecekleri şeyler olduğu için geri dönüyorlardı. Tabii ki, ölüm eşiği deneyimi yaşamış insanlarla yapılan görüşmelerin

tamamına katılan insanlar, bedenlerine geri dönmüş insanlardı. Bu hikâyeler arasında inanılmaz benzerlikler vardı. Bedenlerinden ayrılıyorlar ve bedenlerinin üzerinde bir noktadan aşağıda bedenlerini canlandırmak için sarf edilen çabaları "izliyorlardı". Bir süre sonra parlak bir ışığın ya da uzaktan "ruhsal" bir varlığın, bazen bir tünelin öte ucunda parladığını görüyorlardı. Hiçbir acı hissetmiyorlardı. Dünyadaki görevlerinin tamamlanmadığını ve bedenlerine dönmeleri gerektiğini fark ettiklerinde, o anda yeniden bedenleriyle birleşiyor ve bir kez daha ağrı ve diğer fiziksel duyguları hissetmeye başlıyorlardı.

Ölüm döşeği deneyimi yaşamış birçok hastam vardı. Bunlardan en ilginç olanı, Catherine'nin tedavisi sona erdikten iki yıl sonra geleneksel psikoterapi için defalarca gördüğüm Güney Amerikalı başarılı bir iş adamının durumuydu. Jacop 1975 yılında, otuzlu yaşların başlarında, Hollanda'da bir motosiklet kazası geçirmiş ve bilincini yitirmişti. Bedeninin üzerinde süzüldüğünü, aşağıdaki kazayı, gelen ambulansı, yaralıyla ilgilenen doktoru ve çevrede gittikçe fazlalaşan insanları izlediğini hatırlıyordu. Uzaktaki altın rengi bir ışığı fark etmiş ve bu ışığa yaklaşırken kahverengi cüppe giymiş bir rahiple karşılaşmıştı. Rahip, Jacop'a öte tarafa geçme zamanının gelmediğini, bu nedenle de geriye dönmesi gerektiğini söylemiş. Aynı zamanda ona gelecek yaşamıyla ilgili bir takım şeyler söyleyen ve daha sonradan bunların çıktığı rahibin gücünü ve bilgeliğini hissetmişti. Bedenine geri çekilen Jacop gözlerini açtığında kendini hastane yatağında bulmuş ve ilk kez olarak dayanılmaz ağrısının farkına varmıştı.

Bir Yahudi olan Jacop, 1980 yılında İsrail'e gittiğinde hem Museviler hem de Müslümanlar için kutsal sayılan Atalar Mağarası'nı ziyaret etmişti. Kutsal topraktaki deneyiminin ardından maneviyatı güçlenmiş ve daha sık ibadet etmeye başlamıştı. Yakınlarda bir Cami görüp oradaki Müslümanlarla birlikte oturup ibadet etmişti. İbadetin ardından dışarıya çıkmak üzere ayağa kalktığında yaşlı bir Müslüman yanına yaklaşıp şöyle demişti: " Sen diğerlerinden farklısın. Onlar pek nadir bizimle oturup dua ederler." Yaşlı adam devam etmeden önce kısa bir süre durup Jacop'a bakmıştı. "Rahiple tanıştın. Sana söylediklerini unutma." Kazadan beş yıl sonra ve binlerce kilometre uzakta, bu görüşme Jacop bilinçsizken gerçekleşmiş olsa da, yaşlı bir adam Jacop'un rahiple görüştüğünü bilmişti.

Büromda, Catherine'nin aktardığı son bilgileri düşünürken Rahiplerimizin, insanların eşit yaratılmadığı önermesine karşı neler düşüneceklerini merak ettim. İnsanlar, diğer yaşamlardan elde edilmiş yetenekler ve güçlerle doğuyolardı. "Ama sonunda hepimizin de eşit olduğumuz bir düzeye ulaşacağız." Bu düzeyin bize pek çok yaşam uzakta olduğunu düşündüm.

Genç Mozart'ı ve onun inanılmaz çocukluk yeteneklerini düşündüm. Bu aynı zamanda geçmiş yaşamlardan taşınan bir yetenek miydi? Anlaşıldığı kadarıyla borçlarımız kadar yeteneklerimizi de bir sonraki yaşamımıza taşıyorduk.

İnsanların nasıl bir örnek gruplar oluşturacak şekilde bir araya geldiklerini ve aralarına dıştan bir insanın girmesinden ne kadar korktuklarını düşündüm. Bu, önyargı ve belli bir gruba düşmanlık duymaktı. "Yalnızca titreşimleri bizimle aynı olan insanlara gitmemeyi de öğrenmeliyiz." Diğer insanlara da yardımcı olmalıyız. Catherine'nin sözlerindeki ruhsal doğruluğu hissedebiliyordum.

Catherine, "Geri dönmeliyim, geri dönmeliyim," diyerek yeniden konuşmaya başladı. Ama ben ondan daha fazla bilgi almak istiyordum. Ona Robert Jarrod'un kim olduğunu sordum. Geçen seansımızda bana bu insanın ismini söylemiş ve benim yardımıma ihtiyacı olduğundan bahsetmişti.

"Bilmiyorum... Belki başka bir düzeyde olabilir, burada değil." Onu bulamıyordu. "Yalnızca istediğinde eğer bana gelmeye karar verirse o zaman bana mesaj yollayacak," diye fısıldadı. "Senin yardımına ihtiyacı var."

Hâlâ ona nasıl yardımcı olacağımı anlayamamıştım.

Catherine, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Ama öğretilecek olan sensin, ben değilim."

Bu ilginçti. Bu bilgiler benim için miydi? Yoksa öğrendiklerimle Robert Jarrod'a mı yardımcı olacaktım? Ondan hiçbir haber almamıştım.

"Geri dönmeliyim," diye tekrarladı. "Önce ışığa gitmeliyim." Birden korkuya kapıldı. "Ah,ah,çok uzun süre tereddüt ettim... Tereddüt ettiğim için yeniden beklemem gerekiyor." Beklerken ona neler gördüğünü ve hissettiğini sordum.

"Diğer ruhları ve varlıkları. Onlar da bekliyorlar." Ona, beklerken bize öğretebileceği bir şey olup olmadığını sordum. "Bize neler bilmemiz gerektiğini söyler misin?"

“Burada değiller,” diye yanıt verdi. Çok ilginçti. Eğer Üstatlar orada değillerse, o zaman Catherine onlardan bağımsız olarak bilgi veremiyordu.

“Burada bulunmaktan rahatsızlık duyuyorum. Gitmek istiyorum... Zamanı geldiğinde gideceğim.” Yine, dakikalar sessizce geçti. Sonunda zamanı gelmiş olmalı, bir başka yaşamına başladı.

“Elmalar ve... bir ev, beyaz bir ev görüyorum. Bu evde yaşıyorum. Elmalar çürümüş... içinde kurtlar var, yemesi iyi değil. Ağaçta bir salıncak var.” Ondan kendisine bakmasını istedim.

“Açık sarı saçlarım var; beş yaşımdayım. Adım Catherine.” Şaşırmıştım. Şu anki yaşamına başlamıştı; beş yaşındaki Catherine’di. Ama belli bir nedenle buraya gelmiş olmalıydı. “Burada bir şey mi oldu, Catherine?”

“Babam bize kızgın... çünkü dışarıda olmamalıydık. Beni... beni bir sopayla dövüyor. Çok ağır; çok canımı acıtıyor... Korkuyorum.” Ağlıyor, tıpkı bir çocuk gibi konuşuyordu. “Canımızı yakıncaya kadar durmayacak. Neden bizi dövüyor? Neden bu kadar huysuz?” Ona yaşamına daha yüksek bir bakış açısından bakmasını ve bu sorularını kendisinin yanıtlamasını söyledim. Yakın bir zamanda insanların bunu yapabileceklerini okumuştum. Bazı yazarlar bu bakış açısını Yüksek Ben ya da Üst Ben olarak adlandırıyorlardı. Eğer böyle bir düzey varsa Catherine’nin bu düzeye ulaşıp ulaşamayacağını merak ediyordum. Eğer başarabilirse, bu mükemmel bir terapi tekniği, içgörü ve anlayışa ulaştıracak son derece kestirme bir yol olacaktı.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Bizi hiçbir zaman istemedi,” dedi. “Bizim, onun yaşamını istilâ ettiğimizi hissediyor… Bizi istemiyor.”

“Ağabeyini de mi?”

“Evet, hatta ağabeyimi hiç istemiyor. Annem ağabeyime istemeyerek hamile kalmış. Hamile kaldığında henüz evli bile değillermiş.” Bu Catherine için oldukça sarsıcı yeni bir bilgiydi. Evlilik öncesi bu hamilelik hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Daha sonradan annesi bu bilginin doğruluğunu onaylamıştı.

Bir yaşamını anlatıyor olmasına karşın, daha önceden yalnızca iki yaşam arasındaki düzeyde ya da ruhsal düzeyde sergilediği bir bilgelik ve bakış açısı sergiliyordu. Bir şekilde zihninin “yüksek” bir kısmı, üst ya da yüksek bilinçliliği vardı. Belki de bu, diğer insanların Üst Ben olarak adlandırdıkları

şeydi. Ustalarla ve onların olağanüstü bilgileriyle bağlantıda olmamalarına karşın, yüksek-bilinçlilik durumunda ağabeyiyle ilgili bilgiye benzer olağanüstü bilgiler ve içgörüler elde edebiliyordu. Bilinçli, yani uyandıktan sonraki Catherine daha endişeli ve kısıtlı, daha basit ve göreceli olarak yüzeyseldi. Bu yüksek-bilinçlilik düzeyini kullanamıyordu. Doğu ve Batı dinlerindeki bilgelerin ve peygamberlerin, bilgeliklerini ve bilgilerini elde etmek için bu düzeyle bağlantıya geçip geçemediklerini merak ettim. Eğer öyleyse hepimizin yüksek-bilinçliliğe sahip olmamız gerektiği için bu durumda bizim de bilgelerin başardıklarını başarma yeteneğimiz olmalı. Psikanalizci Carl Jung, bilincin farklı aşamalarının farkındaydı. Kolektif bilinçaltı, Catherine'nin yüksek-bilinçliliğine benzer bir düzeyle ilgili eserler yazdı.

Catherine'nin bilinçli, uyanık zihniyle trans düzeyindeki yüksek-bilinç durumu arasındaki uçurumun aşılmazlığı karşısında hayal kırıklığına kapılacaktım. Hipnotize edildiğinde onunla, yüksek-bilinçlilik durumunda inanılmaz derecede mükemmel felsefi diyaloglarda bulunabiliyorduk. Bununla birlikte, uyandığında ne felsefeye ne de benzeri konulara kesinlikle ilgi duymuyordu. Günlük yaşamını, içindeki dâhiyi unutmuş halde yaşıyordu.

Bu arada, babası ona eziyet ediyordu ve bunun nedenleri açığa çıkmaya başlamıştı. Sorgulayıcı bir ifadeyle, " Babanın öğreneceği çok ders var galiba," dedim.

"Evet... öyle."

Onun ne öğrenmesi gerektiğini bilip bilmediğini sordum. "Bu bilgi bana verilmedi." Ses tonu tarafsız ve uzaktı. "Bana bildirilenler benim için önemli olan, beni ilgilendiren şeyler. Her insanın kendisiyle ilgilenmesi... kendini... tam yapmaya çalışması gerekir. Her birimizin öğrenmemiz gereken... dersler var. Her dersin sırasıyla... bir defa da bir ders olacak şekilde öğrenilmesi gerekir. Yalnızca bundan sonra kendimizin ya da başka bir insanın bütünlüğe, tamlığa ulaşmak için neye ihtiyacı olduğunu anlayabiliriz." Yumuşak bir fısıltıyla konuşuyordu ve ses tonunda sevgi dolu bir tarafsızlık vardı.

Catherine yeniden konuşmaya başladığında çocuksu ses tonu geri döndü. "Beni hasta ediyor! Bana sevmediğim bu şeyleri yediriyor. Kıvırcık salata, soğan... bunlardan nefret ediyorum. Hastalanacağımı bile bile bana zorla yediriyor. Ama umursamıyor!" Catherine öğürmeye başladı. Nefes almaya

çalışıyordu. Ona yeniden, babasının neden böyle davrandığını anlaması için olaya daha yüksek bir bakış açısından bakmasını söyledim.

Catherine, rahatsız edici bir fısıltıyla konuştu. “Onun içindeki bazı boşlukları doldurmalıyım. Yaptığı şey nedeniyle benden nefret ediyor. Bu nedenle benden nefret ediyor ve aynı nedenle kendinden de nefret ediyor.” Üç yaşlarındayken yaşadığı cinsel tacizi neredeyse unutmuştum. “Bu nedenle beni cezalandırması gerekiyor... Onun böyle davranmasına neden olacak bir şey yapmış olmalıyım.” Catherine yalnızca üç yaşındaydı ve babası sarhoştu. Gene de o zamandan beri o suçluluk duygusunu içinde taşıyordu. Ona gerçeği açıkladım.

“O zaman yalnızca bir bebektin. Artık kendini bu suçluluk duygusundan kurtarman gerekiyor. Sen hiçbir şey yapmadın. Üç yaşındaki bir çocuk ne yapabilir ki? Bir şey yapan sen değildin babandı.”

“O zamanda benden nefret ediyordu. Babamı eskiden de tanıyordum ama şu an bu bilgiyi açığa çıkaramıyorum. Bunun için zamanda geriye gitmem gerekiyor.” Zaten saatlerdir hipnoz altında olduğu halde yine de bende onun babasıyla aralarındaki ilişkinin kaynağına ulaşmak için geriye gitmesine istekliydim. Onu ayrıntılı bir şekilde yönlendirdim.

“Derin bir düzeydesin. Biraz sonra üçten bire doğru sayacağım. Bire geldiğimde daha da derin bir düzeyde olacaksın ve kendini tümüyle güvende hissedeceksin. Zihnin yeniden geçmişi taramakta, bu yaşamında baban olan insanla ilişkinin ilk olarak ne zaman başladığını bulmakta, onunla aranda çocukluğunda meydana gelen olayın en güçlü etkenini keşfetmekte tümüyle serbest olacak. ‘Bir’ dediğimde bu yaşamına gidecek ve onu hatırlayacaksın. Bu iyileşmen için çok önemli. Bunu başarabilirsin. Üç... iki... bir.” Uzun bir sessizlik oldu.

“Onu göremiyorum... ama insanların öldüklerini görüyorum!” Ses tonu bir anda yüksek ve tok bir hâl aldı. “Karmalarını yaşayamadan insanların hayatlarının birden bire sona erdirmeye hakkımız yok. Oysa biz bunu yapıyoruz. Buna hakkımız yok. Eğer yaşamalarına izin verirsek daha büyük acılar çekicekler. Ölüp öteki boyuta gittiklerinde orada da acı çekecekler. Orada son derece rahatsız bir durumda kalacaklar. Hiç huzurları olmayacak. Ardından geriye yollancaklar ama hayatları son derece zor olacak. Kendilerine yaptıkları adaletsizlikler ve haksızlıklar nedeniyle

cezalandırdıkları insanları bulmak ve onlara verdikleri cezaları telafi etmek durumunda kalacaklar. Bu insanların hayatlarını sona erdiriyorlar ama buna hakları yok. İnsanları yalnızca Tanrı cezalandırabilir, biz değil. Onlar cezalandırılacaklar."

Bir dakika kadar süren sessizliğin ardından, "Gittiler," diye fısıldadı. Ruh Üstatları bize bugün için açık ve net bir mesaj daha iletmişlerdi. Şartlar ne olursa olsun öldürmeyecektik. Yalnızca Tanrı cezalandırabilir.

Catherine tükenmişti. Babasıyla geçmiş yaşamlarında olan ilişkisini araştırmaya daha sonraya bırakmaya karar vererek onu transtan çıkardım. Christian ve çocuk Catherine olarak yaşadıklarının haricinde hiçbir şey hatırlamıyordu. Yorulmuştu ama gene de sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi huzurlu ve gevşemiş bir haldeydi. Gözlerim Carole'inkilerle buluştu. Biz de tükenmiştik. Her bir kelimeye takılıp kalarak ürpermiş ve terlemiştik. İnanılmaz bir deneyimi paylaşmıştık.

- Altı -

Artık Catherine'nin seanslarını günün sonuna koyuyordum çünkü terapi saatler sürmeye başlamıştı. Bir sonraki hafta geldiğinde yüzünde hâlâ aynı huzurlu ifade vardı. Telefonda babasıyla konuşmuştu. Herhangi bir ayrıntıdan söz etmeden, kendince onu affetmişti. Onu hiç bu kadar huzurlu görmemiştim. İlerleyiş hızına hayranlık duyuyordum. Böylesine kronik, böylesine derine yerleşmiş korkuları ve endişeleri olan bir hastanın bu kadar belirgin bir şekilde iyileşme göstermesi son derece ender görülen bir durumdur. Ama tabii ki, Catherine sıradan bir hasta değildi ve ona uygulanan tedavi yöntemi son derece farklıydı.

"Şömine rafının üzerinde duran porselen bir biblo görüyorum." Kısa bir süre içinde derin bir transa geçmişti. "Şöminenin iki yanında kitaplar sıralanmış. Burası bir evin odası. Biblonun yanında mumlar var. Bir adam yüzünün resmi var... Bu onun..." Odayı tarıyordu. Ona neler gördüğünü sordum.

"Yerde halıya benzer bir şey var. Tıpkı hayvan postu gibi... ince tüylerle kaplı... evet, yerde bir çeşit hayvan postu var. Sağ tarafta... verandaya açılan iki cam kapı var. Evin önünde sütunlar ve sütunların arasından dört basamakla aşağıya iniliyor. Buradan toprak bir yol başlıyor. Çevrede kocaman ağaçlar var... Dışarıda atlar var. Dışarıda duran direklere... bağlanmışlar."

"Burasının neresi olduğunu biliyor musun?" Catherine derin bir iç geçirdi.

"Herhangi bir isim göremiyorum," diye fısıldadı, "ama zaman, on sekizinci yüzyılda olmalıyım ama tam olarak hangi yıl olduğunu bilemiyorum... ağaçlar ve sarı çiçekler var, son derece sevimli sarı çiçekler... garip, büyük çiçekler... ortalarında siyah bir daire olan büyük, sarı çiçekler." Bir süre durup çiçeklerin arasında kaldı. Aklıma güney Fransa'daki bir ayçiçeği tarlası geldi. Ona iklimi sordum.

"Oldukça ılıman ama rüzgârlı değil. Ne sıcak ne de soğuk." Bölgeyi tanıma konusunda herhangi bir ilerleme kaydedemiyorduk. Onu büyüleyici sarı çiçeklerin arasından alıp yeniden eve yönlendirdim ve şöminenin üzerindekinin kimin portresi olduğunu sordum.

"Bilmi... durmadan Aaron adını duyuyorum... adı Aaron." Ona Aaron'un bu evin sahibi olup olmadığını sordum. "Hayır, bu evin sahibi onun oğlu. Ben

burada çalışıyorum.” Yine bir hizmetçiydi. Bir kez bile bir Kleopatra ya da Napoleon düzeyine ulaşamamıştı. Ruh sıçraması konusuna şüpheyle yaklaşanlar, iki ay önce benim bilimsel olarak eğitilmiş zihnim de dahil olmak üzere, çok sayıda insanın ünlü birileri olarak doğduğuna işaret ediyordu. Bense, şu an Psikiyatr Bölümündeki muayenehanemde reenkarnasyonun en alışılmadık bir şekilde bilimsel olarak kanıtlanışına tanık oluyordum.

Catherine devam etti. “Ayağım ağır... çok ağır. Acıyor. Sanki orada değilmiş gibi hissediyorum. Bacağım acıyor. At beni tekmeledi.” Ona, kendine bakmasını söyledim.

“Kahverengi, kıvırcık saçlarım var. Saçımda beyaz bir bone var... üzerimde mavi bir elbise ve... önlük var. Gencim ama çocuk değilim. Ama bacağım acıyor. Daha yeni oldu. Çok acıyor.” Canının çok yandığı belliydi. “Nal... nal. Beni nalıyla tekmeledi. Çok büyük, kocaman bir at.” Ses tonu yumuşamaya başladı, sonunda ağrısı azalmıştı. “Ahırdaki samanların kokusunu alıyorum. Bunlar hayvanların yiyeceği. Ahırda çalışan başka insanlar da var.” Ona görevlerini sordum.

“Hizmet etmekle... büyük ata hizmet etmekle görevliyim. Aynı zamanda ineklerin sağılmasıyla da ilgileniyorum.” Mal sahipleri hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

“Evin hanımı tombul ve pejmürde giyimli bir kadın. İki kızı var... Onları tanımıyorum.” Bu son cümleyi benim ona bu insanları şu anki yaşamından tanıyıp tanımadığını soracağımı önceden anlayarak söylemişti. Ona on sekizinci yüzyıldaki bu yaşamında ailesini sordum.

“Bilmiyorum; onları göremiyorum. Benimle birlikte olan kimseyi göremiyorum.” Ona bu evde yaşayıp yaşamadığını sordum. “Evet bu evde yaşıyorum ama ana binada değil. Bizim için... çok küçük bir ev var. Tavuklar var. Yumurta topluyoruz. Bunlar kahverengi yumurtalar. Evim çok küçük... beyaz... tek odalı. Bir adam görüyorum. Onunla birlikte yaşıyorum. Dalgalı saçları ve mavi gözleri var.” Ona, evlenip evlenmediklerini sordum.

“Hayır, evlenmiyoruz, hayır.” Orada mı doğmuştu? “Hayır bu eve çok küçükken getirildim. Ailem çok fakirdi.” Birlikte olduğu insan ona tanıdık gelmiyordu. Ona bu yaşamdaki bir sonraki önemli olaya gitmesini söyledim.

“Üzerinde bir sürü şeritler olan... beyaz bir şey görüyorum. Bir şapka

olmalı. Tüyleri ve şeritleri olan bir tür bone.”

“Bu şapkayı kim giyiyor? Yoksa-” Lafı ağzıma tıkadı.

“Tabiki evin hanımı.” Kendimi aptal gibi hissettim. “Bu, evin kızlarından birinin düğünü. Evde yaşayan herkes bu kutlamaya katılıyor.” Ona, gazetede düğünle ilgili bir şey yazıp yazmadığını sordum. Eğer böyle bir şey varsa ondan tarihe bakmasını istedim.

“Burada gazete olduğunu sanmıyorum. Öyle bir şey görmüyorum.” Bu yaşamda belgelere ulaşmak zordu. “Kendini düğünde görebiliyor musun?” diye sordum. Yanıt yüksek bir ses tonuyla hemen geldi.

“Bizler düğüne katılmıyoruz. Yalnızca insanların gelip gitmelerini izliyoruz. Hizmetçilerin düğüne katılmalarına izin yok.”

“Ne hissediyorsun?”

“Nefret.”

“Neden? Size kötü davrandıkları için mi?”

Yumuşak bir şekilde, “Fakir ve onlara muhtaç olduğumuz için,” diye yanıt verdi. “Ve onlarla kıyaslandığında çok az şeyimiz olduğu için.”

“Hiç bu evden ayrıldın mı yoksa hayatını hep burada mı yaşadın?”

Sorumu hüzünle yanıtladı. “Hep burada yaşadım.” Onun üzüntüsünü hissedebiliyordum. Hayatı hem zor hem de umutsuzdu. Onu ölüm ânına götürdüm.

“Bir ev görüyorum. Yatakta yatıyorum. Bana içecek bir şeyler, sıcak bir şeyler veriyorlar. Naneli bir kokusu var. Göğüsüm çok ağır. Nefes alması çok zor... göğüsümde ve sırtımda ağrı var... Çok kötü bir ağrı... konuşmak çok zor.” Büyük bir acı içinde sık ve sığ nefesler alıp veriyordu. Birkaç dakikalık acının ardından yüzü rahatladı ve bedeni gevşedi. Solunumu normale döndü.

“Bedenimi terk ettim.” Ses tonu boğuk ve güçlüydü. “Harika bir ışık görüyorum... Bana doğru gelen insanlar var. Bana yardım etmeye geliyorlar. İyi insanlar. Korkmuyorlar... kendimi çok hafif hissediyorum...” Uzun bir sessizlik oldu.

“Az önce sona eren yaşamınla ilgili herhangi bir düşüncen var mı?”

“Bu daha sonra olacak. Şu an yalnızca huzur hissediyorum. Şimdi rahatlama ânı. İnsanların rahatlamaları lazım. Ruh... ruh burada huzur buluyor. Bütün fiziksel acılarını arkanda bırakıyorsun. Ruhun huzurlu ve mutlu. Bu, harika bir duygu... çok güzel, sanki üzerine sürekli olarak güneş

vuruyor gibi. Işık son derece parlak! Herşey ışıktan geliyor! Enerji bu ışıktan geliyor. Ruhumuz doğrudan doğruya bu ışığa gidiyor. Bu, ona bağlı olduğumuz manyetik bir güç. Muhteşem. Bu, tıpkı bir güç kaynağı gibi. Nasıl iyileştireceğini biliyor."

"Bir rengi var mı?"

"Birçok rengi var." Susup bu ışıkta dinlenmeye başladı.

Dayanamayıp sordum: "Ne yaşıyorsun?"

"Hiçbir şey... yalnızca huzur. Dostların arasındayım. Hepsi buradalar. Birçok insan görüyorum. Bazıları tanıdık; diğerleri değil. Ama hepimiz buradayız; bekliyoruz." Dakikalar geçerken beklemeye devam etti. Süreci biraz hızlandırmaya karar verdim.

"Bir sorum var?"

Catherine, "Kime?" diye sordu.

"Fark etmez- sana ya da Üstatlara," diye kaçamak bir cevap verdim. "Bu sorunun yanıtını anlamanın bizim için yararlı olacağını sanıyorum. Sorum şu: Doğumu ve ölümümüzün zamanını ve biçimini seçebiliyor muyuz? İçinde bulunacağımız durumu seçebiliyor muyuz? Öte tarafa yenide göçüşümüzün zamanını seçebiliyor muyuz? Bunu anlaman sanıyorum acılarının çoğunu azaltacaktır. Orada, bu soruyu yanıtlayabilecek herhangi birisi var mı?" Oda soğumuş gibiydi. Catherine yeniden konuşmaya başladığında sesi daha derin ve daha tınılıydı. Bu daha önceden duymadığım bir ses tonuydu. Bu bir şairin ses tonuydu.

"Evet, fiziksel düzeye ne zaman geleceğimizi ve bu düzeyi ne zaman terk edeceğimizi kendimiz seçiyoruz. Buraya, başarmak, tamamlamak için gönderildiğimiz şeyi ne zaman tamamladığımıza kendimiz karar veriyoruz. Zamanın geldiğine ve ölümümüzü ne zaman kabul edeceğimize karar veren biziz. Çünkü bu yaşamdan daha fazla şey elde edip edemeyeceğini yalnızca sen bilebilirsin. Zamanın olduğunda, dinlenip ruhunu yeniden enerjiyle doldururken, fiziksel düzeye ne zaman gideceğine karar vermene izin veriliyor. Tereddüt edenler, fiziksel düzeye dönüşleri konusunda emin olamayanlar, onlara verilmiş olan şansı, fiziksel düzeydeyken tamamlamaları gereken görevi tamamlama şansını kaybedebilirler."

Konuşanın Catherine olmadığını hemen anlamıştım. "Benimle kim konuşuyor," diye yalvarırcasına sordum. "Konuşan kim?"

Catherien her zamanki yumuşak fısıltısına geri döndü. “Bilmiyorum. Ses, çok... çevrede olanları kontrol eden ama kim olduğunu bilmediğim birinin. Yalnızca sesini duyabiliyor ve söylediklerini sana aktarmaya çalışıyorum.”

Bu bilginin kendinden ya da bilinç altından gelmediğini o da biliyordu. Bu yüksek-benliğinden bile gelmiyordu. Son derece özel, “olayları denetleyen” birinin sözlerini ve düşüncelerini bana aktarıyordu. Demek ki bana daha önceden bilgelik yüklü mesajlar veren ustadan ya da ustalardan bir başkasıyla karşı karşıyaydım. Bu, tanıtıcı özellikler sesi ve tarzı olan, şâirane ve huzurlu yeni bir ruhtu. Bu, ölüm hakkında hiç tereddüt etmeden konuşan ama sesi ve düşünceleri sevgiyle dolu bir Üstattı. Ondan yayılan sevginin ılık ve gerçek, aynı zamanda da tarafsız ve evrensel olduğu hissedilebiliyordum. Mutluluk dolu ama boğucu, duygusal ya da bağlayıcı değildi. Sevgi dolu bir yansızlık ya da yansız, bağımsız bir sevgi-sevecenlik ve mesafeli bir samimiyet hissediyordu.

Catherine’nin fısıltısının tonu daha da yükseldi. “Bu insanlara hiç inancım yok.”

“Hangi insanlara inancın yok?”

“Üstatlara.”

“İnancın yok mu?”

“Hayır, inancım tam değil. Bu nedenle yaşamım bu kadar zordu. Bu yaşamda hiç inancım yoktu.” Sakin bir şekilde on sekizinci yüzyıldaki yaşamını değerlendiriyordu. Ona bu yaşamda ne öğrendiğini sordum.

“Öfke ve içerleme, insanlara karşı duyduğun duyguları içinde barındırma hakkında bir şeyler öğrendim. Aynı zamanda hayatım üzerinde herhangi bir denetimim olmadığını da öğrenmem gerekti. Hayatımı denetlemek istedim ama bunu başaramadım. Üstatlara güven duymalıydım. Onlar beni yönlendireceklerdi ama güven duymayı başaramadım. En başından itibaren kendimi kötü bir şeye mahkûm olmuş gibi hissettim. Olaylara hiçbir zaman hoş bir şekilde bakamadım. İnancımız olmalı... inancımız olmalı. Ben şüphelendim. İnanmak yerine şüphe duymayı tercih ettim.” Durakladı.

“Kendimizi daha iyi bir hâle de getirmek için senin ve benim, yapmamız gereken şeyler nelerdir? Yollarımız aynı mı?” Yanıt, geçen hafta sezgisel güçler ve komadan dönmek hakkında bilgiler veren Üstattan geldi. Ses tonu, tarzı, her şeyi, hem Catherine’den hem de az önce az önce konuşan erkeksi,

şairâne Ustadan tümüyle farklıydı.

“Her insanın yolu temel olarak aynıdır. Fiziksel düzeydeyken hepimizin öğrenmesi gereken belli tavırlar vardır. Bazılarımız bunları diğerlerine oranla daha çabuk kabul ederler. Merhamet, yardımseverlik, umut, inanç, sevgi... hepimizin bunları öğrenmemiz hem de iyi öğrenmemiz gerekiyor. Yalnızca bir tek umut, bir tek inanç ve bir tek sevgi yok-bunların her birini destekleyen birçok şey var. Bunları kanıtlamanın birçok yolu var. Oysa biz bunların her birinide çok az kullanıyoruz...

“Dini düzenlere uygun olarak yaşayan insanlar Ustalar’a bizlere oranla daha yakındırlar çünkü utanma ve boyun eğme gibi özelliklere sahiptirler. Karşılığında bir şey beklemeden çok şey verirler. Bizlerse karşılık olarak ödüller bekleriz - davranışımız için ödül... elde etmeyi istediğimiz ödül yoksa o zaman da onaylama bekleriz. Oysa yapmanın; ama bir şey beklemeden... kendi çıkarını düşünmeden yapmanın kendisi bir ödüldür.

Catherine, yumuşak bir fısıltısıyla, “Bunu öğrenemedim,” dedi.

“Utanma” kelimesi bir an aklımı karıştırdı ama bu kelimenin kökünün “saflık” olduğunu anımsadım ve bunun yalnızca cinsellikten uzak durmaktan çok daha farklı bir düzeyi ifade ettiğini fark ettim.

“... Aşırıya kaçmamayı,” diye devam etti. “Herhangi bir şeyi aşırıya kaçırmamayı... Anlıyorsun. Gerçekten anlıyorsun.” Yine durakladı.

“Deniyorum,” diye ekledim. Ardından Catherine’e yoğunlaşmaya karar verdim. Belki de Ustalar henüz gitmemişlerdi. “Catherine’nin endişelerini ve korkularını yenmesine en iyi ne şekilde yardımcı olabilirim? Yapmakta olduğum şey bunun en iyi yolumu yoksa başka bir şey mi yapmalıyım? Yoksa belirgin bir alana mı yönelmeliyim? Ona en iyi şekilde nasıl yardımcı olabilirim?”

Yanıt, şair Ustanın derin sesiyle geldi. Koltuğumda öne doğru eğildim.

“Doğru olan şeyi yapıyorsun. Ama bu senin için, Catherine için değil.” Bir kez daha, bunun Catherine’den çok benim iyiliğim için olduğu mesajını alıyordum.

“Benim için mi?”

“Evet. Söylediklerimiz senin için.” Yalnızca Catherine’den üçüncü bir şahıs olarak bahsetmekle kalmıyor aynı zamanda “biz” de diyordu. Gerçekten de orada birçok Ruh Ustası vardı.

“Adını öğrenebilir miyim?” diye sorarken sorumun dünyeviliğine şaşırmıştım. “Yönlendirilmeye ihtiyacım var. Öğrenmem gereken çok şey var.”

Yanıt bir sevgi şiiriydi, hayatım ve ölümüm hakkında bir şiirdi. Ses tonu yumuşak ve şefkatliydi ve evrensel bir ruhun taraf tutmayan sevgisini hissediyordum. Huşû içinde dinledim.

“Zamanla yönlendirileceksin. Zamanla... yönlendirileceksin. Buraya tamamlamak için gönderildiğin görevi tamamlayınca yaşamın sona erecek. Bundan önce sona ermeyecek. Önünde uzun bir zamanın var... oldukça uzun.”

Aynı anda hem endişeli hem de rahatlamıştım. Daha fazla ayrıntıya girmediği için memnundum. Catherine rahatsızlanmaya başlamıştı. Hafif fısıltılarla konuşuyordu.

“Düşüyorum, düşüyorum... hayatımı bulmaya çalışıyorum... düşüyorum.” İçini çekti; ben de öyle. Ustalar gitmişlerdi. Son derece ruhsal bir kaynaktan gelen son derece kişisel ve mucizevi mesajları düşündüm. Bu mesajların altındaki anlamlar oldukça derindi. Ölümden sonra ışık ve ölümden sonra yaşam; ne zaman doğacağımıza ve ne zaman öleceğimize kendimizin karar vermemiz; Ustalar’ın kesin ve şaşmaz yönlendirmeleri; yıllarla değil tamamladığımız görevler ve öğrenmemiz gereken derslerle ölçülen yaşamlarımız; merhamet, umut, inanç ve sevgi; karşılığında bir şey beklemeden yardımda bulunmak- bu bilgi benim içindi: Ama hangi amaçla? Buraya neyi başarmak için yollanmıştım?

Muayenehanemde yaşadığım garip olaylar ve aldığım mesajlar kişisel ve ailevi yaşamımda ciddi değişikliklere neden oluyordu. Dönüşüm yavaş yavaş bilincime ulaşıyordu. Örneğin, oğlumla bir kolej beyzbol takımının maçını izlemeye giderken yolda inanılmaz bir trafiğe takılmıştık. Sıkışık trafikte her zaman çok sinirli olurdum; dahası en azından bir ya da iki vuruşu kaçıracaktık. Sinirlenmediğimi fark ettim. Suçu doğru düzgün araba kullanmasını bilmeyen bir takım şoförlere de atmadım. Ense ve omuz adalelerim gevşekti. Rahatsızlığımın acısını oğlumdan çıkarmadım ve zamanımızı sohbet ederek geçirdik. Yalnızca Jordan’la birlikte, ikimizin de hoşlandığı bir beyzbol maçı izleyerek hoş bir öğleden sonrası geçirmek istediğimi fark ettim. Öğleden sonrasının amacı birlikte zaman geçirmekti.

Eğer sinirli ya da gergin olursam bütün gezimiz mahvolacaktı.

Zaman zaman çocuklarıma ve karıma bakıp daha önceden de birlikte olup olmadığımızı düşünüyordum. Bu yaşamın dertlerini, acılarını ve neşelerini birlikte paylaşmaya mı karar vermiştik? Bizler yaş-sız mıydık? Onlara karşı büyük bir sevgi ve şefkat hissettim. Hatalarının ve eksikliklerinin son derece önemsiz olduğunu farkettim. Bunlar gerçekten de çok önemli değillerdi. Önemli olan sevgiydi.

Hatta aynı nedenle kendi hatalarıma bile anlayışla baktığımı farkediyordum. Her an denetim altında ya da mükemmel olmam gerekmiyordu. Gerçekten de hiç kimseyi etkilememiz gerekmiyordu.

Bu deneyimi Carole'la paylaşabildiğime çok mutluydum. Sık sık akşam yemeklerinden sonra Catherine'nin seansına karşı olan tepkilerim ve duygularım hakkında konuşuyorduk. Carole'un son derece analitik bir zihni vardı ve ayakları yere sağlam basıyordu. Catherine'nin deneyimlerine ne kadar dikkatli ve bilimsel bir şekilde yaklaştığımı biliyor, eldeki konuyu daha nesnel değerlendirmeme yardımcı olmak için karşıt tarafı savunur gibi sorgulamada bulunuyordu. Catherine'nin gerçekten de son derece değerli gerçekleri açıkladığı sonucuna ulaştığımızda benimle aynı neşeyi ve anlayışı paylaşıyordu.

- Yedi -

Catherine bir hafta sonraki randevuya geldiğinde geçen haftaki inanılmaz olayları kaydettiğim kasetleri dinletmeye hazırdım. Bana geçmiş yaşam anılarının yanı sıra göksel ve şiirsel bilgiler de sağlıyordu. İki yaşam arasındaki düzeyler ya da ruhsal düzeyler hakkında hiçbir şey hatırlamasa da ona, ölüm sonrası deneyimleriyle ilgili fazladan bazı bilgiler olduğunu söyledim. Dinlemeye istekli değildi. İnanılmaz derecede ilerleme kaydetmişti ve mutluluğu gözlerinden okunuyordu, bu malzemeyi dinlemeye ihtiyacı yoktu. Her şey bir yana bunlar onun için bir şekilde "ürkütücüydü". Onu, dinlemeye ikna ettim. Bunlar çok güzel ve geliştirici şeylerdi ve ondan geliyorlardı. Bunları onunla paylaşmak istiyordum. Kasetlerdeki yumuşak fısıltısını yalnızca birkaç dakika dinledi ve ardından bana kasetçaları kapattırdı. Bunun çok garip olduğunu ve kendisini rahatsız ettiğini söyledi. Sessizce bana söyleneni hatırladım: "Bu bilgiler onun için değil, senin için."

Bu seansların daha ne kadar devam edeceğini merak ediyordum çünkü Catherine her hafta biraz daha gelişme gösteriyordu. Şimdi, bir zamanlar fırtınalar kopan havuzunda yalnızca ufak kıpırtılar kalmıştı. Hâlâ kapalı mekanlardan korkuyordu ve Stuart'la ilişkisi hâlâ kelimenin tam anlamıyla belirsizdi. Fakat bunların dışında ilerlemesi inanılmazdı.

Aylardır geleneksel psikoterapi seansı yapmıyorduk. Buna hiç ihtiyaç duymamıştık. Birkaç dakika geçen haftanın olayları hakkında konuşuyor ardından hemen hipnotizmaya başlıyorduk. İster belirgin travmalar ya da günlük minitravmalarla ilgili gerçek anılardan, isterse geçmiş yaşam anılarını anımsamaktan kaynaklanıyor olsun Catherine hemen hemen iyileşmişti. Fobileri ve panik atakları neredeyse ortadan kalkmak üzereydi. Ölüm ve ölmekle ilgili herhangi bir korku duymuyordu. Artık kontrolünü kaybetmekten de korkmuyordu. Günümüzde psikiyatrlar Catherine'nin durumundaki insanları tedavi etmek için yüksek dozlarda antidepresan ve sakinleştirici ilaçlar kullanıyorlardı. Bu insanlar ilaç tedavisinin yanı sıra yoğun bir psikoterapiden geçiyor ve fobi grup terapilerine katılıyorlardı. Birçok psikiyatr Catherine'nin durumunda, rahatsızlıkların biyolojik kökenli olduğuna, yani bir ya da bir kaç beyin kimyasalında yetersizlik olduğuna inanıyordu.

Catherine'i derin bir trans durumuna sokarken birkaç haftalık bir dönemde

ilaçlar, geleneksel terapi ya da grup terapisine gerek kalmadan ne kadar inanılmaz ve istikrarlı bir şekilde hemen hemen iyileştiğini düşündüm. Bu ne hastalık belirtilerini baskı altına almak ne de dişini sıkıp korku dolu bir hayatı yaşamaya çalışmaktı. Bu bir iyileşme, hastalık belirtilerinin ortadan kalkmasıydı. Ve en büyük umutlarının da ötesinde ışıl ışıl, huzurlu ve mutluydu.

Sesi yeniden yumuşak bir fısıltıya dönüştü. “Kubbe şeklinde çatısı olan bir binadayım. Tavan mavi ve altın rengi. Benimle birlikte başka insanlar da var. Eski, son derece eski ve kirli... bir tür cüppe giymişler. Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum. Odada birçok insan var. Ayrıca taş kaideler üzerinde duran bazı parçalar var. Çok büyük... kanatları var. Çok kötü. Odanın içi çok sıcak, çok sıcak ... çok sıcak çünkü odanın dışarıya açılan hiçbir yeri yok. Köyden uzak durmalıyız. Bizimle ilgili yanlış olan bir şeyler var.”

“Hasta mısın?”

“Evet, hepimiz hastayız. Hastalığımızın ne olduğunu bilmiyorum ama derimiz kuruyor; siyahlaşıyor. Çok üşüyorum. Hava çok kuru, çok havasız. Köye dönemiyoruz. Uzakta durmalıyız. Bazılarımızın yüzleri bozulmuş.”

Bu, çok kötü bir hastalığa, cüzama benziyor. Eğer bir kere olsun güzel bir yaşam yaşadıysa ona hâlâ rastlayamamıştık. “Orada ne kadar kalman gerekiyor?”

Kasvetli bir şekilde, “Sonsuza kadar,” diye yanıt verdi. “Ölünceye kadar. Bu hastalığın tedavisi yok.”

“Hastalığın ne olduğunu biliyor musun? Onu ne olarak adlandırıyorlar?”

“Hayır, bilmiyorum. Deri iyice kuruyup buruşuyor. Yıllardır buradayım. Buraya henüz yeni gelmiş olanlarda var. Buradan geri dönüş yok. Bizler, ölümümüzü beklemek üzere... toplum dışına atıldık.”

Mağarada yaşıyor, zavallı, sefil bir var oluşun acısını çekiyor.

“Yiyeceğimizi kendimiz avlamak zorundayız. Boynuzları olan... vahşi bir takım hayvanların peşine düştüğümüzü görüyorum.”

“Sizi ziyaret eden birileri var mı?”

“Hayır, yanımıza yaklaşamazla yoksa onlarda aynı belaya kurban giderler. Bizler, yaptığımız kötü bir şeyler için... lanetlendik. Ve bu da bizim cezamız.” Dini inançlarının kumu farklı yaşamlarınınkum saatinde durmadan yer değiştiriyordu. Yalnızca ölümünün ardından, ruhsal düzeyde, güvenlik

verici bir süreklilik vardı.

“Hangi yılda olduğunu biliyor musun?”

“Zaman kavramımızı tümüyle yitirdik. Hastayız, yalnızca ölümümüzü bekliyoruz.” “Hiç umut yok mu?” Üzüntüsünün bana da bulaştığını hissediyordum.

“Hiç umut yok. Hepimiz öleceğiz. Ellerimde çok ağrı var. Bedenim çok zayıf. Yaşlıyım. Benim için hareket etmek çok zor.”

“Artık hareket edemediğinde ne oluyor?”

“Başka bir mağaraya taşınıyorsun ve orada ölüme terk ediliyorsun.”

“Ölülere ne yapıyorlar?”

“Mağarayı içeride insan henüz ölmeden önce mi kapıyorlar?” onun bu yaşamında, kapalı mekanlarla ilgili korkusunu açıklayabilecek bir ipucu arıyordum.

“Bilmiyorum. Daha önceden hiç böyle bir yerde bulunmadım. Ben diğer insanlarla birlikte odadayım. Çok sıcak. Duvara dayanıyorum, orada yatıyorum.”

“Bu oda ne için yapılmış?”

“Tapınmak için... bir sürü tanrı var. İçerisi çok sıcak.”

Onu zamanda ileriye götürdüm. “Beyaz bir şey görüyorum. Beyaz bir şey bir tür gölgelik görüyorum. Birisini taşıyorlar.”

“Seni mi?”

“Bilmiyorum. Ölümü hevesle bekliyorum. Bedenim öylesine büyük bir acı içinde ki...” Catherine dudaklarını acıyla germişti ve mağaradaki sıcaktan nefes nefeseydi. Onu öldüğü güne götürdüm. Hâlâ nefes nefeseydi.

“Nefes almakta zorlanıyor musun?”

“Evet. Burası o kadar sıcak ki... çok sıcak, çok karanlık. Göremiyorum... hareket edemiyorum.” Karanlık, sıcak mağaranın içinde, tek başına, felç olmuş ölüyordu. Mağaranın ağzı çoktan kapanmıştı. Dehşete kapılmıştı. Solunumu daha hızlı ve düzensiz bir hâl almaya başladı ve daha fazla acı çekmeden ölüm bu yaşamdan kurtuldu.

“Kendimi çok hafif hissediyorum... yüzüyor gibiyim. Burası ışıl ışıl. Hârikulâde!”

“Acın var mı?”

“Hayır!” Sessiz kaldı. Üstatları beklemeye başladım. Fakat yeni bir yaşama

başladı. “Çok hızlı düşünüyorum. Yeniden bir bedene giriyorum!” O da benim kadar şaşırmış görünüyordu.

“Silindirik sütunlar olan binalar görüyorum. Bir sürü bina var. Dışarıdayız. Çevrede ağaçlar, zeytin ağaçları var. Burası çok güzel. Bir şeyi seyrediyoruz... İnsanların yüzlerinde komik maskeler var; bunlarla yüzlerini gizliyorlar. Bu bir festival. İnsanlar uzun elbiseler giyip yüzlerine maskeler takmışlar. Kendilerinin olduklarından başka insanlar olduklarını farz ediyorlar. Bizim oturduğumuz yerin üzerinde... bir platformdalar.”

“Oyunu sen de izliyor musun?”

“Evet.”

“Neye benziyorsun? Kendine bak.”

“Kumral saçlarım var. Saçlarım bir filenin içinde.” Durakladı. Bana kendini ve çevredeki zeytinağaçlarını anlatmasından Catherine’nin İsa’dan on beş asır önceki, benim Diogenes adındaki öğretmen olduğum, Grek dönemine benzettiğim yaşamını hatırladım. Bunu araştırmaya karar verdim.

“Tarihi biliyor musun?”

“Hayır.”

“Yanında tanıdığın insanlar var mı?”

“Evet, kocam yanımda oturuyor. Onu tanımıyorum (şimdiki yaşamında).”

“Çocuğun var mı?”

“Şu an çocukla birlikteyim.” Kelime seçimi ilginçti; bir şekilde eski ve pek Catherine’nin kullanacağı tarzda değildi.

“Baban orada mı?”

“Onu görmüyorum. Sen oralarda bir yerlerdesin... ama benimle birlikte değilsin.” Demek haklıydım. Otuz beş asır geriye gitmiştik.

“Ben orada ne yapıyorum?”

“Yalnızca izliyorsun ama aslında öğretiyorsun. Öğretiyorsun... Senden öğreniyoruz... kareler, daireler, böyle komik şeyler. Diogenes, oradasın.”

“Benim hakkımda başka neler biliyorsun?”

“Yaşlısın, bir şekilde aramızda bir ilişki var... sen benim annemin ağabeyisin.”

“Ailemden başka insanları tanıyor musun?”

“Karını... ve çocuklarını tanıyorum. Oğulların var. İkisi benden daha büyük. Annem öldü; çok genç yaşındaydı.”

“Seni baban mı büyüttü?”

“Evet ama şimdi evliyim.”

“Bebek mi bekliyorsun?”

“Evet. Korkuyorum. Bebek doğarken ölmek istemiyorum.”

“Annenin başına gelen şey bu muydu?”

“Evet.”

“Aynı şeyin senin de başına geleceğinden mi korkuyorsun?”

“Bu birçok kereler oldu.”

“Bu ilk çocuğun mu?”

“Evet; korkuyorum. Yakında doğacak. Karnım burnumda. Hareket etmekte zorlanıyorum... Hava soğuk.” Kendini zamanda ileriye götürdü. Bebek doğmak üzereydi. Catherine’nin hiç bebeği olmamıştı ve ben de tıp akademisinde doğum bölümündeki çalışmalarımdan bu yana hiçbir doğumda bulunmamıştım.

“Neredesin?”

“Taştan bir şeyin üzerinde yatıyorum. Çok soğuk. Çok ağrım var... Birisinin bana yardımcı olması gerekiyor. Birisinin bana yardımcı olması lazım.” Ona derin bir şekilde solumasını söyledim; bebek acısız bir şekilde doğacaktı. Aynı anda hem nefes nefeseydi hem de inliyordu. Doğum sancıları birkaç acı verici dakika daha sürdü ve ardından çocuğunu doğurduk. Bir kızı oldu.

“Şimdi kendini daha mı iyi hissediyorsun?”

“Çok zayıf... çok kan kaybettim!”

“Ona ne isim vereceğini biliyor musun?”

“Hayır. Çok yorgunum... Bebeğimi istiyorum.”

“İşte bebeğin burada, küçük bir kız.”

“Evet, kocam mutlu oldu.” Tükenmişti. Ona biraz uyumasını ve iyice dinlendikten sonra uyanmasını söyledim. Bir ya da iki dakika sonra onu uyukusundan uyandırdım.

“Kendini şimdi daha iyi hissediyor musun?”

“Evet... Hayvanları görüyorum. Sırtlarında bir şeyler taşıyorlar. Sırtlarında sepetler var. Sepetlerde bir sürü şey var... yiyecek... bir takım kırmızı meyveler...”

“Burası güzel bir yer mi?”

“Evet, bir sürü yiyecek var.”

“Ülkenin adını biliyor musun? Bir yabancı köyünün adını sorduğunda ona ne diyorsun?”

“Cathenia... Cathenia?”

“Bir Grek köyü galiba?”

“Bunu bilmiyorum. Sen biliyor musun? Köyden uzaktaydın, daha yeni döndün.” Bu yaşamda onun amcası, ondan daha yaşlı ve bilgili olduğum için sorumun yanıtını benim bilip bilmediğimi soruyordu. Ne yazık ki bu bilgiye ulaşamıyordum.

“Hayatının tamamını bu köyde mi yaşadın?” diye sordum.

“Evet,” diye fısıldadı, “ama sen çok seyahat ettiğin için ne öğreteceğini biliyorsun. Sen seyahat ediyorsun... öğrenmek için... farklı ticaret yollarını öğreniyor böylece haritalar hazırlıyorsun... Yaşlısın. Genç insanlarla birlikte geziyorsun çünkü haritaları anlıyorsun. Çok bilgilisin.”

“Ne tür haritalardan bahsediyorsun? Yıldız haritalarından mı?

“Sen, sembolleri anlıyorsun. Onların... haritalar hazırlamalarına yardımcı olabiliyorsun.”

“Köyden başka insanları tanıyor musun?”

“Onları tanımıyorum... ama seni tanıyorum.”

“Tamam. Aramızdaki ilişki nasıl?”

“Çok iyi. Çok iyisin. Yanında olmaktan çok hoşlanıyorum; çok rahatlatıcı... Bize çok yardım ettin. Kız kardeşlerime yardım ettin...”

“Ama gene de, daha yaşlı olduğum için seni terketmem gereken bir zaman da gelecek.”

“Hayır.” Henüz ölümümü kabul etmeye hazır değildi. “Ekmekler görüyorum, geniş, ince ve yassı ekmekler.”

“İnsanlar ekmek mi yiyor?”

“Evet, babam, kocam ve ben. Ve köydeki diğer insanlar.”

“Bunun nedeni ne?”

“Bir tür... festival var.”

“Baban orada mı?”

“Evet.”

“Bebeğin de orada mı?”

“Evet ama benimle birlikte değil. Kız kardeşimle birlikte.”

“Kız kardeşine dikkatli bir şekilde bak,” dedim. Bu yaşamındaki önemli insanları bulup bulamayacağını merak ediyordum.

“Evet. Onu tanımıyorum.”

“Babanı tanıyor musun?”

“Evet... evet... Edward. İncirler, incirler ve zeytinler... ve kırmızı meyveler var. Yassı ekmek var. Birkaç koyun kestiler. Şimdi onları pişiriyorlar.” Uzun bir sessizlik oldu. “Beyaz bir şey görüyorum...” Kendini yeniden zamanda ileriye götürdü. “Beyaz... kare bir sandık. İnsanları öldükten sonra bunlara koyuyorlar.”

“O halde birisi mi öldü?”

“Evet... babam. Ona bakmaktan hoşlanmıyorum. Onu görmek istemiyorum.”

“Bakmak zorunda mısın?”

“Evet. Onu gömmeye götürecekler. Çok üzgünüm.”

“Evet, biliyorum. Kaç çocuğun var?” İçimdeki muhabir, onu acısıyla baş başa bırakamıyordu.

“Üç çocuğum var; ikisi erkek biri kız.” Görevine bağlı bir şekilde sorumu yanıtladıktan sonra yeniden üzüntüsüne döndü. “Bedenini bir şeyin altına, bir tür örtünün altına koydular...” Çok üzgün gibiydi.

“Ben de öldüm mü?”

“Hayır. Bir maşrapadaki üzüm sularını içiyoruz.”

“Şu an neye benziyorum?”

“Çok, çok yaşlısın.”

“Kendini şimdi daha iyi hissediyor musun?

“Hayır! Öldüğünde yalnız kalacağım.”

“Çocuklarından daha fazla mı yaşadın? Onlar sana bakacaklardır.”

“Ama sen çok şey biliyorsun.” Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibiydi.

“Daha mı huzurlusun? Şu an neredesin?”

“Bilmiyorum.” Anlaşıldığı kadarıyla, bu yaşamda ölümü deneyimlemese de öte tarafa, ruhsal düzeye geçmiş gibiydi. Bu hafta oldukça ayrıntılı bir şekilde iki yaşamı incelemiştik. Üstatları bekledim ama Catherine dinlenmeye devam ediyordu. Birkaç dakika daha bekledikten sonra ona Ruh Üstatlarıyla konuşup konuşamayacağını sordum.

“O düzeye ulaşmadım,” diye açıkladı. “O düzeye ulaşmadan onlarla

konuşamam.”

O düzeye ulaşamadı. Bir süre daha bekledikten sonra onu transtan çıkardım.

- Sekiz -

Bir sonraki seansımıza kadar üç hafta geçti. Tatilimde, tropikâl sahilde yatarken Catherine'nin durumu hakkında düşünecek zamanım oldu: Normal uyanık halinde hiçbir bilgisi olmayan nesneleri, süreçleri ve gerçekleri açıkladığı geçmiş yaşam anıları; on sekiz aylık geleneksel psikoterapide yanına bile yaklaşamayacağımız bir iyileşme göstermesi; ölüm sonrası ve ruhsal boyuta başka şekilde ulaşması mümkün olmayan ürpertici gerçekleri açıklaması; Catherine'nin yeteneklerinin çok ötesinde bir bilgelikle konuşan Ruh Üstatlarından gelen ölümden sonraki boyutlar, doğum ve gene doğumla ilgili ruhsal bilgiler ve dersler... Gerçekten de üzerinde düşünülecek çok şey vardı.

Yıllardır yüzlerce, belki de binlerce piskiyatri hastası üzerinde çalışmıştım ve bunlar hemen her tür duygusal rahatsızlık belirtilerini sergilemişlerdi. Dört önemli hastanedeki farklı bölümleri yönetmiştim. Acil psikiyatri odalarında, ayakta hasta bakım kliniklerinde ve diğer pek çok bölümde yıllarca çalışmış, pek çok hastayı ayakta tedavi etmiş ve iyileştirmiştim. Şizofreninin neden olduğu yanılsamalar, duyusal ve görsel hayallerle (halüsinasyonlar) ilgili her şeyi biliyordum. Sınır sendromları ve histerik karakter bozuklukları, bölünmüş ya da çok kişiliklilikler gösteren birçok hastayı tedavi etmiştim. Ulusal Madde Bağımlılığı Enstitüsü tarafından desteklenen Alkol ve Madde Bağımlılığı bölümünde Kariyer Eğitmenliği yapmıştım ve madde bağımlılığının beyin üzerindeki her tür etkisine alışkındım.

Catherine bu rahatsızlıklardan ya da belirtilerden hiçbirini göstermiyordu. Onun durumu, psikiyatrik bir sorunun göstergesi değildi. Bir psikotik olmadığı gibi, gerçekle bağlantısını da kaybetmemişti ve ne halüsinasyonlar (gerçekte var olmayan şeyleri görmek) görüyordu ne de yanılsama (yanlış inanışlar) içindeydi.

Herhangi bir uyuşturucu kullanmıyor ve sosyopatik bir kişilik sergilemiyordu. Histerik bir kişiliği yoktu ve antisosyal eğilimler göstermiyordu. Yani genel anlamda yaptığı ve düşündüğü şeylerin bilincindeydi, bir tür "otomatik pilota" bağlanmış şekilde yaşamıyordu.

Verdiği bilgiler hem tarz olarak hem de içerik olarak kendi bilinç yeteneklerinin ötesindeydi. Bunlardan bazıları benim kişisel geçmişimle ilgili gerçekler ve özel olaylar (babam ve oğlum hakkındaki bilgi) olduğu kadar

kendi geçmişiyle ilgili olarak da ruhsal bilgilerdi. Şu anki yaşamında hiçbir şekilde ulaşması ya da üretmesi mümkün olmayan bilgilere sahipti. Bu bilgiler, deneyimlerinin tamamının olduğu gibi onun kültürüne, yetiştirilişine ve inançlarına aykırıydı.

Catherine, oldukça açıksözlü ve dürüst bir insandı. Bir araştırmacı değildi ve açıkladığı gerçekleri, ayrıntıları, tarihi olayları ve bilgileri araştırmamıştı. Bir psikiyatr ve bilimci olarak bu bilgilerin, onun bilinçaltının bir yerlerinden geldiğine emindim. Bu bilgiler, herhangi bir şüpheye gerek kalmayacak kadar gerçekti. Zaten Catherine rol yapıyor olsaydı bile bu gerçekleri açıklayamazdı. Bilgiler yalan olamayacak kadar doğru ve özeldi.

Catherine'nin geçmiş yaşamlarını incelemenin terapi açısından amaçlarını uzun uzun düşündüm. Bu yeni alanla karşılaştığımızda, herhangi bir ilaç tedavisine gerek kalmadan son derece hızlı ve belirgin bir iyileştirme göstermişti. Bu alanda son derece iyileştirici bir güç, geleneksel terapiden ya da herhangi bir ilaç tedavisinden çok daha etkili bir güç vardı. Bu güç yalnızca travmatik anıların anımsanmasıyla sınırlı kalmıyor, aynı zamanda bedenimiz, zihnimiz ve benliğimizle ilgili küçük düşürülmeleri ve travmaları da anlamamızı sağlıyordu. Geçmiş yaşamları tararken yaptığım sorgulamalarda kronik duygusal ve fiziksel aşağılanma, yoksulluk ve açlık, hastalık ve fiziksel özürler, sürekli eziyet, tekrarlanan hatalar gibi bu türden travmaları araştırıyordum. Aynı zamanda bir gözümü de travmatik ölüm deneyimleri, tecavüz, kitlesel felaketler gibi etkileyici trajedilerin ya da önemli izler bırakabilecek diğer korkutucu olayların üzerinde de tutuyordum. Uyguladığımız teknik geleneksel terapide çocukluk dönemi anılarını hatırlamaya benziyordu, tek farkı on ya da on beş yıllık bir döneme değil binlerce yıla yayılmış olmasaydı. Bu nedenle sorgulama tarzım, geleneksel terapide olduğundan daha yönlendirici ve daha doğrudandı. Bununla birlikte geleneksel olmayan bu araştırmamız tartışma götürmeyecek kadar başarılıydı. Catherine ve daha sonradan aynı yöntemle tedavi ettiğim insanlar inanılamayacak bir hızla iyileşmişlerdi.

Acaba Catherine'nin geçmiş yaşam deneyimlerinin başka bir açıklaması var mıydı? Bu anılar genleriyle taşınıyor olabilir miydi? Bu bilimsel açıdan uzak bir ihtimaldi. Genetik anı, kuşaklar boyunca herhangi bir bölünmenin olmamasını gerektiriyordu. Oysa hipnoz altında öğrendiğimiz kadarıyla

Catherine dünyanın her yerinde yaşamıştı ve bu nedenle de genetik bağları defalarca kesintiye uğramıştı. Bir sel baskınında çocuğuyla birlikte ölmüş, geriye bir çocuk bırakmamıştı. Bu durumda da genetik akış kesilmiş kendinden sonraya aktarılamamıştı. Peki ya ölümden sonraki yaşam ve iki yaşam arasındaki ruhsal boyut? Bu boyutta bir bedenden söz etmek mümkün olmadığı için genetik malzeme de yoktur ama gene de anılar taşınıyordu. Hayır, bu durum genlerle açıklanamazdı.

Peki ya Jung'un, insanlığın tüm anılarının ve deneyimlerinin toplandığı ve bir şekilde kullanılabileceğini söylediği Kolektif bilinçaltı? Farklı kültürler sık sık benzer sembolleri ve hatta rüyaları paylaşıyorlardı. Jung'a göre, Kolektif bilinçaltı elde edilemiyor, beynin yapısında bir şekilde "kalıtsal" olarak bulunuyordu. Tarihi geleneklere bağımlı kalmadan her kültürde yaratılan yeni motifleri ve imajları da içeriyordu. Ancak Catherine'nin anılarının Jung'un kuramıyla açıklanamayacak kadar özel ve belirgin olduğunu düşündüm. İnsanlar ve mekanlarla ilgili ayrıntılı açıklamalarda bulunuyordu. Jung'un düşünceleriyse çok belirsiz gibiydi. Ve hâlâ açıklanamayan iki yaşam arasındaki boyut vardı. Her şey gözden geçirildiğinde en anlamlı açıklama reenkarnasyondu.

Catherine'nin bilgileri yalnızca ayrıntılı ve özel değil, aynı zamanda onun bilinçli yeteneklerinin ötesindeydi. Yalnızca farklı kitapladan azar azar toplanabilecek ve ardından da geçici olarak unutulacak şeyleri biliyordu. Bu bilgiler çocukluğunda öğrenilmiş, ardından da bilinçli zihninden uzaklaştırılıp bilinçaltına itilmiş ve bastırılmış olamazdı. Ya Üstatlar ve onlardan gelen mesajlara ne demeli? Evet bu bilgiler Catherine aracılığıyla geliyordu ama ondan gelmiyordu ki. Aynı zamanda Üstatların bu bilgelikleri Catherine'nin geçmiş yaşam anılarına da yansıyordu. Bu bilgilerin ve mesajların doğru olduğunu biliyordum. Bunu yalnızca insanlar, onların beyinleri, zihinleri ve kişilikleri üzerinde yıllardır yaptığım titiz çalışmalardan değil, aynı zamanda babamla oğlumun ziyaretlerinden önce de sezgisel olarak biliyordum. Yıllar süren dikkatli bilimsel çalışmaların bir sonucu olarak bunu beynim biliyor, aynı zamanda bunu kemiklerimde de hissediyordum.

"İçlerinde bir tür yağ olan çömlekler görüyorum." Üç haftadır hiç terapi yapmamamıza rağmen Catherine hızla transa geçmişti. Bir başka yaşamında

bir başka bedeninin içindeydi. “Çömleklerde farklı farklı yağlar var. Burası bir tür depoya ya da farklı şeylerin depolandığı bir mekâna benziyor. Çömlekler kırmızı... kırmızı bir tür topraktan yapılmışlar. Çömleklerin çevresinde mavi şeritler var... çömleklerin üst kısmında. Orada insanlar görüyorum... mağaranın içinde insanlar var. Kavanozları ve çömlekleri taşıyorlar. Onları kapatıp bir takım yerlere yerleştiriyorlar. Kafaları traş edilmiş... başlarında hiç saç yok. Derileri kahverengi... kahverengi derililer.”

“Sen de orada mısın?”

“Evet... bazı çömlekleri mühürlüyorum... bir tür mumla... kavanozların üstünü mumla kapatıyorum.”

“Bu yağların ne için kullanıldığını biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Kendini görüyor musun? Kendine bak. Bana, nasıl birisi olduğunu anlat.” Kendini gözlemlerken bir süre sessiz kaldı.

“Örgülüyüm... saçlarım örülü. Üzerimde uzun... uzun bir elbise var. Kenarında altın rengi kenar süsleri var.”

“Başları tıraşlanmış bu rahipler ya da insanlar için mi çalışıyorsun?”

“Benim görevim kapları mumla kapamak. Benim işim bu.”

“Ama kapların ne için kullanıldıklarını bilmiyorsun, öyle mi?”

“Galiba bir tür dini ayin için kullanılıyorlar. Ama ne olduklarından... emin değilim. Başların üzerinde bir tür yağ var... kutsamak için... başlarımızda ve ellerimizde. Boynumda bir kuş görüyorum, altın bir kuş. Düz bir şey. Düz bir kuyruğu var, çok düz bir kuyruğu ve başı aşağıya... ayaklarıma bakıyor.”

“Ayaklarına mı?”

“Evet, bu şekilde takılması gerekiyor. Siyah... yapışkan bir madde var. Bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Nerede?”

“Mermer bir kabın içinde. Buna da kullanıyorlar ama ne için olduğunu bilmiyorum.”

“Mağaranın içinde, bana hangi ülkede yaşadığını ya da tarihi söyleyebileceğin bir yazı var mı?”

“Duvarlarda hiçbir şey yok; duvarlar boş. Ülkenin adını bilmiyorum.” Onu zamanda ileriye götürdüm.

“Beyaz bir kap, bir tür beyaz kap var. Kabın üstündeki tutma kulbu

altından, bir tür altın kakma var.”

“Kabın içinde ne var?”

“Bir tür merhem... Öte dünyaya geçişte kullanılan bir şey.”

“Şu an öte dünyaya göçen sen misin?”

“Hayır! Tanıdığım birisi değil.”

“Bu da mı senin görevin? İnsanları bu geçişe hazırlamak?”

“Hayır. Bunu benim değil rahiplerin yapması gerekiyor. Biz yalnızca onlara merhem ve tütsü hazırlıyoruz...”

“Şu an kaç yaşlarındasın?”

“On altı.”

“Ailenle mi yaşıyorsun?”

“Evet, bir tür taş binada... Çok büyük değil. Sıcak ve kuru. Hava çok sıcak.”

“Evine git.”

“Oradayım.”

“Çevrede ailenden başka insanlar görüyor musun?”

“Erkek kardeşimi, annemi, bir bebek, birisinin bebeğini görüyorum.”

“Senin bebeğin mi?”

“Hayır.”

“Şu an senin için önemli olan şey ne? Bu yaşamdaki rahatsızlıklarınla ilgili önemli olan şeye odaklan. Bunu anlamamız gerekiyor. Bunu güvenle deneyimleyebilirsin. Bu olayların üzerine yoğunlaş.”

Son derece yumuşak bir fısıltıyla konuşmaya başladı. “Bu zamandaki her şey... İnsanların öldüğünü görüyorum.”

“İnsanlar mı ölüyor?”

“Evet... nedenini bilmiyorlar.”

“Bir hastalık mı?” İçime, bunun antik dönemdeki yaşamlarından biri olduğu doğdu. Bu yaşamına daha önceden gitmiştik. Bu yaşamda suyun içindeki bir virüs Catherine’nin babasını ve erkek kardeşlerinden bir tanesini öldürmüştü. Catherine de hastalanmış ama bu hastalıktan ölmemişti. İnsanlar bu virüsten korunmak ve kurtulmak için sarımsak ve diğer bitkileri kullanıyorlardı. Catherine, ölen insanlar mumyalanıp uygun bir şekilde defnedilemedikleri için üzgündü.

Fakat şu an bu yaşama farklı bir açıdan yaklaşıyorduk. “Bu hastalığın

suyla bir ilgisi var mı?”

“Öyle olduğuna inanıyorlar. Bir sürü insan ölüyor.” Devamını biliyordum.

“Ama bundan ölmüyorsun, değil mi?”

“Hayır, ölmüyorum.”

“Ama hastalanıyorsun. Çok hastalanıyorsun.”

“Evet. Çok üşüyorum... çok soğuk. Suya ihtiyacım var... su. Bunun sudan geldiğine inanıyorlar... siyah bir şey... birisi ölüyor.”

“Kim ölüyor?”

“Babam ve erkek kardeşim ölüyor. Annemin bir şeyi yok; iyileşiyor. Ama çok zayıf. İnsanları defnetmeliler. İnsanları gömmeliler ama insanlar üzgün çünkü bu dinimize aykırı.”

“Dininiz ne?” Bilgilerin doğru bir şekilde devamlılığı karşısında hayrete düşüyordum. Birkaç ay önce verdiği bilgileri onaylıyordu. Bir kez daha insanların normal defin işlemlerini yapamamaları onu üzüyordu.

“İnsanlar mağaralara konuyor. Cesetler mağaralarda saklanıyor. Ama önce cesetlerin rahipler tarafından hazırlanması lazım. Sargılara sarılmaları ve yağyla kutsanmaları gerek. Onları mağaralarda tutuyorlar ama sel baskını var... Suyun kötü olduğunu söylüyorlar. Su içme.”

“Bu hastalığı tedavi etmenin bir yolu var mı? Herhangi bir şey işe yarıyor mu?”

“Bize şifalı otlar veriliyor, farklı otlar. Koku... şifalı otlar ve... kokularını alıyorum. Kokularını duyabiliyorum.”

“Kokuyu tanıyor musun?”

“Beyaz bir şey. Tavandan sarkıyor.”

“Sarımsağa mı benziyor?”

“Her yerden sarkıyor... evet, hepsi aynı. İçinde... ağzına, kulaklarına, burnuna, her yerine koyuyorsun. Kokusu çok keskin. Bunun, şeytani ruhların içine girmesine engel olacağına inanıyorlar. Mor... kabuğu mor olan yuvarlak bir meyve ya da bir şey var...”

“İçinde bulunduğun kültürü tanıyor musun? Sana tanıdık geliyor mu?”

“Bilmiyorum.”

“Bu mor şey bir meyve mi?”

“Tannis.”

“Bunun sana yararı olacak mı? Hastalık için mi kullanılıyor?”

“O zamanlar kullanılıyordu.”

Bir kez daha, “Tannis,” diye tekrarladım. Bizim tanin ya da tanik asit olarak adlandırdığımız şeyden bahsedip bahsetmediğini anlamaya çalışıyordum.

“Yalnızca... durmadan Tannis dendiğini duyuyorum.”

“Bu yaşam döneminin senin şu anki yaşamını etkileyen yanı nedir? Neden durmadan bu yaşama dönüyorsun? Seni bu yaşamında bu kadar rahatsız eden şey ne?”

Catherine çabucak fısıldadı. “Din. O zamanın dini. O bir korku diniydi... korku. Korkacak çok şey vardı... bir sürü tanrı.”

“Tanrıların adını biliyor musun?”

“Gözler görüyorum. Siyah... bir tür... çakal gözüne benziyor. Bir heykelde. O bir tür koruyucu... Bir kadın görüyorum, bir tanrıça, başında bir şey var...”

“Bu tanrıçanın adını biliyor musun?”

“Osiri... Sirus... öyle bir şey. Bir göz görüyorum... göz, yalnızca bir göz, zincire asılı. Altın.”

“Göz mü?”

“Evet... Hathor kim?”

“Ne?”

“Hathor! O Hathor!

Osiris’i bilmeme karşın, tabii eğer doğru telaffuz ediyorsa, Hathor’u tanımıyordum. Osiris, İsis’in erkek kardeşi ve kocası olan başlıca Mısır tanrılarından bir tanesiydi. Hathor, daha sonradan öğrendiğime göre, aşk, şenlik ve neşe tanrıçasıydı. “O da tanrılardan bir tanesi mi?” diye sordum.

“Hathor! Hathor.” Uzun bir sessizlik vardı. “Kuş... yassı... yassı bir ankâ kuşu...” Yeniden sessiz kaldı.

“Şimdi bu yaşamının son gününe git. Hayatının son gününe ama ölümünden öncesine git. Bana neler gördüğünü anlat.”

Yumuşak bir fısıltıyla konuştu. “İnsanları ve binaları görüyorum. Sandaletler görüyorum, sandaletler. Kaba bir elbise var, bir tür aba.”

“Ne oluyor? Şimdi ölüm ânına git. Neler olduğunu görebiliyor musun?”

“Göremiyorum... artık kendimi göremiyorum.”

“Neredesin? Ne görüyorsun?”

“Hiçbir şey... yalnızca karanlık... bir ışık görüyorum, ılık bir ışık.”

Ölmüştü bile. Öte taraftaki ruhsal boyuta ulaşmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla ölümünü yeniden deneyimlemesine gerek kalmamıştı.

"Işığa gidebiliyor musun?" diye sordum.

"Gidiyorum." Huzur içinde dinlenip yeniden beklemeye başlamıştı.

"Şimdi geriye bakıp bu yaşamındaki dersi anlayabiliyor musun? Bunların farkına vardın mı?"

"Hayır," diye fısıldadı. Beklemeye devam etti. Transtayken her zaman olduğu gibi gözleri kapalı olsa da birden uyanık bir hâl aldı. Başı iki yana doğru sallanmaya başladı.

"Şu an ne görüyorsun? Ne oluyor?"

Ses tonu yükseldi. "Hissediyorum... birisi benimle konuşuyor."

"Sana ne söylüyorlar?"

"Sabır hakkında konuşuyorlar. İnsan sabırlı olmalı..."

"Evet, devam et."

Yanıt Şair Ustadan geldi. "Sabır ve zamanlama... her şey zamanı geldiğinde olur. Yaşam hızlandırılamaz, insanların yapmaya çalıştığı gibi belli bir düzen altına alınamaz. Bize belli bir zamanda verilen şeyi kabullenmeli, daha fazlasını istememeliyiz. Fakat yaşam sonsuzdur, bu nedenle hiçbir zaman ölmeyiz; gerçekte hiçbir zaman doğmayız. Farklı aşamalardan geçmeliyiz. Son diye bir şey yok. İnsanların birçok boyutu var. Fakat zaman, bizim gördüğümüz anlamda zaman değil, öğrenilen derslerdir."

Uzun bir sessizlik oldu. Şair Usta konuşmasını sürdürdü.

"Senin için her şey zamanla açıklık kazanacak. Ama önce sana şu ana kadar verdiğimiz bilgileri hazmetmelisin." Catherine sessizleşmişti.

"Öğrenmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Gittiler," diye fısıldadı. "Hiç kimseyi duymuyorum."

- Dokuz -

Her geçen hafta Catherine'nin üzerinden yeni bir nevrotik korku ve endişe kılıfı kalkıyordu. Her geçen hafta biraz daha huzurlu, biraz daha yumuşak ve sabırlı oluyordu. Kendine daha fazla güvenmeye başlamıştı ve insanlar kendilerinin ona doğru çekildiğini hissediyorlardı. Gerçek kişiliği olan içsel mücevheri herkesin görebileceği kadar, ışıl ışıl parlıyordu.

Catherine'nin hatırladıkları binlerce yılı içeriyordu. Her hipnotik transta, yaşamına ait gerçeklerin bu kez nereden çıkacağına dair hiçbir fikrim olmuyordu. İlkel zamanlardan antik Mısır'a, oradan modern zamanlara kadar her yerdeydi. Ve her bir yaşamı, zamanın ötesinde bir yerlerde, Ustalar tarafından sevgiyle gözleniyordu. Bu seansımızda yirminci yüzyılda ortaya çıktı ama bu, Catherine'nin şu anki yaşamı değildi.

"Bir uçak gövdesi ve bir tür uçak pisti görüyorum." Tatlı bir sesle fısıldıyordu.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Göremiyorum... Alsatian?" Ardından daha keskin bir şekilde, "Alsatian," dedi.

"Fransa'da mı?"

"Bilmiyorum, yalnızca Alsatian... Von Marks adını görüyorum. Bir tür kahverengi başlık... üzerinde gözlük olan bir başlık. Birlik yok edildi. Burası oldukça ıssız bir bölgeye benziyor. Yakınlarda bir yerleşim olduğunu sanmıyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Tahrip olmuş binalar görüyorum. Binalar görüyorum... Burası bombalanmış. Son derece korunaklı bir yer."

"Ne yapıyorsun?"

"Yaralılara yardım ediyorum. Yaralıları dışarı taşıyorlar."

"Kendine bak. Kendini tanımla. Kendine bakıp neler giydiğini anlat."

"Üzerimde bir ceket var. Saçlarım sarı. Mavi gözlerim var. Ceketim çok kirli. Bir sürü yaralı insan var."

"Yaralılara yardım etmek için mi yetiştirildin?"

"Hayır."

"Orada mı yaşıyorsun ya da oraya mı getirildin? Nerede yaşıyorsun?"

"Bilmiyorum."

“Kaç yaşındasın?”

“Otuz beş.” Catherine yirmi dokuz yaşındaydı ve gözleri mavi değil, elâydı. Soru sormaya devam ettim.

“Bir adın var mı? Adın ceketinin üzerinde yazıyor mu?”

“Ceketimin üzerinde kanatlar var. Ben bir pilotum... bir pilot.”

“Uçak mı kullanıyorsun?”

“ Evet, kullanmak zorundayım.”

“Seni uçmaya kim zorluyor?”

“Uçuş hizmetindeyim. Benim görevim bu.”

“Bomba da atıyor musun?”

“Uçakta bir topçumuz var.”

“Ne tür uçak kullanıyorsun?”

“Bir tür pervaneli uçak. Dört pervanesi var. Sabit pervaneler.” Şaşırmıştım. Catherine uçaklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. “Sabit kanatlar”ın ne olduğu hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Ama tıpkı tereyağı yapımı ve ölüleri yağlama gibi, hipnoz altında bu konuda da bir sürü bilgi vermeye başladı. Bu bilginin yalnızca küçük bir kısmı günlük bilinçli zihni tarafından bilinebilirdi. Sorgulamaya devam etti.

“Bir ailen var mı?”

“Benimle birlikte değiller.”

“Güvendeler mi?”

“Bilmiyorum. Korkuyorum... geri gelmelerinden korkuyorum. Bir sürü arkadaşım ölüyor!”

“Kimlerin gelmesinden korkuyorsun?”

“Düşmanın.”

“Düşmanlar kim?”

“İngilizler... Amerikan Silahlı Kuvvetleri... İngilizler.”

“Evet. Aileni hatırlıyor musun?”

“Hatırlamak? Çok fazla karmaşa var.”

“Aynı yaşamında daha geriye, savaş öncesindeki daha mutlu zamanlara, evinde ailenle birlikte olduğun zamanlara gidelim. Bunu görebilirsin. Zor olduğunu biliyorum ama senden rahatlamanı istiyorum. Rahatlamayı dene ve anımsa.”

Catherine bir süre sessiz kaldıktan sonra fısıldadı. “Eric adını duyuyorum...

Eric. Sarı saçlı bir kız çocuğu görüyorum.”

“Kız kardeşin mi?”

“Evet, öyle olmalı...Margot.”

“Sana yakın mı?”

“Benimle birlikte. Piknikteyiz. Çok güzel bir gün.”

“Margot’dan başka kimse var mı?”

“Otların üzerinde oturan kumral saçlı bir kadın görüyorum.”

“Karın mı?”

“Evet... Onu tanımıyorum.” Şu anki yaşamından tanımadığını anlatmaya çalışıyordu.

“Margot’u tanıyor musun? Margot’a yakından bak. Onu tanıyor musun?”

“Evet, ama nereden tanıdığımı hatırlamıyorum... Onu bir yerden tanıyorum.”

“Hatırlayacaksın. Gözlerine bak.”

“Judy,” diye yanıt verdi. Judy, Catherine’nin bu yaşamdaki en iyi arkadaşıydı. Daha ilk tanıştıklarında kendilerini yakın hissetmişler, kısa zamanda iyi dost olmuşlardı. Birbirlerinin düşüncelerini ve ihtiyaçlarını daha söylemeden anlıyorlardı.

“Judy?” diye tekrarladım.

“Evet, Judy. Ona benziyor... Onun gibi gülümsüyor.”

“Evet, bu güzel. Evinde mutlu musun yoksa sorunlar var mı?”

“Hiçbir sorun yok.” (Uzun bir sessizlik) “Evet. Evet, bu bir huzursuzluk zamanı. Alman yönetimiyle, siyasal yapıyla ilgili derin sorunlar var. Bir sürü farklı insan bir sürü farklı yöne yöneliyor. Bu, sonunda bizi bölecek... Ama ülkem için savaşmalıyım.”

“Ülkene karşı duyguların güçlü mü?”

“Savaştan hoşlanmıyorum. Öldürmenin yanlış olduğunu hissediyorum ama görevimi yapmalıyım.”

“Şimdi, yerde uçakların, bombaların ve savaşın olduğu zamana git. Bu daha sonraydı; savaş başladı. Amerikalılar ve İngilizler sizi bombalıyorlar. O zamana git. Uçağı yeniden görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Görev, öldürmek ve savaş hakkında hâlâ aynı şeyleri mi hissediyorsun?”

“Evet, bir hiç uğruna öleceğiz.”

“Evet.”

Daha yüksek bir sesle tekrarlıyordu: “Bir hiç uğruna öleceğiz.”

“Hiç uğruna mı? Neden hiç uğruna? Onurlu bir şey yok mu? Sevdiklerini ya da ülkeni korumuyor musun?”

“Yalnızca birkaç insanın düşüncelerini savunmak için öleceğim.”

“Bunlar ülkenin önderleri olsa da mı? Yanılıyor olabilirler-” Sözümü kesiverdi.

“Onlar birer önder değil. Eğer önder olsalardı... yönetimin içinde bu kadar iç çekişme olmazdı.”

“Bazı insanlar onları çılgın olarak adlandırıyor. Bunun senin için bir anlamı var mı? İktidar hırsının?”

“Onlar tarafından yönetilmemize... bizi insanları öldürmeye yönlendirmelerine izin verdiğimiz için hepimiz çılgın olmalıyız. Ve kendimizi öldürtmeye...”

“Hiç sağ kalan arkadaşın var mı?”

“Evet, sağ kalmış olan birkaç kişi var.”

“Bunlardan sana yakın olan birileri var mı? Mesela uçak personelinden birileri? Topçun ya da uçuş subayın hâlâ hayatta mı?”

“Onları görmüyorum ama uçağım tahrip olmadı.”

“O uçakla yine uçuyor musun?”

“Evet, onlar geriye dönmeden önce... geri kalan uçakları havalandırmalıydı.”

“Uçağına bin.”

“Binmek istemiyorum.” Sanki benimle uzlaşabilirmiş gibi hissediyordu.

“Ama onu havalandırmalısın.”

“Bunlar çok anlamsız...”

“Savaştan önce mesleğin neydi? Hatırlıyor musun? Eric ne yapıyordu?”

“Küçük bir uçakta, bir kargo uçağında yardımcı pilottum.”

“Yani genelde pilotluk yapıyordun?”

“Evet.”

“Bu nedenle sık sık evinden uzak olur muydun?”

Son derece yumuşak bir şekilde yanıt verdi. “Evet.”

“Zamanda ileriye doğru, bir sonraki uçuşuna git. Bunu yapabilir misin?”

“Bir sonraki uçuş diye bir şey yok.”

“Sana bir şey mi oldu?”

“Evet.” Solukları hızlandı, rahatsız olmaya başlamıştı. Ölüm ânına gitmişti.

“Ne oluyor?”

“Düşman ateşinden kaçıyorum. Ekibim ateş altında dağıldı.”

“Bundan kurtulmayı başarabiliyor musun?”

“Hiç kimse kurtulamadı... bir savaştan kimse kurtulamaz. Ölüyorum!” Solunumu iyice ağırlaşmıştı. “Kan! Her yerde kan var! Göğüsümde bir acı var. Göğüsümden vuruldum... ve bacağımdan... ve ensemden.” Acı içindeydi; ama kısa bir süre sonra solunumu yavaşladı ve daha düzenli bir hâl aldı; yüz kasları gevşemişti ve her yanına huzur yayılmıştı. Geçiş döneminin huzurunu tanıdım.

“Daha rahat görünüyorsun. Bitti mi?” Kısa bir süre durakladıktan sonra yumuşak bir şekilde konuştu.

“Süzülüyorum... bedenimin dışındayım. Bedenim yok. Yeniden bir ruhum.”

“Güzel. Dinlen. Çok zor bir yaşam yaşadın. Zor bir ölümden geçtin. Dinlenmeye ihtiyacın var. Kendini tazele. Bu yaşamda ne öğrendin?”

“Nefret... öldürmenin anlamsızlığı... yanlış yönlendirilmiş nefret... insanların nedenini bilmeden nefret duymalarını öğrendim. Fiziksel düzeydeyken, kötülük tarafından... nefrete yönlendiriliyoruz...”

“Ülkene olan görevinden daha büyük bir görev var mı? Seni öldürmekten uzak tutacak bir şey? Sana öyle yapman emredilse bile? Belki de kendine karşı olan bir görev?”

“Evet...” Ama ayrıntıya girmedi.

“Şu an bir şey mi bekliyorsun?”

“Evet... Yenileme düzeyine girmeyi bekliyorum. Beklemeliyim. Benim için gelecekler... gelecekler...”

“Güzel. Geldiklerinde ben de onlarla konuşmak istiyorum.” Birkaç dakika bekledik. Ardından ses tonu derin ve güçlü bir hâl aldı; konuşan Şair Üstat değil, ilk tanıştığım Üstattı.

“Bunun fiziksel boyuttakiler için doğru tedavi yöntemi olduğu yolundaki düşüncen doğruydu. Zihinlerindeki korkuyu kökünden söküp atmalısın. Korku, enerjinin boş yere harcanmasına neden olur. Korku, buraya tamamlamak için gönderildikleri görevlerini tamamlamalarına engel olur. Bu

konudaki son sözü çevrenden al. İnsanları önce çok derin, bedenlerini hissedemeyecekleri kadar derin bir düzeye ulaştır. Bu durumda onlara ulaşabilirsin. Sorunlar yalnızca yüzeyde bulunur. Onlara ulaşman gereken yer ruhlarının derinlikleri, düşüncelerin kaynaklandığı yer.

"Enerji... her şey enerjidir. Çok fazla enerji sarfediliyor. Dağlar... dağların içi sakindir; merkez sakindir. Sorunlar dışarıda, yüzeydedir. İnsanlar yalnızca dışı görürler, ama sen çok daha derinlere inebilirsin. Volkanı görmelisin. Bunu başarabilmek için onun derinliklerine inmelisin.

"Fiziksel boyutta olmak anormaldir. Ruhsal boyuta ulaştığında normal olanın bu olduğunu anlarsın. Geriye yollandığımızda, sanki bilmediğimiz bir şeye yollanmışız gibi bir duyguya kapılırız. Bu bizim için daha uzun sürecektir. Ruhsal dünyada beklemeli ve yenilenmelisin. Burası da diğer düzeylere benzer ve sen hemen hemen bu düzeye ulaşmayı başardın..."

Bu, beni şaşırtmıştı. Yenilenme düzeyine nasıl yaklaşabilirdim? İnanamayarak, "Hemen hemen ulaştım mı?" diye sordum.

"Evet. Diğerlerinden çok daha fazla şey biliyorsun. Daha fazla şey anlıyorsun. Bu bilgiler konusunda sabırlı ol. Sana yardımcı olmak için ruhlar gönderilecek. Ama yaptığın şey doğru... devam et. Bu enerji boş yere harcanmamalı. Korkudan kurtulmalısınız. Bu senin için en büyük silah olacak..."

Ruh Üstadı susmuştu. Bu inanılmaz mesajın anlamını düşünmeye başladım. Catherine'i korkularından kurtarmakta başarılı olduğumu biliyordum ama bu mesaj çok daha geniş bir kitleye hitap ediyordu. Bu yalnızca, hipnozun bir terapi aracı olarak etkisinin onaylanmasından daha fazla şeyi içeriyordu. Hatta, birer birer genel halk kitlesine uygulanamayacak olan geçmiş yaşam anılarından da daha fazla şey içeriyordu. Hayır, ben bunun volkanın derinliklerinde bulunan, ölüm korkusuyla ilgili olduğuna inanıyordum. Ölüm korkusu, bu gizlenmiş, bu sürekli korku hiçbir miktarda paranın ya da gücün ortadan kaldıramayacağı bir şeydi; anahtar oydu. Ama eğer insanlar, "yaşamın sonsuz olduğunu; bu nedenle asla ölmediğimizi; ve gerçekte asla doğmadığımızı," öğrenselerdi o zaman bu korku ortadan kalkardı. Eğer bundan önce defalarca yaşadıklarını ve bundan sonra da defalarca yaşayacaklarını bilselerdi kendilerini ne kadar güvende hissederlerdi. Eğer fiziksel düzeydeyken, çevrelerinde onlara yardımcı olacak

bir sürü ruh olduğunu ve öldükten sonra bu ruhlarla, aynı zamanda sevdikleri insanların ruhlarıyla buluşacaklarını bilselerdi bu ne kadar rahatlatıcı olurdu. Eğer "koruyucu melekler"in gerçekten var olduğunu bilselerdi kendilerini ne kadar güvende hissederlerdi. Eğer insanlara karşı adaletsizliklerinin ve uyguladıkları şiddetin yanlarına kalmayacağını, bunu başka bir yaşamda ödeyeceklerini bilselerdi, ne kadar az kin ve nefret barındırırlardı. Ve eğer gerçekten de "bilgiyle Tanrı'ya yaklaşıyorsak," bir sonu olan ve bu arayışımızda hiçbir işimize yaramayacak olan maddi varlığın ya da gücün ne anlamı vardır. Ne olursa olsun açgözlülüğün ve güç ihtirasının hiçbir anlamı yoktu.

Ama insanlara bu bilgi nasıl ulaştırılırdı? Birçok insan kiliselerde, sinagoglarda, camilerde ruhun ölümsüz olduğunu söyleyen dualar ediyorlardı. Gene de tapınmaları sona erdiğinde her zamanki rekabetçi çekişmelerine, açgözlülük, çıkarcılık ve ben-merkezciliklerine geri dönüyorlardı. Bütün bunlar ruhun gelişmesini engelliyordu. Bu nedenle inanç yeterli değildi; belki bilimin yardımı olabilirdi. Belki de Catherine ve benim gibi insanların deneyimleri, davranışsal ve fiziksel bilimlerde uzmanlaşmış kişiler tarafından bilimsel bir şekilde araştırılmalı, analiz edilmeli ve bildirilmeliydi. Gene de şu an bu konuda bilimsel bir makale ya da bir kitap yazmak zihnime çok uzak, neredeyse olanaksız geliyordu. Bana yardıma yollanacak ruhları merak ediyordum. Bana hangi konuda yardımcı olacaklardı?

Catherine yeniden fısıldamaya başlamıştı. "Gideon adındaki birisi... Gideon adındaki birisi... Gideon. Benimle konuşmaya çalışıyor."

"Ne söylüyor?"

"Çevremde. Durmayacak. O, bir tür koruyucu... bir şey. Ama şu an benimle oynuyor."

"O, senin koruyucularından bir tanesi mi?"

"Evet, ama oynuyor... çevremde zıplayıp duruyor. Sanırım, onun her zaman çevremde olduğunu bilmemi istiyor... her yerde."

"Gideon?" diye tekrarladım.

"Orada."

"Kendini daha iyi hissetmeni mi sağlıyor?"

"Evet. Ona ihtiyacım olduğunda geri gelecek."

“Güzel. Çevremizde ruhlar var mı?”

Yüksek-bilinçlilik düzeyinden fısıltıyla konuştu. “Oh, evet... birçok ruh var. Yalnızca gelmek istediklerinde gelirler. Hepimiz ruhuz. Ama diğerleri... bazıları fiziksel boyutta, diğerleri yenilenme döneminde. Bazılarıysa koruyucu. Ama hepimiz oraya gidiyoruz. Bizler de koruyucu olmuştuk.”

“Neden öğrenmek için geri geliyoruz? Neden ruh olarak öğrenmiyoruz?”

“Öğrenmenin farklı aşamaları var ve bunlardan bazıları için de fiziksel boyutta olmalıyız. Acıyı hissetmeliyiz. Ruhken hiç acı hissedilmez. Bu, yenilenme aşamasıdır. Ruh burada yenilenir. Fiziksel düzeyde, ete bürünmüş halde acıyı hissedebiliriz. Ruh biçimindeyse hissedilmez. Bu halde yalnızca bir mutluluk ve esenlik duygusu vardır. Bu, hepimiz için bir yenilenme aşamasıdır. Ruhsal düzeydeki insanlar arasındaki ilişki farklıdır. Fiziksel boyuttayken... ilişkiyi deneyimleyebilirsin.”

“Anladım.” Yeniden sessizleşmişti. Dakikalar geçti.

“Bir binek arabası görüyorum... Mavi bir araba.”

“Bebek arabası mı?”

“Hayır, kullanabileceğin bir araba... Mavi bir araba! Çevresinde mavi püsküllleri var...”

“Arabayı atlar mı çekiyor?”

“Büyük tekerlekleri var. İçinde kimseyi görmüyorum. Yalnızca arabaya koşulmuş iki at var... bir tanesi kahverengi bir tanesi gri. Gri olanın adı, elmaları sevdiği için Apple. Diğerinin adı da Duke. İkisi de çok tatlı. İnsanı ısırmıyorlar. Kocaman ayakları var...”

“Kötü bir at da var mı? Farklı bir at?”

“Hayır. İkisi de çok sevimli.”

“Sen de orada mısın?”

“Evet. Atın burnunu görüyorum. Benimkinden çok daha büyük.”

“Sen arabayı sürüyor musun?” Yanıtından onun bir çocuk olduğunu anlamıştım.

“Atlar var. Burada bir çocuk daha var.”

“Kaç yaşındasın?”

“Çok küçüğüm. Nasıl sayılacağını bildiğimi sanmıyorum.”

“Diğer çocuğu tanıyor musun? Arkadaşın ya da kardeşin mi?”

“Bir komşumuzun çocuğu. Bir partiye katılmak için geldi. Bir nikâh... ya

da benzeri bir parti var.”

“Kimin evlendiğini biliyor musun?”

“Hayır. Bize üstümüzü kirletmememizi söylediler. Kumral saçlarım var... yanlarında düğmeleri olan ayakkabılarım var.”

“Bunlar senin parti elbiselerin mi? Güzel elbiselerin mi?”

“Beyaz... fırfırlı ve arkasında kuşağı olan bir elbise.”

“Evin yakında mı?”

“Kocaman bir ev,” dedi çocukça.

“Orada mı yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Güzel. Şimdi eve bakabilirsin; içeriye girmende bir sakınca yok. Bu önemli bir gün. Diğer insanlar da temiz, güzel elbiselerini giymiş olacaklar.”

“Bir sürü ekmek pişiriyorlar.”

“Yemeklerin kokusunu alabiliyor musun?”

“Evet. Bir tür ekmek pişiriyorlar. Ekmek... et... Bize yine dışarıya çıkmamızı söylediler. Onlara içeriye girmemde bir sorun olmadığını söyledim ama beni gene dışarıya çıkardılar.”

“Adını söylüyorlar mı?”

“...Mandy... Mandy ve Edward.”

“Edward yanındaki çocuk mu?”

“Evet.”

“Sizi eve sokmuyorlar öyle mi?”

“Hayır, çok meşguller.”

“Bu durum karşısında ne hissediyorsunuz?”

“Önemsemiyoruz. Ama üstümüzü temiz tutmak çok zor. Hiçbir şey yapamıyoruz.”

“Daha sonradan düğüne katılacak mısın?”

“Evet... bir sürü insan görüyorum. Odanın içi kalabalık. Hava sıcak. Orada birisi var; kocaman... komik... siyah şapkalı. Yüzüne kadar iniyor.”

“Ailen için mutlu bir gün mü?”

“Evet.”

“Kimin evlendiğini biliyor musun?”

“Kız kardeşim.”

“Senden çok mu büyük?”

“Evet.”

“Şu an onu görebiliyor musun? Düğün kıyafetlerini giymiş mi?”

“Evet.”

“Güzel mi?”

“Evet. Saçında bir sürü çiçek var.”

“Ona yakından bak. Onu başka bir yaşamdan tanıyor musun? Gözlerine, ağzına bak...”

“Evet. Sanırım Becky... ama çok daha genç.” Becky, Catherine’nin dostu ve iş arkadaşıydı. Araları iyiydi ama Catherine, Becky’nin eleştirici tavırlarından, yaşamına ve kararlarına müdahale etmesinden rahatsızdı. Her şey bir yana o ailesinden biri değil, arkadaşıydı. Ama belki de şu an bu ayrım o kadar belirgin değildi. “O... o beni seviyor... bu nedenle onun yakınında, önde durabilirim.”

“Güzel. Çevrene bak. Annenle baban orada mı?”

“Evet.”

“Güzel. Onlara yakından bak. Önce annene bak. Bak bakalım onu hatırlayabiliyor musun? Yüzüne bak.”

Catherine birkaç kez derin nefes aldı. “Onu tanımıyorum.”

“Babana bak. Ona yakından bak. İfadesine, gözlerine ve ağzına bak. Onu tanıyor musun?”

“Stuart,” diye çabucak yanıtladı. Bir kez daha Stuart’la karşılaşmıştık. Bu durum daha fazla incelemeyi gerektiriyordu.

“Onunla aranızdaki ilişki nasıl?”

“Onu çok seviyorum... bana karşı çok iyi. Ama benim bir baş belası olduğumu düşünüyor. Bütün çocukların baş belası olduğunu düşünüyor.”

“Çok mu ciddi?”

“Hayır, bizimle oynamaktan hoşlanıyor. Ama çok fazla soru soruyoruz. Fazla soru sormamız haricinde bize karşı çok iyi.”

“Bu bazen onu sinirlendiriyor mu?”

“Evet, ondan değil öğretmenlerden öğrenmeliyiz. Bu nedenle okula gidiyoruz... öğrenmek için.”

“Sanki o konuşuyor gibi. Bunu sana o mu söylüyor?”

“Evet, yapacak daha önemli işleri var. Çiftliği idare etmek zorunda.”

“Çiftliğiniz büyük mü?”

“Evet.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Hiç kentten ya da eyaletten bahsediliyor mu? Ya da kasabanın adından?”

Susup dikkatli bir şekilde dinlemeye başladı. “Böyle bir şey duymuyorum.” Yeniden sessizleşmişti.

“Tamam, bu yaşamını daha fazla incelemek istiyor musun? Bu yaşamda daha ileri bir tarihe gitmek ya da-”

Sözümü kesti. “Bu kadar yeter.”

Catherine’le yaptığımız çalışmalar boyunca, anlattıklarını diğer meslektaşlarımla konuşmaya gönüllü değildim. Aslında, Catherine ve “güvendiğim” birkaç kişi dışında bu önemli bilgileri kimseyle paylaşmamıştım. Seanslarımız boyunca edindiğimiz bilgilerin hem doğru hem de son derece önemli olduğunu biliyordum ama gene de meslektaşlarımdan ve diğer bilimcilerden alabileceğim tepkiler susmama neden oluyordu. Hâlâ adımı, kariyerimi ve diğer insanların düşüncelerini çok fazla önemsiyordum.

Kişisel şüpheciliğim, Catherine’nin ağzından her hafta işittiğim kanıtlarla yavaş yavaş ortadan kalkmıştı. Sık sık seansların kaset kayıtlarını yeniden dinleyip yaşadıklarımızı bir kez daha deneyimliyordum. Ama diğerlerinin benim güçlü ama onlara ait olmayan deneyimlerime dayanmaları gerekiyordu. Daha da fazla bilgi toplama ihtiyacı hissediyordum.

Mesajları daha fazla kabullenip onlara inandıkça yaşamım da daha sade ve tatminkar bir hâl alıyordu. Oyunlar oynamaya, mış gibi davranmaya, rol yapmaya ya da olduğumdan başka bir şey olmaya gerek yoktu. İlişkilerim daha dürüst ve daha doğrudandı. Aile yaşamım daha az karmaşık ve daha rahatlatıcıydı. Catherine kanalıyla bana iletilen bilgeliği diğer insanlarla paylaşmak konusunda duyduğum gönülsüzlük yavaş yavaş azalıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde birçok insan bu konuyla ilgileniyor ve daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Bir çoğu bana, telepati, beden dışı deneyimler, déjà vu (deja vü), geçmiş yaşam rüyaları gibi kendi özel parapsikolojik deneyimlerinden bahsediyordu. Birçoğu bu deneyimlerinden kendi eşlerine dahi bahsetmemişlerdi. İnsanların hemen hepsi, yalnızca piskiyatrlarının değil ailelerinin de kendilerini garip kabul etmelerinden çekiniyordu. Gene de

bu deneyimler birçok insan fark etmese de birbirlerine çok benziyordu. Yalnızca bu tür ruhsal olayları diğerlerine anlatmak konusundaki tereddütleri sanki bu olaylar ender oluyormuş gibi algılanmasına neden oluyordu. En ilginci de bu tür deneyimlerini diğer insanlarla paylaşmak konusunda en isteksiz davrananların en eğitimli insanlar olmasıydı.

Çalıştığım hastanenin başhekimi uzmanlığı nedeniyle uluslararası olarak tanınan ve saygı duyulan bir insandır. Kendisi, onu defalarca tehlikeden koruyan ölmüş babasıyla konuşmuştu. Bir diğer profesörse son derece karmaşık bir araştırmasında eksik olan kısmı bir rüyasında elde etmişti. Rüyaları şaşmaz bir şekilde doğru çıkmıştı. Bir diğer tanınmış doktor, telefonu çaldığında daha telefonunu açmadan arayanın kim olduğunu biliyordu. Midwestern Üniversitesi'ndeki Psikiyatri Bölümü'nün başkanının eşinin psikoloji doktorası vardı. Araştırmaları her zaman dikkatle planlanıp yürütülürdü. Roma'yı ilk ziyaret ettiğinde, sanki kafasına bir yol haritası kazınmış gibi şehrin her köşesini bildiğini kimseye anlatamamıştı. Her köşenin ardında ne olduğunu hayret uyandıracak kadar iyi bilmişti. Daha önceden İtalya'yı hiç ziyaret etmemiş olmasına ve İtalyanca bilmemesine karşın İtalyanlar her seferinde onu bir İtalyan sanmışlardı. Zihni Roma'da yaşadığı deneyim nedeniyle iyice karışmıştı.

Son derece iyi eğitim almış bu insanların neden gizli kaldıklarını anlayabiliyordum. Ben de onlardan biriydim. Yaşadıklarımızı ve duygularımızı reddedemiyorduk. Gene de, eğitimimiz birçok açıdan bu bilgilere, deneyimlerimize ve inanışlarımıza aykırı düşüyordu. İşte bu nedenle de sessiz kalıyorduk.

- On -

Hafta çabucak geçiverdi. Geçen haftanın bant kayıtlarını defalarca dinlemiştim. Yenilenme sürecine nasıl yaklaşıyordum? Kendimi özellikle aydın biri gibi hissetmiyordum. Ve şimdi bana yardımcı olacak ruhlar gönderilecekti. Peki ne yapmam gerekiyordu? Bunu ne zaman anlayacaktım? Görevimi başarabilecek miydim? Beklemem ve sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. Şair Üstadın sözlerini hatırladım:

"Sabır ve zamanlama... her şey zamanı geldiğinde olur... Senin için her şey zamanla açıklık kazanacak. Ama önce sana şu ana kadar verdiğimiz bilgileri hazmetmelisin." Bu nedenle bekleyecektim.

Bu seansımızın başlangıcında Catherine, birkaç gece önce gördüğü bir rüyanın bazı bölümlerini anlattı. Rüyasında ailesinin evinde yaşıyordu ve gece yangın çıkmıştı.Kontrolünü kaybetmemişti ve insanların evi boşaltmasına yardımcı oluyordu ama babası oyalanıyor, olayın aciliyetine farklı şekilde yaklaşıyordu. Onu hemen dışarıya çıkartmıştı. Ardından, babası evde bir şey unuttuğunu fark etmiş ve Catherine'i unuttuğu şeyi bulması için alevlerin arasına göndermişti. Bunun ne olduğunu hatırlayamıyordu. Transtayken bir şey bulma fırsatını değerlendirmek için rüyasını hemen o an değerlendirmedim.

Kısa sürede derin bir hipnotik transa geçti. "Başının üzerinde yüzünü değil yalnızca başını örten bir başlık bulunan bir kadın görüyorum." Ardından sessizleşti.

"Şu an başlığı görebiliyor musun?"

"Kaybettim... siyah bir malzeme, üzerinde altın şekiller olan bir tür dokuma görüyorum... Üzerinde beyaz, yapısal noktalar bulunan bir bina görüyorum."

"Bu binayı tanıyor musun?"

"Hayır."

"Büyük bir bina mı?"

"Hayır. Arkada, tepelerinde karlar olan dağlar görünüyor. Ama bizim bulunduğumuz yerde... vadide otlar yeşil."

"Binanın içine girebiliyor musun?"

"Evet. Bir tür mermerden yapılmış... dokununca çok soğuk geliyor."

"Bir tür tapınak ya da dinle ilgisi olan bir bina mı?"

“Bilmiyorum. Bir hapishane olabileceğini düşünüyorum.”

“Hapishane mi?” diye tekrarladım. “Binanın içinde ya da çevresinde başka insanlar var mı?”

“Evet, birkaç asker var. Siyah üniformaları var... omuzlarında apoletler var ve altın püsküller sarkıyor. Başlarında siyah miğferleri var... miğferin ucu altın rengi, sivri... Bellerinde kırmızı bir kuşak var.”

“Senin çevrende askerler var mı?”

“Belki iki ya da üç asker...”

“Orada mısın?”

“Bir yerdeyim ama binanın içinde değilim. Yakınlarındayım.”

“Çevrene bakın. Bak bakalım kendini görebilecek misin... Dağlar ve otlar... ve beyaz bina. Başka binalar da var mı?”

“Eğer başka binalar varsa da bu binanın yakınında değil. Uzaktaki bir tanesini görüyorum... arkasında bir duvar var.”

“Burası bir kule ya da hapishene mi?”

“Olabilir ama oldukça yalıtılmış.”

“Burası senin için neden önemli?” (Uzun bir sessizlik) “Bulunduğun ülkenin ya da kasabanın adını biliyor musun? Askerler nerede?”

“Sürekli ‘Ukrayna’ adını duyuyorum.”

“Ukrayna?” Yaşamlarının farklılığından etkileniyordum. “Yıl görebiliyor musun? Bu bilgiye ulaşabiliyor musun?”

Tereddütle “Bin yedi yüz on yedi,” diye tekrarladı, ardından düzeltti. “Bin yedi yüz elli sekiz... Bir sürü asker var. Görevlerinin ne olduğunu bilmiyorum. Kavisli uzun kılıçları var.”

“Başka ne görüyor ya da duyuyorsun?”

“Atları suladıkları bir çeşme görüyorum.”

“Atları askerler mi kullanıyor?”

“Evet.”

“Askerlerin başka bir adı vr mı? Kendilerini özel bir şekilde adlandırıyorlar mı?”

“Böyle bir şey duymadım.”

“Onların arasında mısın?”

“Hayır.” Ses tonu neredeyse bir çocuğun ses tonunu andırıyordu. Son derece aktif bir sorgulayıcı olmam gerekiyordu.

“Ama onların yakınındasın?”

“Evet.”

“Kasabada mısın?”

“Evet.”

“Orada mı yaşıyorsun?”

“Sanırım.”

“Güzel. Bak bakalım kendini ya da yaşadığın yeri görebiliyor musun?”

“Üzerimde yırtık elbiseler var. Bir çocuk, bir erkek çocuk görüyorum. Elbiseleri hırpani. Hava soğuk…”

“Evi kasabada mı?” Uzun bir sessizlik vardı.

“Bunu göremiyorum,” diye devam etti. Bu yaşamıyla bağlantıya geçmekte zorlanıyor gibiydi. Yanıtları bir şekilde belirsiz ve kararsızdı.

“Tamam. Oğlanın adını biliyor musun?”

“Hayır.”

“Oğlana ne oluyor? Onunla birlikte git. Bak bakalım ne oluyor?”

“Tanıdığı birisi mahkûm.”

“Bir arkadaşı mı? Bir tanıdığı mı?”

“Sanırım babası?” Yanıtı kısaydı.

“O çocuk sen misin?”

“Emin değilim.”

“Babasının hapis olması karşısında neler hissettiğini biliyor musun?”

“Evet... çok korkuyor, onu öldürebileceklerinden çok korkuyor.”

“Babası ne yapmış?”

“Askerlerden bir şey çalmış, bir kâğıt ya da ona benzer bir şeyler.”

“Çocuk bunun ne olduğunu tam olarak anlamıyor mu?”

“Hayır. Bir daha babasını göremeyebilir.”

“Babasını görmesi mümkün değil mi?”

“Hayır.”

“Babasının hapishanede ne kadar kalacağını biliyorlar mı? Ya da yaşayıp yaşamayacağını?”

“Hayır!” diye yanıtladı. Sesi titriyordu. Çok üzgündü. Olayları çok net bir şekilde deneyimlemesine karşın fazla ayrıntı açıklamıyordu.

“Çocuğun neler hissettiğini anlayabilirsin,” diye devam ettim. “Korku ve endişe... Hissediyor musun?”

“Evet.” Yeniden sessizleşti.

“Neler oluyor? Şimdi zamanda ileriye git. Bunun zor olduğunu biliyorum. İleriye doğru git. Bir şey oluyor.”

“Babası idama mahkûm oldu.”

“Şimdi neler hissediyor?”

“Bu gerçekte yapmadığı için verilen bir cezaydı. Ama onlar insanları hiç yüzünden ölüme mahkûm ediyorlar.”

“Çocuk bu nedenle çok üzülüyor olmalı.”

“Neler olduğunu tam olarak... anladığını sanmıyorum.”

“Ona bakacak başka bir insan var mı?”

“Evet, ama hayatı bundan sonra çok zor olacak.”

“Çocuğa ne oluyor?”

“Bilmiyorum. Büyük olasılıkla ölecek...” Oldukça üzgün gibiydi. Yeniden sakinleşti ardından çevresine bakınır gibiydi.

“Neler görüyorsun?”

“Bir el görüyorum... beyaz bir şeyi... kapatan bir el. Bunun ne olduğunu bilmiyorum.” Yeniden sessizleşti. Dakikalar geçti.

“Başka neler görüyorsun?”

“Hiçbir şey, karanlık.” Ya ölmüştü ya da iki yüzyıl kadar önce Ukrayna’da yaşayan çocuktan ayrılmıştı.

“Çocuğu terk mi ettin?”

“Evet,” diye yanıt verdi. Dinleniyordu.

“Bu yaşamdan ne öğrendin? Önemli olan yanı neydi?”

“İnsanlar düşüncesizce yargılanamaz. İnsanlara karşı adil olmalıyız. Birçok yaşam düşüncesiz yargılamalarımız nedeniyle mahvoluyor.”

“Çocuğun yaşamı, babasının düşüncesizce yargılanması nedeniyle zor ve kısaydı öyle mi?”

“Evet.” Yeniden sessizleşti.

“Şu an başka bir şey görüyor musun? Başka bir şey duyuyor musun?”

“Hayır.” Yeniden kısa bir yanıt ve sessizlik... Bir nedenle, bu kısa yaşamı özellikle zorluydu. Ona dinlenmesini söyledim.

“Dinlen. Huzurlu hisset. Bedenin kendisini iyileştiriyor; ruhun dinleniyor... Kendini daha iyi ve dinlenmiş hissediyor musun? Küçük çocuk için zor bir yaşamdı. Çok zor. Şimdi yeniden dinleniyorsun. Zihnin seni diğer mekânlara,

diğer zamanlara ve diğer anılara götürebilir. Dinleniyor musun?"

"Evet." Babasının kendisini bir şey bulmak için yanan eve yolladığı rüyasını incelemeye karar verdim.

"Şimdi sana babanla ilgili olarak gördüğün rüya hakkında bir şeyler sormak istiyorum. Şu an bunu hatırlayabilirsin; güvendesin. Derin bir transtasın. Anımsıyor musun?"

"Evet."

"Bir şeyi bulmak için yeniden eve girdin. Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet... Metal bir kutuydu."

"Bu kutunun içinde, onu yanan bir evden dışarı çıkarmanı isteyecek kadar önemli ne vardı?"

"Biriktirdiği pulları ve demir paraları," diye yanıtladı. "Hipnoz altında olayları, uyanık halindeki yarım yamalak anımsamalarıyla kıyaslanamayacak kadar tam hatırlıyordu. Hipnoz yalnızca zihnin gizli köşelerine ulaşmak için değil aynı zamanda anıları daha ayrıntılı bir şekilde hatırlamamızı sağlayan son derece güçlü bir araçtı.

"Bu pullar ve bozuk paralar onun için çok mu önemliydi?"

"Evet."

"Ama yalnızca pullar ve bozuk paralar için mi yanan bir eve girip hayatını tehlikeye-"

Sözümü kesti. "Bunun tehlikeli olduğunu düşünmüyordu."

"Güvenli olduğunu mu düşünüyordu?"

"Evet."

"O zaman niye seni göndermek yerine içeriye kendisi girmedi?"

"Çünkü benim daha hızlı hareket edebileceğimi düşünüyordu."

"Anlıyorum. Ama senin için bunu yapmak tehlikeliydi, öyle değil mi?"

"Evet ama tehlikeli olduğunun farkında değildim."

"Bu rüyanın senin için daha derin bir anlamı var mı? Ya da babanla olan ilişkin açısından?"

"Bilmiyorum."

"Yanan evden çıkmak için pek acele etmiyordu."

"Hayır."

"Neden bu kadar ağırdan alıyordu? Sen daha hızlıydın ama gene de tehlikeliydi."

“Çünkü bir şeyler saklamaya çalışıyordu.” Rüyanın açıklaması için gerekli olan şeyi bulmuştum.

“Evet, bu onun alışkanlığı. Onun adına birçok şeyi sen yapıyorsun tıpkı yanan evden kutuyu almak gibi. Umarım senden bir şeyler öğrenebilir. Ateşin, zamanın geçip gitmekte oluşunu simgelediğini ve senin, onun farkında olmadığı tehlikelerin farkında olduğunu sanıyorum. O oyalanıp, maddi bir şeyler için seni geriye yollarken sen daha fazla şey, ona öğretebilecek birçok şey biliyorsun ama o öğrenmek istiyormuş gibi görünmüyor.”

Bana katıldı. “Hayır, öğrenmek istemiyor.”

“Ben rüyayı bu şekilde değerlendiriyorum. Ama onu zorlayamazsın. Bunu yalnızca o fark edebilir.”

Yeniden bana katıldı, “Evet.” Sesi derin ve güçlü bir ton kazandı. “Eğer bedenlerimize ihtiyaç duymuyorsak onların ateşte yanmaları önemli değil.” Bir Ruh Üstadı rüyaya başka bir bakış açısından bakıyordu. Bu ani giriş karşısında şaşırdım ve yalnızca papağan gibi onu tekrarladım.

“Bedenlerimize ihtiyacımız yok mu?”

“Hayır. Buradayken bir sürü aşamadan geçeriz. Bir bebeğin bedenini değiştirir, bir çocuğa, oradan yetişkinliğe, oradan yaşlılığa geçeriz. Neden bir adım öteye geçip yetişkin bir bedeni terk edip ruhsal boyuta geçmeyelim? Bizim yaptığımız şey bu. Gelişimimizi durdurmadık; tam tersine burada da gelişimimize devam ediyoruz. Gelişimin farklı aşamalarından geçiyoruz. Buraya geldiğimizde yanmıştık. Bir yenilenme, öğrenme ve karar dönemlerinden geçmemiz gerekiyor. Ne zaman, nereye ve hangi amaçla döneceğimize karar veriyoruz. Bazıları geri dönmemeye karar veriyor. Onlar gelişimin başka bir aşamasına geçmeyi seçiyorlar. Bazıları, geriye dönmeden önce diğerlerinden daha uzun süre ruh olarak kalmayı seçiyorlar. Bunların hepsi büyüme ve öğrenme... sürekli gelişim. Buradayken, bedenlerimiz bizim için yalnızca bir araç. Sonsuza kadar yaşayan şey ruhlarımız.”

Ses tonunu ve tarzını tanıyamamıştım. Yeni bir Usta önemli bilgiler veriyordu. Bu ruhsal düzeyler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

“Fiziksel düzeyde öğrenme daha mı hızlı? İnsanların sürekli olarak ruhsal boyutta kalmamalarının bir nedeni var mı?”

“Hayır. Ruhsal boyutta öğrenmek, fiziksel boyutta olduğundan çok daha

hızlı. Ama neler öğrenmeye ihtiyacımız olduğunu seçiyoruz. Eğer bir ilişkimiz üzerinde çalışmamız gerekiyorsa o zaman geri dönüyoruz. Çalışmamızı bitirdiğimizde yeniden ruhsal boyuta döneriz. Ruhsal boyuttayken, biriyle iletişime geçme ihtiyacı duyarsan onunla iletişime geçebilirsin. Ama yalnızca eğer önemliyse... onlara bilmeleri gereken bir şey söyleyecekseniz."

"Bağlantıya nasıl geçiliyor? Mesajlar nasıl geliyor?"

Soruya Catherine'nin yanıt vermesi beni şaşırttı. Yanıtı daha hızlı ve netti. "Bazen o insanın karşısında belirirsin... ona hayattaki görüntünde görünürsün. Diğer zamanlarda yalnızca zihinsel bağlantı kurulur. Bazen mesajlar üstü örtülü gelir ama mesajı alan kişi bunun neyle ilgili olduğunu bilir. Bu zihinden zihine iletişimdir."

Catherine'le konuştum. "Şu an sahip olduğun ve son derece önemli olan bu bilgiye, bu bilgeliğe... neden uyanık olduğunda ve fiziksel boyuttayken ulaşmayı başaramıyorsun?"

"Sanırım o boyuttayken bunları anlayamam. Henüz bunları anlayabilecek boyutta değilim."

"Bu durumda belki de ben sana bunları nasıl anlayacağını öğretebilirim; o zaman bu tür bilgiler seni korkutmaz ve bunları öğrenmeye başlayabilirsin."

"Evet."

"Ustaların seslerini dinlerken, bana şu an senin söylediklerine benzer şeyler anlatıyorlar. Daha fazla bilgiyi paylaşmalısın." Bu boyuttayken sahip olduğu bilgelik merakımı uyandırmıştı.

Sade bir şekilde "Evet," diye yanıt verdi.

"Ve bu bilgiler senin zihninden geliyor, değil mi?"

"Evet ama o bilgiler oraya yerleştiriliyor." Bu sözleriyle Üstatları kastediyordu.

"Evet," dedim. "Bu bilgileri sana, korkularını ortadan kaldırıp büyümeni sağlayacak şekilde en iyi nasıl iletebilirim?"

"Bunu zaten yapıyorsun," diye yanıt verdi yumuşak bir şekilde. Haklıydı; korkuları neredeyse tümüyle ortadan kalkmıştı. Hipnotik anımsama başladıktan sonra klinik açıdan ilerleyişi son derece hızlanmıştı.

"Şu an öğrenmen gereken dersler neler? Bu yaşamda büyümen ve gelişmen için öğrenmen gereken en önemli şey nedir?"

Çabucak, “Güvenmek,” diye yanıtladı. Temel görevinin ne olduğunu biliyordu.

Yanıtının hızı karşısında şaşırarak, “Güvenmek mi?” dedim.

“Evet. Güven duymayı ama aynı şekilde insanlara güvenmeyi de öğrenmeliyim. Ben herkesin bana kötülük yapacağını düşünüyorum. Bu da benim, büyük olasılıkla uzak kalmamam gereken olaylardan ve insanlardan uzak kalmama, uzaklaşmam gereken insanlardansa kopamamama neden oluyor.”

Şu an bulunduğu bu yüksek-bilinçlilik düzeyinde içgörüleri inanılmazdı. Zaaflarını ve güçlü yanlarını tanıyordu. Dikkat edilmesi ve üzerinde çalışılması gereken yanlarını biliyordu. Daha iyiye gitmek için ne yapması gerektiğinin bilincindeydi. Tek sorun bu içgörülerini bilinçli zihnine ulaştırmak ve uyanık haldeki yaşamında uygulanmalarını sağlamaktı. Yüksek-bilinçlilik içgörüleri son derece etkileyiciydi ama tek başına Catherine’nin yaşamını değiştirmek için yeterli değillerdi.

“Uzaklaşman gereken bu insanlar kimler?”

Bir an durakladı. “Korkarım ki Becky ve Stuart... Onlardan bir şekilde bazı zararlar göreceğim.”

“Bundan uzak kalabilir misin?”

“Tam olarak değil ama bazı düşüncelerinden uzak kalabileceğimi sanıyorum. Stuart beni hapis tutmak istiyor ve bu konuda başarılı oldu. Korktuğumu biliyor. Ondan uzakta olmaktan korktuğumu biliyor ve bu bilgiyi beni kendi yanında tutmak için kullanıyor.”

“Ya Becky?”

“Sürekli olarak güven duyduğum insanlara olan güvenimi sarsmaya çalışıyor. Ben iyi şeyler görürken o kötü şeyleri görüyor. Ve bu tür tohumları benim zihnime ekmeye çalışıyor. Güvenmem gereken insanlara... güvenmeyi öğreniyorum ama o beni, onlarla ilgili şüphelerle dolduruyor. Aslında bu onun sorunu. Beni kendi gibi düşünmeye zorlamasına izin veremem.”

Catherine, yüksek-bilinçlilik düzeyinde hem Stuart hem de Becky’in karakterlerindeki temel eğilimleri net bir şekilde belirleyebiliyordu. Hipnotize edilmiş Catherine, karşısındaki insanın duygularını anlaması ve şaşmaz sezgileriyle hârikulâde bir psikiyatr olurdu. Uyanık Catherine’se bu tanımlamalara uymuyordu. Aradaki boşluğa köprü kurmak benim görevimdi.

Belirgin iyileşmesi bu köprünün kurulmaya başladığını gösteriyordu.

“Kimlere güvenebilirsin?” diye sordum. “Bu konuda düşün. Güvenebileceğin, kendilerinden öğrenebileceğin ve yakınlaşabileceğin insanlar kimler?”

“Sana güvenebilirim,” diye fısıldadı. Bunu biliyordum ama her günkü yaşamında insanlara daha fazla güvenmesi gerektiğini biliyordum.

“Evet, bana güvenebilirsin. Bana yakınsın ama yaşamındaki diğer insanlara, seninle benden daha fazla bir arada olabilen insanlara da daha yakın olmalısın.” Onun tam ve bağımsız olmasını, bana bağımlı kalmamasını istiyordum.

“Kız kardeşime güvenebilirim. Diğerlerini bilmiyorum. Stuart’a güvenebilirim ama yalnızca belli bir yere kadar. Beni önemsiyor ama aklı karışık. Bu akıl karışıklığı içinde de farkında olmadan bana zarar veriyor.”

“Evet, bu doğru. Güvenebileceğin başka bir erkek var mı?”

“Robert’a güvenebilirim,” diye yanıtladı. Robert, hastanede bir başka doktordu. İkisi iyi arkadaştılar.

“Evet. Belki de gelecekte karşılaşacağın daha fazla insan vardır.”

“Evet,” diyerek kabul etti.

Gelecekte olacakları bilmek düşüncesi son derece ilgi çekiciydi. Geçmiş konusunda son derece isabetliydi. Ustalar aracılığıyla özel, gizli gerçekler biliyordu. Acaba gelecekle ilgili gerçekleri de biliyor muydu? Eğer biliyorsa bu bilgiyi paylaşabilir miydik? Aklımı binlerce soru doldurmaya başladı.

“Yüksek-bilinçliliğinde şu an olduğu gibi bağlantıya geçtiğinde ve bu bilgeliğe ulaştığında, aynı zamanda ruhsal boyutta yetenekler de geliştiriyor musun? Geçmişi görebilmen mümkün mü? Geçmişle ilgili birçok şey yaptık.”

“Bu mümkün,” diyerek beni onayladı. “Ama şu an hiçbir şey görmüyorum.”

“Mümkün mü?” diye sordum.

“Öyle olduğuna inanıyorum.”

“Korkmadan böyle bir şey yapabilir misin? Geçmişe gidip, seni korkutmayacak türden yansız bilgiler toplayabilir misin? Geleceği görebilir misin?”

Yanıtı hızlıydı. “Bunu yapamıyorum. Bana izin vermiyorlar.” Ustalardan

bahsettiğini biliyordum.

“Şu an yanındalar mı?”

“Evet.”

“Seninle konuşuyorlar mı?”

“Hayır. Yalnızca her şeyi gözlemliyorlar.” Demek gözlendiği için geleceği görmesine izin verilmemişti. Belki de bu tür girişimden kişisel olarak elde edeceğimiz bir şey yoktu. Belki de gelecekle ilgili olarak gördükleri Catherine’i çok endişeli bir hâle getirecekti. Belki de henüz bu tür bir bilgiyle başa çıkmaya hazır değildik. Onu zorlamadım.

“Daha önceden yanında olan Usta, Gideon...”

“Evet.”

“Neye ihtiyacı var? Neden yanındaydı? Onu tanıyor musun?”

“Tanıdığımı sanmıyorum.”

“Ama seni tehlikelerden koruyor, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Ustalar...”

“Onları görmüyorum.”

“Bazen bana mesaj veriyorlar; bunlar hem bana hem de sana yardımcı olacak mesajlar. Onlar konuşmadan bile sen bu mesajların neler olduğunu biliyor musun? Bu düşünceleri zihnine daha önceden yerleştiriyorlar mı?”

“Evet.”

“Ne kadar ileriye gidebileceğini ya da anımsayabileceğini gözlüyorlar mı?”

“Evet.”

“Demek ki yaşamlardaki bu açıklamaların birer amacı var...”

“Evet.”

“...Sana ve bana... bize öğretmek için. Bizi korkusuzluğa ulaştırmak için.”

“İletişimin birçok yolu var. Varolduklarını bize göstermek için... birçok farklı yol seçiyorlar.” Catherine ister Üstatların seslerini duyuyor olsun, ister geçmiş yaşamla ilgili görüntüler görüyor, ruhsal deneyimler yaşıyor, isterse zihnine yerleştirilmiş olan düşünceleri taşıyor olsun amaç aynıydı; onların varolduklarını, bunun da ötesinde bize içgörü ve bilgi kazandırarak yolumuzdaki ilerleyişimize katkıda bulunduklarını ve bilgi aracılığıyla Tanrı’ya benzememize yardımcı olduklarını göstermeye çalışıyordu.

“Neden seni seçtiklerini biliyor musun?”

“Hayır.”

“... kanal olman için?”

Uyanık haldeki Catherine seansların bu kısmıyla ilgili bant kayıtlarını bile dinleyemediği için bu oldukça hassas bir soruydu. Yumuşak bir şekilde, “Hayır,” diye fısıldadı.”

“Bu durum seni korkutuyor mu?”

“Bazen.”

“Diğer zamanlarda korkutmuyor öyle mi?”

“Evet.”

“Bu endişe giderici bir deneyim olabilir,” diye ekledim. “Şu an ölümsüz olduğumuzu bildiğimiz için ölüm korkumuzdan kurtulmaya başlıyoruz.”

“Evet,” diyerek onayladı. Kısa bir süre durakladı. “Güvenmeyi öğrenmeliyim.” Yaşamın asıl amacına geri dönmüştü. “Bana bir şey söylendiğinde, karşımdaki insan bilgiliyse... bana söylenen şeye güvenmeyi öğrenmeliyim.”

“Ama tabii ki güvenmemen gereken insanlar da var,” diye ekledim.

“Evet ama aklım karışıyor. Tanıdığım ve güvenmem gerektiğini bildiğim insanlar karşısında bu duyguya karşı savaş veriyorum. Ve hiç kimseye güvenmek istemiyorum.” Ben onun içgörüsüne hayranlık duyarken yeniden sessizleşmişti.

“Seninle son konuştuğumuzda bir çocuktun ve bahçede, atlarla birlikteydin. Hatırlıyor musun? Ablan evleniyordu?”

“Biraz.”

“Bu yaşamdan toplaman gereken daha fazla şey var mı? Biliyor musun?”

“Evet.”

“Şu an geriye gidip bu yaşamını araştırmamızın bir faydası olur mu?”

“Şu an bu bilgiye ulaşamayacağız. Bir yaşamda birçok şey olur... her yaşamda... ulaşılacak bir sürü bilgi vardır. Evet, araştırmalıyız, ama şu an bu bilgiye ulaşamayacağız.”

Bunun üzerine dikkatimi babasıyla olan sorunlu ilişkisine yönelttim. “Babanla olan ilişkin de başka bir alan, bu yaşamda seni derinden etkileyen bir alan.”

Sadece, “Evet,” diye yanıt verdi.

“Bu da incelenmesi gereken bir alan. Bu ilişkiden de öğreneceğin birçok

şey var. Bunu, Ukrayna'da küçük bir yaşta babasını yitiren küçük çocuğun yaşamıyla kıyasla. Bu defa böyle bir kayıpla karşılaşmadın. Ve, babana sahip olduğun için bir takım zorluklar daha az olsa da..."

"Yüküm daha ağırdı," diye tamamladı sözlerimi. tamamladı. "Düşünceler..." diye ekledi, "düşünceler..."

"Ne düşüncesi?" Yeni bir döneme girdiğini fark ettim.

"Anestezi hakkında. Anestezi verilen bir insan duyabilir mi? Evet, duyabilir!" Kendi sorusunu kendisi yanıtladı. Şimdi hızlı bir şekilde fısıldıyordu, heyecanlanmıştı. "Zihnin neler olduğunun tümüyle bilincindedir. Boğulmamdan, boğazıma yapılan ameliyat esnasında boğulma olasılığımdan bahsediyorlardı."

Benimle ilk randevusundan yalnızca bir kaç ay önce geçirmiş olduğu ses telleriyle ilgili ameliyatı hatırladım. Ameliyat öncesinde çok endişeliydi ama ameliyatın ardından ayıldığında inanılmaz derecede korkmuştu. Hastane personelinin onu sakinleştirmesi saatler sürmüştü. Şimdiyse anlaşıldığı kadarıyla, cerrahlar tarafından ameliyat sırasında, anestezi altındayken söylenen şeyler büyük bir korku duymasına neden olmuştu. Zihnim tıp fakültesine ve cerrahi eğitimi aldığım döneme kaydı. Ameliyatlar sırasında, hasta bayıltıldıktan sonra yaptığımız sıradan konuşmalarımızı, yapılan şakaları, lanet okumaları, tartışmaları ve cerrahların bağırıp çağırmalarını hatırladım. Bilinçaltı bir düzeyde acaba hastalar neler duyuyorlardı? Kaç tanesinin, ayıldıktan sonraki düşünceleri ve duyguları, korkuları ve endişeleri kayda alınmıştı. Ameliyat sonrası süreci, hastanın ameliyattan sonraki iyileşme süreci, ameliyat sırasında söylenen şeylerden olumlu ya da olumsuz olarak etkileniyor muydu? Acaba, ameliyat sırasında olumsuz beklentileri duyduğu için ölmüş olan insanlar var mıydı? Kendilerini umutsuz hissederek mücadeleyi bırakanlar olmuş muydu?

"Neler konuştuklarını hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Boğazıma bir boru sokmaları gerektiğini konuşuyorlardı. Daha sonradan tüpü boğazımdan çıkardıklarında boğazım şişebilirdi. Benim konuşulanları duyacağımı düşünmüyorlardı."

"Ama duydun."

"Evet. İşte bu nedenle o kadar çok sorun yaşadım." Bugünkü seansımızın ardından Catherine'nin bir şey yutma ya da boğulma korkuları tümüyle

ortadan kalktı. Çözüm bu kadar basitti. “Bütün endişelerim...” diye devam etti. “boğulacağımı zannettim.”

“Kendini özgürleşmiş hissediyor musun?” diye sordum.

“Evet. Onların yaptıklarını geri çevirebilirsin.”

“Yapabilir miyim?”

“Evet. Yapabilirsin... Söylediklerine dikkat etmeleri gerekirdi. Şimdi bunları hatırlıyorum. Boğazıma bir boru soktular. Daha sonradan konuşup onlara bir şey söyleyemedim.”

“Şimdi özgürsün... Onları duydun.”

“Evet, onların konuştuklarını duydum...” Bir kaç dakika sessiz kaldıktan sonra başını iki yana doğru sallamaya başladı. Sanki bir şey dinliyormuş gibiydi.

“Mesaj alıyor gibisin. Bu mesajların nereden geldiğini biliyor musun? Üstatların ortaya çıkabileceklerini düşünüyordum.”

“Birisi bana söylüyor.” Üstü örtülü bir yanıt verdi.

“Birisi seninle konuşuyordu öyle mi?”

“Ama gittiler.” Onları geri getirmeye çalıştım.

“Bak bakalım ruhları bize mesaj vermeleri ve yardım etmeleri için geriye çağırabilecek misin?”

“Onlar yalnızca kendileri istediklerinde geliyorlar benim seçtiğim zamanda değil,” diye kesin bir yanıt verdi.

“Onların üzerinde herhangi bir denetimin yok mu?”

“Hayır.”

“Tamam ama anesteziyle ilgili mesajlar senin için çok önemliydi. Senin boğulma korkunun kaynağı buydu.”

“Bu benim için değil senin için önemliydi,” diye net bir yanıt verdi. Yanıtı zihnimde yankılandı. Boğulma korkusundan kurtulmuştu ama gene de bu bilgi ondan çok benim için önemliydi. Şifayı sağlayan bendim. Sade yanıtı bir sürü aşamadan oluşuyordu. Eğer bu aşamaları, anlamların bu titreşen oktavlarını anlarsam insan ilişkilerini anlamakta bir tür kuantum sıçraması gerçekleştirebileceğimi düşündüm. Belki de yardımcı olmak iyileştirmekten daha önemliydi.

“Sana yardımcı olmam için mi?” diye sordum.

“Evet. Onların yaptıklarını tersine döndürebilirsin. Onların yaptıklarını

tersine döndürüyordun...” Dinleniyordu. İkimiz de önemli bir ders öğrenmiştik.

Kızım Amy, üçüncü doğum günü partisinin ardından koşarak yanıma gelip bacağıma sarıldı. Yukarıya doğru bana bakıp, “Babacığım, seni tam kırk bin yıldır seviyorum,” dedi. Aşağıya doğru onun küçük yüzüne baktım ve kendimi çok, hem de çok mutlu hissettim.

- Onbir -

Birkaç gece sonra, bir gece uykumdan sarsılarak uyandım. Birden Catherine'nin yüzünü, ama gerçeğinden defalarca büyümüş halini gördüm. Sanki benim yardımıma ihtiyacı varmış gibiydi; çok üzgün görünüyordu. Saate baktım; 3:36'ıydı. Dışarıdan beni uyandıracak bir ses çıkmamıştı. Carole yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Bu olayı aklımdan uzaklaştırıp yeniden uykuya daldım.

Aynı geçe saat 3:30 civarında, Catherine panikle bir kâbustan uyanmıştı. Kan ter içindeydi ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Rahatlamak için meditasyon yapmaya karar vermiş, benim kendisini muaynenhanemde hipnotiz ettiğimi hayal etmişti. Gözünün önünde yüzümü canlandırmış, sesimi duymuş ve yavaş yavaş uykuya dalmıştı.

Catherine gittikçe daha da ruhsallaşmaya başlamıştı ve görünüşe bakılırsa aynı şey bana da oluyordu. Eski bir psikiyatri profesörümün bir terapi ilişkisindeki transfer ve karşıt transferden tepkisinden bahsettiğini duyabiliyordum. Transfer, hastanın duygularını, düşüncelerini ve arzularını, geçmişindeki bir insanı temsil eden terapistine yansıtması, karşı transferse tersi, yani psikiyatrin hastaya karşı bilinçsiz duygusal tepkisiydi. Ama saat sabahın 3:30'unda meydana gelen bu iletişim bunlardan ikisi de değildi. Bu, normal kanalların dışında bir dalga boyunda meydana gelen bir telepatik bağlantıydı. Hipnoz bir şekilde bu kanalı açıyordu. Ya da bu dalga boyunun sorumlusu farklı ruhlardan, yani Üstatlardan, koruyucular ve diğerlerinden oluşan bir grup muydu? Şaşkınlığın ötesinde bir noktadaydım.

Bir sonraki seansımızda, Catherine çabucak derin bir hipnotik düzeye ulaştı. Birden dehşete kapıldı. "Büyük bir bulut görüyorum... beni korkutuyor. Oradaydı." Hızlı bir şekilde soluyordu.

"Hâlâ orada mı?"

"Bilmiyorum. Hızla gelip gitti... dağların tepesinde bir şeydi." Hâlâ dehşet içindeydi ve rahatsız bir şekilde soluyordu. Onun bir bombalamaya tanık olduğundan korkuyordum. Geleceği görüyor olabilir miydi?

"Dağı görebiliyor musun? Bombaya mı benziyor?"

"Bilmiyorum."

"Seni neden korkutuyor?"

"Çok ani oldu. Bir anda orada beliriverdi. Son derece dumanlı... çok

dumanlı. Büyük. Uzakta. Ah...”

“Güvendesin. Ona biraz daha yaklaşabilir misin?”

“Ona yaklaşmak istemiyorum!” Bu kadar direnmesi pek alışıldık bir şey değildi.

“Neden o kadar çok korkuyorsun?”

“Onda bir tür kimyasal madde ya da ona benzer bir şey olduğunu sanıyorum. Onun çevresinde nefes almak çok zor.” Nefes almakta zorlanıyordu.

“Gaz gibi bir şey mi? Dağın kendisinden mi geliyor...volkan gibi?”

“Sanırım. Büyük bir mantara benziyor. Tıpkı beyaz, büyük bir mantara benziyor.”

“Ama bir bomba değil? Bir atom bombası ya da ona benzer bir şey değil, öyle değil mi?” Bir süre durakladıktan sonra devam etti.

“Sanırım bu bir vol... bir tür volkan ya da ona benzer bir şey. Çok ürkütücü. Nefes almak çok zor. Havada yoğun bir toz bulutu var. Orada olmak istemiyorum.” Solunumu yavaş yavaş hipnotik düzeydeki alışıldık derin ve düzenli halini aldı. Bu ürkütücü görüntüyü bıraktı.

“Şimdi daha rahat nefes alabiliyor musun?”

“Evet.”

“Güzel. Şu an ne görüyorsun?”

“Hiçbir şey... bir kolye, birisinin boynundaki bir kolyeyi görüyorum. Mavi... gümüş bir kolye ve zincirin ucunda mavi bir taş, bu taşın altındaysa daha küçük taşlar var.”

“Mavi taşın üzerinde bir şey var mı?”

“Hayır yok. Onun içinden bakıp karşıyı görebiliyorsun. Kadının siyah saçları ve mavi bir şapkası var... şapkasında büyük bir tüy var. Elbisesi kadife.”

“Kadını tanıyor musun?”

“Hayır.”

“Orada mısın ya da bu kadın sen misin?”

“Bilmiyorum.”

“Ama onu görüyorsun.”

“Evet. Ama o kadın ben değilim.”

“Kaç yaşında?”

“Kırk yaşlarında. Ama gerçek yaşından daha yaşlı görünüyor.”

“Herhangi bir şey yapıyor mu?”

“Hayır, yalnızca masanın yanında dikiliyor. Masanın üzerinde bir parfüm şişesi duruyor. Üzerinde yeşil çiçekler olan beyaz bir şişe. Bir saç fırçası ve hümüş tutacağı olan bir tarak var.” Onun bu kadar ayrıntılı gözlemleri karşısında şaşırıyordum.

“Burası onun odası mı yoksa bir dükkânda mı?”

“Onun odası. İçeride bir yatak var... yatağın dört tane ahşap sütunu var. Kahverengi bir yatak. Masanın üzerinde bir sürahi var.”

“Bir sürahi mi?”

“Evet. Odada hiç resim yok. Tuhaf, koyu renk perdeler var.”

“Çevrede başka kimse var mı?”

“Hayır.”

“Bu kadının seninle ne tür bir ilişkisi var?”

“Ona hizmet ediyorum.” Catherine yine hizmetçiydi.

“Uzun süredir mi onunla birliktesin?”

“Hayır... yalnızca bir kaç aydır.”

“Bu kolyeyi beğendin mi?”

“Evet. Çok zarif.”

“Bu kolyeyi hiç taktın mı?”

“Hayır.” Ondan kısa cevaplar halinde bilgi alabilmem için kendisini yönlendirmem gerektiğini biliyordum. Bana ergenlik dönemi öncesindeki oğlumu hatırlattı.

“Şu an kaç yaşındasın?”

“Belki on üç ya da on dört...” Hemen hemen oğlumla aynı yaştaydı.

“Ailenin yanından neden ayrıldın?”

“Ailemin yanından ayrılmadım,” diyerek beni düzeltti. “Yalnızca burada çalışıyorum.”

“Anlıyorum. Buradan çıktıktan sonra evine, ailenin yanına mı gidiyorsun?”

“Evet.” Yanıtları bana pek araştırma fırsatı tanımıyordu.

“Yakınlarda mı yaşıyorlar?”

“Yeterince yakın...Biz çok fakiriz. Biz, çalışmak... hizmet etmek zorundayız.”

“Evin hanımının adını biliyor musun?”

“Belinda.”

“Sana iyi davranıyor mu?”

“Evet.”

“Güzel. Çok mu çalışıyorsun?”

“Çok yorucu değil.” Ergenlik dönemindeki çocuklarla konuşmak kolay değildi; geçmiş yaşamlarda bile olsa... Bu konuda eğitimli olduğum için şanslıydım.

“Güzel. Şu an hâlâ onu görüyor musun?”

“Şimdi başka odada. Üzerinde siyah örtü olan bir masa var... Örtünün kenarlarından yere sarkan püsküller var. Bir sürü ot... parfüm kokuyor.”

“Bunların hepsi de ev sahibesine mi ait? Çok mu parfüm kullanıyor?”

“Hayır, burası başka bir oda. Başka bir odadayım.”

“Bu oda kimin?”

“Esrarengiz bir kadına ait.”

“Nasıl esrarengiz? Onu görebiliyor musun?”

“Başında bir sürü örtü, bir sürü şal var. Yaşlı, her yeri kırış kırış.”

“Onunla ilişkin nedir?”

“Sadece onu görmeye geldim.”

“Ne için?”

“Kart açması için.” İçgüdüsel olarak, onun bir falcıya, belki de bir tarot falcısına gittiğini biliyordum. Bu komik bir durumdu. Burada Catherine’le birlikte inanılmaz bir ruhsal macera yaşıyor, bir sürü farklı yaşama ve bunların da ötesindeki boyutlara ulaşıyorduk ve o bu yaşamlarından bir tanesinde geleceğini öğrenmek için bir falcıya gidiyordu. Catherine’nin bu yaşamında hiçbir zaman bir falcıya ya da benzeri bir insana gitmediğini ve ne tarot kartları ne de kehanet yöntemleri hakkında hiçbir şey bilmediğini biliyorum; bu tür şeyler onu korkutuyordu.

“Geleceği mi okuyor?” diye sordum.

“Evet geleceği görebiliyor.”

“Ona sorduğun herhangi bir soru var mı? Geleceğinle ilgili olarak neyi öğrenmek istiyorsun?”

“Bir adam... belki evlenebileceğim bir adam hakkında.”

“Kartları açtıktan sonra sana neler söylüyor?”

“Kart... kartın üzerinde bir takım direkler var. Direkler ve çiçekler...

mızraklar ya da bir çeşit çizgiler var. Bir diğer kartta bir ayin kadehi var. Üzerinde, elinde kalkan olan bir adam ya da bir erkek çocuk olan bir kart daha var. Bana evleneceğimi ama bu adamla evlenmeyeceğimi söylüyor...başka bir şey görmüyorum.”,

“Kadını görüyor musun?”

“Bazı paralar görüyorum.”

“Hâlâ o kadınla birlikte misin, yoksa başka bir yerde misin?”

“Onunla birlikteyim.”

“Paralar neye benziyor?”

“Altın. Kenarları kavisli. Kare. Bir yüzünde taç var.”

“Paraların üzerinde basılı olan bir tarih var mı? Ya da okuyabileceğin herhangi bir yazı var mı?”

“Bazı yabancı rakamlar,” diye yanıtladı. “X’ler ve I’lar.”

“Hangi yılda olduğunu biliyor musun?”

“Bin yedi yüz...bir şey. Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyorum.” Yeniden sessizleşti.

“Fal senin için neden bu kadar önemli?”

“Bilmiyorum...”

“Fal çıkıyor mu?”

“...Ama falcı gitti. Bilmiyorum.”

“Şu an herhangi bir şey görüyor musun?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Şaşırmıştım. Neredeydi? “Bu yaşamdaki adını biliyor musun?” Yüzlerce yıl önceki bu yaşamla ilgili ipuçları bulmaya çalışıyordum.

“Oradan ayrıldım.” O yaşamını bırakmış, şimdi dinleniyordu. Artık bunu kendi başına yapabiliyordu. Bunu yapmak için ölümü deneyimlemesine gerek kalmamıştı. Birkaç dakika daha bekledik. Bu yaşamı için çok önemli değildi. Yalnızca birkaç belirgin anıyla falcıya gidişini anımsamıştı.

“Şu an bir şey görüyor musun?” diye yeniden sordum.

“Hayır,” diye fısıldadı.

“Dinleniyor musun?”

“Evet... farklı renkteki mücevherler...”

“Mücevher mi?”

“Evet. Aslında onlar ışık ama tıpkı mücevhere benziyorlar...”

“Başka ne görüyorsun?”

“Yalnızca...” durakladı. Ardından fısıltısı güçlü ve derin bir tona dönüştü. “Çevrede uçuşan birçok kelime ve düşünce var...bir arada var oluş ve uyum... denge hakkında.” Üstatların yakınlarda olduğunu biliyordum.

“Evet,” diyerek devam etmesini istedim. “Bunların ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bana söyleyebilir misin?”

“Şu an için yalnızca kelimeler,” diye yanıt verdi.

“Az önce var oluş ve uyum gibi bir şeyler söylemiştin,” diye hatırlattım. Yanıt verdiğinde, sesi Şair Üstatdın sesiydi. Onu yeniden duyduğuma çok sevinmiştim.

“Evet,” diye yanıtladı. “Her şey dengede olmalı. Doğa dengelidir. Hayvanlar uyum içinde yaşarlar. İnsanlarsa bunu henüz öğrenemediler. Kendilerini yok etmeyi sürdürüyorlar. Yaptıklarında herhangi bir plan ya da uyum yok. Doğadaysa durum çok farklı. Doğada uyum var. Doğa, yaşam ve enerji... ve onarımdır. İnsanlarsa yalnızca yok ediyorlar. Doğayı yok ediyorlar. Diğer insanları yok ediyorlar. Sonunda kendilerini de yok edecekler.”

Bu uğursuz bir kehanetti. Dünya sürekli kaos ve karışıklık içinde olduğu için bunun yakın bir zamanda olmamasını umdum. “Bu ne zaman olacak,” diye sordum.”

“Düşündüklerinden daha yakın bir zamanda olacak. Doğa ayakta kalmayı başaracak. Bitkiler ayakta kalmayı başaracak. Ama bizler başaramayacağız.

“Bu yok oluşu engellemek için yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı?”

“Hayır. Her şey dengelenmeli...”

“Bu yok oluş bizim zamanımızda mı olacak? Bunu önleyebilir miyiz?”

“Bu bizim zamanımızda olmayacak. O zaman başka bir boyutta olacağız ama olanları göreceğiz.”

“İnsanlığa öğretmenin hiçbir yolu yok mu?” Durmadan bir kurtuluş yolu, sorunu halletmenin bir olasılığını arıyordum.

“Bu başka bir boyutta yapılacak. Bunu öğreneceğiz.”

İşin iyi yanına bakmaya çalıştım. “O zaman ruhlarımız başka düzeylere ilerleyecek.”

“Evet. Artık... bildiğimiz anlamda burada olmayacağız. Bunu göreceğiz.”

“İnsanlara bunları öğretme ihtiyacı içindeyim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunu başarmanın bir yolu var mı, yoksa bunları kendi başlarına mı öğrenmeleri gerekiyor?”

“Herkese ulaşamazsın. Yok oluşu engelleyebilmek için herkese ulaşmalısın ama bu mümkün değil. Yok oluş engellenemez. Öğrenecekler. Geliştiklerinde öğrenecekler. Barış olacak, ama burada bu boyutta değil.”

“Sonunda barış olacak mı?”

“Evet, ama başka bir boyutta.”

“Bu uzakta bir yerlerde gibi görünüyor,” diye düşüncemi belirttim. İnsanlar şu an son derece zavallı, güç hırsına kapılmış, hırslı ve açgözlü görünüyorlar. Sevgiyi, anlayışı ve bilgiyi unutmuş durumdalar. Öğrenecekleri çok şey var.

“Evet.”

“Bu insanlara yardımcı olacak bir şeyler yazabilir miyim? Bir yolu var mı?”

“Yolu biliyorsun. Bunu sana söylememize gerek yok. Bu bir işe yaramaycak, çünkü hepimiz o düzeye varacağımız için bunu göreceğiz. Hepimiz aynıyız. Bir insan diğerinden daha üstün değildir. Ve bunların hepsi birer ders...ve ceza.”

“Evet.” Bu önemli bir dersti ve bu dersi hazmetmek için zamana ihtiyacı vardı. Catherine sessizleşmişti. Bekledik. O dinlenirken ben de bu seansta öğrendiklerimizi düşünüyordum. Sonunda sessizliği bozdu.

“Mücevherler gitti,” diye fısıldadı. “Mücevherler gitti. Işıklar... gitti.”

“Sesler de mi gitti?”

“Evet. Hiçbir şey görmüyorum.” Sustuğunda başı iki yana doğru hareket etmeye başladı. “ Bir ruh bakıyor.”

“Sana mı?”

“Evet.”

“Bu ruhu tanıyor musun?”

“Emin değilim... belki Edward olabilir.” Edward geçtiğimiz yıl ölmüştü. Her an her yerde gibiydi. Sürekli Catherine’nin çevresindeydi.

“Ruh neye benziyor?”

“Yalnızca... yalnızca beyaz... ışık gibi. Yüzü yok, bildiğimiz gibi değil ama gene de o olduğunu biliyorum.”

“Seninle hiç iletişime geçiyor mu?”

“Hayır, yalnızca izliyordu.”

“Peki benim söylediklerimi dinliyor muydu?”

“Evet,” diye fısıldadı. “ Ama şimdi gitti. Yalnızca benim iyi olduğumdan emin olmak istiyordu.” Koruyucu meleklerle ilgili efsaneleri düşündüm. Edward, sevgi dolu bir şekilde Catherine’nin çevresinde dolanıp onun iyi olduğundan emin olmaya çalışarak bu tür bir melek rolü üstlenmişti. Ve zaten Carherine de koruyucu ruhlardan bahsetmişti. Çocukluk anılarımızın kaçının geçmiş yaşam anılarımızdan kaynaklandığını merak ettim.

Aynı zamanda ruhların arasında bir hiyerarşi olup olmadığı, kimin koruyucu kimin Üstat olduğunu ve ikisi de olmayan, yalnızca öğrenen diğerlerinin durumunu merak ettim. Mutlak amaç Tanrı’ya benzemek ve ona yaklaşmak, belki de onunla kaynaşmak olduğunu göre, bilgiye ve bilgeliğe bağlı olarak bir kademelendirme olmalıydı. Bu, mistik din âlimlerinin yüzlerce yılı aşkın terimlerle açıklamaya çalıştıkları asıl amacımızdı. Mistikler, bu tür bir kutsal birliği hissetmişlerdi. Bu tür kişisel deneyimlerden yoksun olanlara Catherine gibi aracılar en iyi bilgiyi veriyorlardı.

Edward gitmiş ve Catherine yeniden sessizleşmişti. Yüzü sakindi ve huzur içinde yatıyordu. Ne kadar olağanüstü bir yeteneğe sahipti; yaşamın ve ölümün ötesini görebiliyor, “Tanrılar”la konuşup onların bilgeliklerini bizimle paylaşabiliyordu. Artık daha fazla yasak olmayan Bilgi Ağacının meyvelerini yiyorduk. Geriye kaç elma kaldığını merak ediyordum.

Carol’un annesi Minette, göğsünden kemiklerine ve akciğerine yayılan kanser nedeniyle ölüyordu. Hastalığı dört yıldır ilerliyordu ve artık kemoterapiyle daha fazla yavaşlatılamayacak bir noktaya ulaşmıştı. Acıya ve güçsüzlüğe metanetle dayanan cesur bir kadındı. Fakat hastalık iyice ilerlemişti ve ölümün yaklaştığını biliyordum.

Catherine’le yaptığımız seanslardaki deneyimlerimi ve öğrendiklerimi Minette’le paylaşıyordum. Pratik bir iş kadını olan Minette’in, bu bilgileri kolayca kabul etmesi ve daha fazla şey öğrenmeye çalışması beni şaşırtmıştı. Ona okuması için verdiğim kitapları hevesle okudu. Carole, ben ve kendisi için bir kabala, Musevi mistizmi dersi ayarladı ve hep birlikte bu derslere katıldık. Reenkarnasyon ve iki yaşam arasındaki düzeyler kabalanın en temel öğretilerinden bir tanesini oluşturuyordu ancak günümüz modern

Musevilerinden çoğu bunu bilmiyordu. Minette'in beden gittikçe güçsüzleşirken ruhu güçleniyordu. Ölüm korkusu azaldı. Zaman geçtikçe öle kocası Ben'le yeniden birbirlerine kavuşacakları için duyduğu heyecan artıyordu. Ruhunun ölümsüz olduğuna inanıyordu ve bu inancı, onun acıya dayanmasını kolaylaştırıyordu. Şu an için yaşama sarılmıştı; bir diğer torunun, Donna'nın ilk bebeğinin doğumu bekliyordu. Tedavi seanslarından birinde hastanede Catherine'le karşılaşmıştı; sözleri ve gözleri huzurla ve hevesle buluşmuştu. Catherine'nin samimiyeti ve dürüstlüğü Minette'i ölümden sonra yaşamın varlığına ikna etmişti.

Minette, ölümünden bir hafta önce hastanenin onkoloji bölümüne yatırıldı. Carole ve ben onunla birlikte zaman geçirebiliyor, yaşam ve ölüm ve hepimizi ölümden sonra neyin beklediği hakkında konuşuyorduk. Büyük bir metanet örneği olan Minette, hemşirelerin kendisiyle daha rahat ilgilenebilecekleri bir hastanede ölmeye karar verdi. Donna, kocası ve altı haftalık bebekleri onunla birlikte zaman geçirmek ve vedalaşmak için geldiler. Hemen hemen sürekli onunla beraberdik. Minette'in öldüğü akşam Carol'la hastaneden eve yeni gelmiştik ki, ikimiz de içimizde hastaneye gitmek için güçlü bir dürtü hissettik. Bundan sonraki altı, yedi saat huzur ve aşkın bir ruhsal enerjiyle geçti. Minette'in solunum zorluğu olmakla birlikte başka bir acısı olmamıştı. Onunla yaşamla ölüm arasındaki düzeye ulaşması, parlak ışık ve ruhsal anlamda var oluşuyla ilgili konuştuk. Çoğu zaman sessiz bir şekilde, hayatını gözden geçirdi ve hayatındaki olumsuz kısımları kabullenmeye çalıştı. Bu süreç tamamlanmadıkça gidemeyeceğini biliyor gibiydi. Ölmek için belli bir zamanı, sabahın olmasını bekliyordu. Bu zamanı beklerken giderek sabırsızlanıyordu. Minette ölüme giderken kendisine bu şekilde rehberlik yaptığım ilk insan olmuştu. Bu deneyim onun güçlenmesini bizim ise acımızın hafiflemesini sağlıyordu.

Hastalarımı iyileştirme yeteneğimin belirgin bir şekilde gelişmeye başladığını, yalnızca fobiler ve endişeler konusunda değil ölüm, acı ve danışmanlık konularında da gittikçe daha başarılı olduğumu fark ediyordum. Sezgisel olarak neyin yanlış olduğunu anlıyor ve tedaviyi hangi yöne doğru yönlendirmem gerektiğini biliyordum. Karşımdaki insana huzur ve umut duygusu kazandırabiliyordum. Minette'in ölümünün ardından ölmek üzere olan ya da sevdikleri bir insanı kaybetmiş olan pek çok insan yardım almak

için kapımı çaldı. Bu insanların çoğu henüz Catherine'i ya da ölüm sonrasıyla ilgili deneyimleri öğrenmeye hazır değillerdi. Bununla birlikte bu tür belirgin bilgiler vermeden bile halen mesajı onlara iletebileceğimi düşünüyordum. Belli bir ses tonu, anlayış, bir bakış, dokunuş ya da bir kelime, bütün bunlar sayesinde bir düzeye kadar da olsa umuda, unutulmuş ruhsallığa, paylaşılan insanlığa, hatta daha fazlasına ulaşabiliyordum. Daha fazlası için hazır olanlaraysa okuyacak bir şeyler tavsiye etmek, Catherine ve diğerleriyle olan deneyimlerimden bahsetmek tıpkı bir pencereyi açık içeriyi taze, serin bir meltemle doldurmaya benziyordu. Buna hazır olanlar canlanıyor, yepyeni bir enerjiyle doluyorlar ve büyük bir içgörü kazanıyorlar.

Terapistlerin son derece açık zihinli olmaları gerektiğine inanırım. Nasıl ki Catherine'nin deneyimine benzer ölüm deneyimlerini belgelemek için daha fazla bilimsel çalışma yapmak gerekiyorsa aynı şekilde bu alanda daha fazla deneysel çalışmaya da ihtiyaç vardır. Terapistlerin ölümden sonra yaşam olasılığını göz önünde bulundurup tedavilerinde bunu da değerlendirmeleri gerekmektedir. Mutlaka hipnotik anımsama seansları yapmalarına gerek yok ama zihinlerini açık tutup bilgilerini hastalarıyla paylaşmaları ve hastalarının deneyimlerini göz ardı etmemelidirler.

İnsanlar ölümlülüklerinin yaşamlarının tehdit altında olması nedeniyle perişan durumdadırlar. AIDS virüsü, nükleer felaket, terörizm, hastalıklar ve diğer pek çok felaket başımızın üstünde asılı durmakta ve bize durmadan işkence etmektedir. Pek çok genç yirmili yaşlarına geleceklerine inanmamaktadır. Bu inanılmaz gerçek, toplumumuzdaki inanılmaz gerilimi ortaya koymaktadır.

Bireysel düzeyde, Minette'in Catherine'nin mesajlarına verdiği tepki son derece cesaretlendiriciydi. Ruhu güçlenmişti ve büyük fiziksel acılarla ve fiziksel yok oluşla karşılaşırken umut hissetmişti. Fakat bu mesajlar yalnızca ölmek üzere olan insanlara değil hepimizedir. Bizim için de umut var. Biz bilimciler ve araştırmacılar diğer Catherineleri incelemeli, onaylamalı ve mesajı daha da genişletmeliyiz. Yanıtlar orada. Bizler ölümsüzüz. Daima birarada olacağız.

- Oniki -

İlk hipnoz seansımızın üzerinden üç buçuk ay geçmişti. Bu süre içinde Catherine'nin yalnızca hastalıkları iyileşmekle kalmamış, iyileşme düzeyinin çok ötelerine ulaşmıştı. Çevresine ışıltı ve enerji saçıyordu. İnsanlar ona doğru çekiliyorlardı. Hastane kafeteryasında kahvaltısını yaparken hem erkekler hem de kadınlar ona eşlik etmek için adeta yarışıyorlardı. İnsanların ağızlarından sık sık, "çok güzelsin; yalnızca bunu söylemek istemiştim", cümlesi duyuluyordu. Tıpkı bir balıkçı gibi, onları görülmez bir ruhsal oltayla kendine çekiyordu. İşin ilginç yanı yıllardır yemeklerini aynı kafeteryada fark edilmeden yemişti. Hafif loşlaştırılmış muayenehanemde her zaman olduğu gibi çabucak derin bir hipnotik trans durumuna ulaşmıştı.

"Bir bina görüyorum... taştan yapılmış. Binanın tepesinde sivri uçlu bir şey var. Burası dağlık bir bölge. Dışarısı çok nemli. Bir kağnı görüyorum. Ön taraftan geçen bir kağnı... Kağnının arkasında samana benzer, hayvanların yiyeceği bir şey var. Orada bazı adamlar var. Sopaların ucunda uçuşan bir takım flamalar taşıyorlar. Flamaların renkleri çok parlak. Onların Moorlar... Moorlar hakkında konuştuklarını duyuyorum. Aynı zamanda bir savaş hakkında konuşuyorlar. Başlarında bir tür metal var... metalden yapılmış bir şeyi başlarına geçirmişler. Yıl 1483. Danelerle ilgili bir şey. Danelerle mi savaşıyoruz? Bir savaş var."

"Sen orada mısın?" diye sordum.

"Bunu bilmiyorum.", diye yumuşak bir şekilde yanıt verdi. "Arabalar görüyorum. İki tekerlekli arkası açık yük arabaları. Açıklar; yanları açık... yalnızca bir tür kafesle çevrelenmiş. Boyunlarının çevresini saran metal bir şey giydiklerini görüyorum... haç şeklinde ağır bir metal; ama haçın uçları kavisli. Bu bir azizle ilgili yortu... kılıçlar görüyorum. Bir tür bıçakları ya da kılıçları var. Bir tür savaşa hazırlanıyorlar."

"Bak bakalım kendini bulabilecek misin? Çevrene bakın. Belki de bir askersin. Onları bir yerden görüyorsun."

"Asker değilim." Bundan emindi.

"Çevrene bakın."

"Ben erzak getirdim. Bir köy , bir köy." Sessizleşti.

"Şu an ne görüyorsun?"

"Bir bayrak ... bir tür bayrak. Kırmızı ve beyaz... üzerinde kızıl haç olan bir

bayrak.”

“Bu senin ulusunun bayrağı mı?”

“Bu kralın askerlerinin bayrağı,” diye yanıtladı.

“O, sizin kralınız mı?”

“Evet.”

“Kralın adını biliyor musun?”

“Adını duymuyorum. Kendisi burada değil.”

“Kendine bakıp ne giydiğini söyleyebilir misin? Bak bakalım ne giyiyorsun.”

“Bir tür deri... çok kaba bir tür gömleğin üzerine... deri bir tür ceket. Deri bir ceket... çok kısa. Hayvan derisinden bir tür ayakkabı... ayakkabı değil de daha çok çarığa benzer bir şey... Kimse benimle konuşmuyor.”

“Anlıyorum. Saçların ne renk?”

“Açık renk, ama yaşlıyım ve saçlarımda beyazlarlar var.”

“Bu savaş hakkında neler hissediyorsun?”

“Bu savaş benim yaşam biçimim halini aldı. Kısa bir süre önce yaşanan bir önceki çarpışmada bir çocuğumu yitirdim.”

“Oğlunu mu?”

“Evet.” Üzgündü.

“Peki sana kim kaldı? Ailenden kimler yaşıyor?”

“Karım... ve kızım.”

“Oğlunun adı neydi?”

“Adını duymuyorum. Onu hatırlıyorum. Karımı görüyorum.” Catherine pek çok defa hem kadın hem de erkek olmuştu. Bu yaşamda hiç çocuğu yoktu ama önceki yaşamlarına pek çok çocuğun annesi ve babası olmuştu.

“Karın nasıl görünüyor?”

“Çok yorgun, çok yorgun. Yaşlı. Bir kaç keçimiz var.”

“Kızınız hâlâ sizinle birlikte mi yaşıyor?”

“Hayır, bir süre önce evlenip yanımızdan ayrıldı.”

“O zaman karınla birlikte yalnız yaşıyorsunuz?”

“Evet.”

“Hayatınız nasıl?”

“Yorulduk. Çok fakiriz. Kolay bir hayatımız yok.”

“Hayır, yok. Oğlunuzu kaybettiniz. Onu özlüyor musunuz?”

Yalnızca “evet” demekle yetindi ama acısı belli oluyordu.

Konuyu değiştirdim. “Bir çiftçi miydin?”

“Evet. Buğday... buğdaya benzer bir şey var.”

“Topraklarınızda, yaşamınızda çok savaş, pek çok trajedi yaşandı mı?”

“Evet.”

“Ama yaşlanıncaya kadar yaşadın.”

“Ama köyün içinde değil dışında savaştılar”, diye açıkladı. “Savaştıkları yere ulaşmak için yolculuk yapmaları... dağları aşmaları gerekiyordu.”

“Yaşadığın ülkenin adını biliyor musun? Ya da kasabanın?”

“Hayır bir ad duyamıyorum ama bir adı olmalı.”

“Senin için dini bir zaman mı? Askerlerin üzerinde haçlar gördün.”

“Başkaları için öyle. Benim için değil.”

“Ailenden, karın ve kızın haricinde hayatta kalan birileri var mı?”

“Hayır.”

“Kardeşlerin öldü mü?”

“Bir kız kardeşim var, hâlâ yaşıyor. Onu tanımıyorum”, diye ekledi.

“Tamam. Bak bakalım kasabadan ya da aileden başka birisini tanıyacak mısın?” Eğer insanlar gruplar halinde yeniden doğuyorlarsa ozaman şu anki yaşamında kendisi için önemli olan birilerini tanıyabilirdi.

“Taştan bir masa... kâseler görüyorum.”

“Senin evin mi?”

“Evet. Tahıldan... sarı bir şeyden, mısırdan... ya da başka sarı bir şeyden yapılmış yemek var. Bunu yiyoruz.”

“Tamam,” dedim. Onu biraz daha hızlandırmaya çalışıyordum. “Bu senin için son derece zor bir yaşamdı. Ne düşünüyorsun?”

“Atlar,” diye fısıldadı.

“Sizin atlarınız mı yoksa başkasının atları mı?”

“Bizim değil, askerlerin. Ama askerlerin çoğu yaya. Bunlar at değil; eşek ya da attan daha küçük bir şey. Çoğunlukla yabaniler.”

“Şimdi zamanda ileriye git. Çok yaşlısın. Yaşlı bir adam olarak hayatının son gününe git.”

“Ama çok yaşlı değilim”, diye itiraz etti. Bu yaşamında kendisine bir şey önerilmesini pek kabul etmiyordu. Yalnızca olan şey oluyordu. Ona olan ve anımsadığı şeylerin ayrıntıları değiştirmeye ikna edemiyordum.

Yaklaşımımı değiştirerek, “Bu yaşamda olan başka bir şey var mı?” diye sordum. “Bilmemizi gerektirecek kadar önemli bir şey var mı?”

“Önemli hiç bir şey yok.” Ses tonunda herhangi bir duygu yoktu.

“O halde zamanda ileriye git. Ne öğretmen gerektiğini bulalım. Bunu biliyor musun?”

“Hayır. Hâlâ oradayım.”

“Biliyorum. Bir şey mi görüyorsun?” Yanıt vermeden önce bir dakika geçti.

“Yalnızca süzülüyorum”, diye yumuşak bir şekilde fısıldadı.

“O yaşamından ayrıldın mı?”

“Evet, süzülüyorum.” Bir kez daha ruhsal düzeye ulaşmıştı.

“Şimdi ne öğrenmen gerektiğini biliyor musun? Bu da çok zor yaşamlarından bir tanesiydi.”

“Bilmiyorum. Yalnızca süzülüyorum.”

“Peki dinlen... dinlen.” Birkaç dakika geçti. Ardından sanki bir şey dinliyormuş gibi davranmaya başladı. Aniden konuşmaya başladı. Ses tonu yüksek ve derindi. Konuşan kişi Catherine değildi.

“Toplam yedi aşama vardı. Bu aşamalardan her biri birçok aşamadan meydana geliyor. Bunlardan bir tanesi hatırlama aşaması. Bu aşamada henüz yeni arkada bıraktığın hayatı görmene izin verilir. Daha yüksek aşamadakilerin tarihi görmelerine izin verilir. Onlar geçmişe gidip bize tarih hakkında bir şeyler öğrenip ardından bize öğretilerler. Ama daha alt düzeylerde olan bizlerin yalnızca kendi ahaytımızı, son yaşadığımız hayatı görmemize izin verilir.

“Ödenmesi gereken boçlarımız var. Eğer bu borçları ödemezsek, o zaman bu borçları ödemek için bir başka yaşamınıza taşımanız gerekir. Borçlarınızı ödeyerek ilerlersiniz. Bazı ruhlar diğerlerinden daha hızlı ilerlerler. Fiziksel forma büründüğünüzde, yaşam boyunca çalışırsınız... Eğer, herhangi bir şey borçlarınızı ödeme yeteneğinizi kesintiye uğratırsa o zaman anımsama aşamasına döneriz ve borcunuz olan ruhun buraya sizi görmeye gelmesini beklemeniz gerekir. Yalnızca ikiniz de aynı anda fiziksel forma bürünüp geri dönebilecek hâle geldiğinizde geri gönmenize izin verilir. Ama geriye ne zaman döneceğinize siz karar verirsiniz. Borcunuzu ödemek için ne yapmanız gerektiğine karar veren de sizsinizdir. Diğer yaşamlarınızı

hatırlamayacaksınız... yalnızca ayrıldığınız hayatı anımsayacaksınız. Yalnızca ileri düzeylerdeki ruhların –bilgeler- bizlere yardımcı olmak, ne yapacağımızı öğretmek için tarihi ve geçmiş olayları görmelerine izin verilir.

"Yedi aşama vardır... geriye dönmeden önce geçmemiz gereken yedi aşama. Bunlardan bir tanesi de geçiş aşamasıdır. Burada beklersiniz. Burada, bir sonraki yaşamınıza kendinizle birlikte ne götüreceğinize karar verilir. Hepimizinde baskın bir özelliği bulunmaktadır. Bu açgözlülük ya da şehvet olabilir; ama neye karar verilmiş olursa olsun bu insanlara karşı olan borçlarınızı ödemelisiniz. Ardından bu özelliğinizi bu yaşamınızda yenmeniz gerekir. Açgözlülüğün üstesinden gelmeyi öğrenmeniz gerekir. Eğer bunu başaramazsanız, ozaman bir sonraki yaşamınıza hem bu özelliğinizi hem de başka bir özelliği taşımanız gerekir. Yükleriniz gittikçe daha da ağarlaşır. Boçlarınızı ödemediğiniz her yaşamın ardından daha da zor bir yaşam gelir. Eğer bu borçlarınızı öderseniz size daha rahat bir yaşam verilir. Böylece istediğiniz yaşamı seçersiniz. Bir sonraki aşamada, sahip olduğunuz yaşamdan sorumlusunuzdur; çünkü onu seçersiniz." Catherine sessizleşti.

Belli ki konuşan Üstatlardan biri değildi. Kendisinden, 'biz alt düzeydekiler', diye bahsediyordu. Fakat aktardığı bilgi son derece net ve pratikti. Diğer beş düzeyi ve nelerden meydana geldiklerini merak ediyordum. Yenilenme de bu aşamalardan bir tanesi miydi? Peki ya öğrenme ve karar verme düzeyleri? Ruhsal deneylerin farklı boyutlardaki farklı ruhlardan gelen bu mesajların hepsi de birbirini tutuyordu. Mesajların iletilme biçimi, vurgulama, dil bilgisi açısından farklılıklar oluyordu ama içerik tutarlılığını koruyordu. Sistematik bir şekilde ruhsal bilgi alıyordum. Bu bilgi sevgiden ve umuttan, inançtan ve yardımseverlikten bahsediyordu. Erdemi ve ahlaksızlığı, kişinin kendisine ve başkalarına olan borçlarını inceliyordu. Geçmiş yaşamları ve iki yaşam arasındaki boyutu içeriyordu. Ayrıca, denge ve uyum, sevgi ve bilgelik, Tanrı'yla mistik ve aşkın bir birliğe doğru ilerleme aracılığıyla ruhun evrimleşmesinden bahsediyordu.

Bu süreçte daha basit bir takım tavsiyeler de vardı: Sabrın ve beklemenin değeri; doğanın dengesindeki bilgelik; korkuları, özellikle de ölüm korkusunu içimizden söküp atmak; güven ve bağışlayıcılığı önerme ihtiyacı; başkalarıyla yardımlaşmayı ya da kimsenin yaşam hakkını elinden almamayı öğrenmenin önemi; sezgisel güçlerimizi geliştirmek ve kullanmak; ve belkide hepsinden

önemlisi, ölümsüz olduğumuza dair sarsılmaz bir bilgiye sahip olmak. Bizler yaşamın ve ölümün, zamanın ve uzamın ötesindeyiz. Bizler tanrılarız, tanrılar da biz.

“Süzülüyorum.” Catherine tatlı bir ses tonuyla fısıldıyordu.

“Şu an hangi düzeydesin?” diye sordum.

“Hiçbirinde... Süzülüyorum... Edward bana bir şey ödüyor... bana bir şey ödüyor.”

“Sana ne ödediğini biliyor musun?”

“Hayır... Bazı bilgiler... bana ödüyor. Bana söyleyeceği bir şey var, belki de kız kardeşimin çocuğu hakkında.”

“Kız kardeşinin çocuğu hakkında mı?”

“Evet... bir kız. Adı Stephanie.”

“Stephanie? Onun hakkında ne öğrenmen gerekiyor?”

“Onunla nasıl bağlantıya girdiğinin öğrenmem gerekiyor.” Catherine bana daha önceden yeğeniyle ilgili hiçbir şey anlatmamıştı.

“Sana çok mu yakın?”

“Hayır ama onları bulmak istiyor.”

“Kimleri bulmak istiyor?” Aklım karışmıştı.

“Kız kardeşimi ve kocasını. Ve bunu başarmasının tek yolu da benim kanalımla araması. Bağlantı benim. Edward’daysa bilgiler var. Yeğenimin babası bir doktor, Vermont’ta, Vermont’un güneyinde bir yerlerde çalışıyor. İhtiyaç duyulduğunda bu bilgi bana gelecek.”

“Daha sonradan Catherine’nin kız kardeşi ve kız kardeşinin gelecekteki kocasının bebeklerini evlatlık verdiklerini öğrendim. Bunu yaptıklarında henüz çocuk sayılacak yaştalarmış ve henüz evli değillermiş. Evlat edinme Kilise tarafından düzenlenmiş. O zamandan sonra da hiçbir resmi bilgileri olmamış.

“Evet,” diyerek onayladım. “Zamanı geldiğinde.”

“Evet. O zaman bana söyleyecek.”

“Sana verdiği diğer bilgi ne?”

“Bilmiyorum ama bana söyleyeceği şeyler var. Ve bana bir borcu var. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Bana bir borcu var.” Sessizleşti.

“Yoruldun mu?”

Çabucak fısıltıyla yanıt verdi: “At gemi ve dizginleri görüyorum. Duvara

asılı. Bir dizgin... Ahırda, büyük baş hayvanların bölümünde bir battaniye var.”

“Burası bir ahır mı?”

“Burada bir sürü atları var; bir sürü.”

“Başka ne görüyorsun?”

“Sarı çiçekleri olan ağaçlar görüyorum. Babam orada. Atların bakımıyla ilgileniyor.” Bir çocukla konuştuğumu fark ettim.

“Babanın görünüşü nasıl?”

“Çok uzun boylu ve kır saçlı.”

“Kendini görüyor musun?”

“Ben bir çocuğum... bir kız çocuğu...”

“Bu atlar babanın mı yoksa yalnızca onların bakımıyla mı ilgileniyor?”

“Yalnızca onlara bakıyor. Biz yakında oturuyoruz.”

“Atları seviyor musun?”

“Evet.”

“En çok sevdiğin at var mı?”

“Evet, var. Benim atım. Adı, Apple.” Atın adının Apple olduğunu duyduğumda onun Mandy olduğunu anladım. Daha önceden deneyimlediğimiz bir hayatı bir kez daha mı deneyimliyordu? Belki de ona başka bir açıdan yaklaşıyordu.

“Evet, Apple... Baban ona binmene izin veriyor mu?”

“Hayır ama onu besleyebilirim. Sahibin arabasına Apple koşuluyor; arabayı o çekiyor. O, kocaman. Kocaman ayakları var. Eğer dikkatli olmazsan üzerine basar.”

“Yanında başka kim var?”

“Annem orada. Bir kız kardeşimi görüyorum... benden daha büyük. Başka kimseyi görmüyorum.”

“Şimdi ne görüyorsun?”

“Yalnızca atları görüyorum.”

“Bu senin mutlu olduğun bir zaman mı?”

“Evet. Ahırın kokusunu seviyorum.” Son derece belirleyici davranarak, şu an, ahırda bulunduğu zamandan bahsediyordu.

“Atların kokusunu alıyor musun?”

“Evet.”

“Samanların?”

“Evet... yüzleri çok yumuşak. Orada köpekler de var... siyah olanlardan... bir de kediler var. Bir sürü hayvan var. Köpekler avlanmkta kullanılıyor. Kuş avlarken köpeklerin dışarıya çıkmalarına izin veriliyorlar.”

“Sana bir şey mi oldu?”

“Hayır.” Sorum çok belirsizdi.

“Bu çiftlikte mi büyüdün?”

“Evet. Atlara bakan adam.” Durakladı. “Benim öz babam değil.” Şaşırmıştım.

“Öz baban değil mi?”

“Bilmiyorum... hayır, hayır benim gerçek babam değil. Ama bana tıpkı baba gibi davranıyor. İkinci baba. Bana çok iyi davranıyor. Yeşil gözleri var.

“Gözlerine, yeşil gözlerine bak bakalaım onu tanıyor musun?”

“O benim dedem, benim dedem. Dedem bizi çok severdi. Her zaman yanında olmamızı isterdi. Onunla birlikte bir şeyler içmeye giderdik ve gazoz içerdik. Bizi severdi.” Sorum, bu yaşamında onu şaşırtmış ve izleyişi, yüksek bilinçlilik düzeyinin ön plana çıkmasına neden olmuştu. Şu anda Catherine’nin yaşamını ve dedesiyle olan ilişkisini izliyordu.

“Onu hâlâ özlüyor musun?” diye sordum.

“Yumuşak bir şekilde yanıt verdi: “Evet.”

“Ama onun daha önceden de seninle birlikte olduğunu görüyorsun.” Acısını hafifletmeye çalışarak açıklamalarda bulunuyorum.

“Bize karşı çok iyiydi. Bizi severdi. Bize bir kere olsun bağırmadı. Bize parar verir ve her zaman yanında gezdirirdi. Bundan hoşlanırdı. Ama öldü.”

“Fakat yeniden onunla olacaksın; bunu biliyorsun.”

“Evet. Daha öncedende onunla birlikteydim. Babam gibi değildi. Onlar çok farklı.”

“Neden bir tanesi seni bu kadar çok sevip bu kadar iyi davranırken diğeri bu kadar farklı davranıyor.”

“Çünkü bir tanesi öğrendi. Ödemesi gereken borcu ödedi. Babamsa borcunu ödemedi. Hiçbir şey anlamadan yeniden doğdu. Bunu bir kez daha tekrarlaması gerekecek.”

“Evet. Sevmeyi ve ilgilenmeyi öğrenmesi gerek.”

“Evet.”

“Eğer bunu anlamazlarsa, o zaman çocuklara sevilecek insanlar olarak davranmak yerine mal gibi davranırlar.”

“Evet.” Diyerek benimle aynı fikirdi olduğunu belirtti.

“Babanın bunu hâlâ öğrenmesi gerekiyor.”

“Evet.”

“Dedense bunu öğrenmişti...”

“Biliyorum,” diyerek araya girdi. “Fiziksel düzeydeyken pek çok aşamadan geçeriz... tıpkı evrimin diğer aşamaları gibi. Cenin aşamasından, bebekliklen, çocukluktan geçmemiz gerekir... Varmadan önce... amacımıza ulaşmadan önce gidecek uzun bir yolumuz vardır. Fiziksel boyuttaki aşamalar zorludur. Astral düzeydekilerse kolaydır. Orada yalnızca dinlenir ve bekleriz. Bunlar zor aşamalar.”

“Astral düzeyde kaç aşama var?”

“Yedi tane.” diye yanıt verdi.

“Bunlar neler?” Bu seansın daha öncesinde anlatılanları onaylamak için sorguluyordum.

“Bana yalnızca iki tanesi aktarılıyor”, diye açıkladı. Geçiş aşaması ve anımsama aşaması.

“Bunlar benim de bildiğim iki aşama.”

“Diğerlerini daha sonra öğreneceğiz.”

“Sen de benimle aynı zamanda öğrendin. Bu gün borçlar hakkında bir şeyler öğrendik. Bu çok önemli.”

Gizemli bir şekilde, “Anımsamam gerekeni anımsayacağım,” dedi.

“Bu düzeyleri anımsayacak mısın?”

“Hayır. Bunlar benim için önemli değil. Bunlar senin için önemli.” Bunu daha öncede duymuştum. Bu benim içindi. Ona yardımcı olmak ve bunun ötesi için. Bana yardımcı olmak için ama bundan da ötesi vardı. Ancak bu büyük amacın tam olarak ne büyüklükte olduğunu tam olarak belirleyemiyordum.

“Şu an çok daha iyi görünüyorsun,” diye devam ettim. “Çok şey öğreniyorsun.”

“Evet,” diyerek beni onayladı.

“Şu an insanlar neden sana doğru bu kadar fazla çekiliyorlar?”

“Çünkü birçok korkumdan kurtuldum ve onlara yardım edebilecek

durumdayım. Bana doğru ruhsal bir çekim hissediyorlar.”

“Bununla başa çıkabilecek durumda mısın?”

“Evet.” Bu konuda süphesi yoktu. “Korkmuyorum.” diye ekledi.

“Güzel, sana yardım edeceğim.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı. “Sen benim öğretmenimsin.”

- Onüç -

Catherine, kendisini baskı altına alan bütün rahatsızlıklardan kurtulmuştu. Normalin ötesinde sağlıklıydı. Geçmiş yaşamları tekrarlanmaya başlamıştı. Son noktaya yaklaştığımızı biliyordum ama bir kez daha hipnotik transta olduğu bu sonbahar gününde, bu seansıyla son seansımız olacak bir sonraki seansı arasında beş ay olacağını biliyordum.

"Oymalar görüyorum." diye başladı. "Bazıları altın üzerine yapılmış. Kil görüyorum. Çömlek yapıyorlar. Kırmızı... bir tür kırmızı malzeme kullanıyorlar. Kahverengi bir bina görüyorum. Biz bu binadayız."

"Binanın içinde mi yoksa yakınında mısın?"

"İçindeyim. Hepimiz farklı farklı şeyler yapıyoruz."

"Kendini çalışırken görebiliyor musun?" diye sordum. "Kendini anlatabilir misin, ne giyiyorsun? Kendine bak. Neye benziyorsun?"

"Üzerimde kırmızı... kırmızı uzun bir şey var. Tıpkı sandaletlere benzeyen komik ayakkabılarım var. Saçlarım kahverengi. Bir heykelcik üzerinde çalışıyorum. Bu bir erkek heykelciği. Elinde derneğe benzeyen bir şey var. Diğerleri... metalden bir takım şeyler yapıyorlar."

"Bu bir fabrikada mı yapılıyor?"

"Yalnızca bir bina. Taştan yapılmış bir bina."

"Üzerinde çalıştığın heykelcik, elinde değnek olan adam heykelciği... onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır yalnızca bir erkek heykeli. Sürülere, ineklere bakıyor. Çevrede bu heykelciklerden çok var. Onları neye benzediklerini biliyoruz. Son derece garip bir malzeme. Üzerinde çalışması zor. Hemen ufalanıyor."

"Malzemenin adını biliyor musun?"

"Bunu duymuyorum. Yalnızca kırmızı, kırmızı bir şey."

"Bu heykeli bitirdiğinde ne olacak?"

"Satılacak. Bazıları pazarda satılacak. Bazıları farklı soylulara verilecek. Yalnızca en iyi sanat eserleri soyluların evlerine gidecek. Geri kalanı satılacak."

"Sen hiç bu soylularla pazarlık yaptın mı?"

"Hayır."

"Bu yaptığın şey senin mesleğin mi?"

"Evet."

“Yaptığın işten hoşlanıyor musun?”

“Evet.”

“Bu işi uzun süredir mi yapıyorsun?”

“Hayır.”

“İşinde başarılı mısın?”

“Çok değil.”

“Daha fazla deneyime mi ihtiyacın var?”

“Evet, şu an yalnızca öğreniyorum.”

“Anlıyorum. Hâlâ ailenle birlikte mi yaşıyorsun?”

“Bilmiyorum. Kahverengi kutular görüyorum.”

“Kahverengi kutular mı?”

“Küçük ağızları var. İçlerinde bir tür kapı giriş bölümü var ve heykellerden bazıları bu kapının içinde duruyor. Kutular bir tür ahşaptan yapılmışlar. Bu kutular için heykelcikler yapmamız gerekiyor.”

“Heykellerin işlevi ne?”

“Bunlar dini heykelcikler,” diye yanıt verdi.

“Hangi din?”

“Birçok tanrı... bir çok koruyucu var. İnsanlar çok korkuyorlar. Burada yapılan birçok şey var. Aynı zamanda oyunlar... üzerinde delikler olan oyun tahtaları da hazırlıyoruz. Deliklere hayvan başları giriyor.”

“Orada başka bir şey görüyor musun?”

“Burası çok sıcak, çok sıcak ve tozlu...kumlu.”

“Çevrede su yok mu?”

“Evet var, dağlardan geliyor.” Bu yaşamı da tanıdık gelmeye başlıyordu.

“İnsanlar korkuyor mu?” Sorgulamaya başladım. “Hurafelere inanan insanlar mı?”

“Evet. Çok korku var. Herkes korkuyor. Ben de korkuyorum. Kendimizi korumalıyız. Hastalık var. Kendimizi korumalıyız.”

“Ne tür bir hastalık?”

“Bir şey insanları öldürüyor. Bir sürü insan ölüyor.”

“Sudan mı?” diye sordum.

“Evet. Çok kuru... çok sıcak, çünkü tanrılar öfkeli ve bizi cezalandırıyorlar.” Gene eski mısırdaki hayatını hatırlıyordu. Korku dinini, Osiris ve Hathor’un dinini hatırladım.

“Tanrılar neden kızgın?” Yanıtını bilmeme karşın yinede sordum.

“Çünkü yasalara uymuyoruz. Öfkeliler.”

“Hangi yasalara uymadınız?”

“Soylular tarafından konan yasalara.”

“Tanrıları nasıl yatıştırabilirsiniz?”

“Bazı şeyler takmak gerekiyor. Bazı insanlar boyunlarına bir şeyler takıyorlar. Bunlar kötülüğü uzaklaştırmaya yardımcı oluyor.”

“İnsanların en fazla korktuğu belli bir tanrı var mı?”

“Hepsinden korkuyorlar.”

“Tanrılardan herhangi birinin adını biliyor musun?”

“Adlarını bilmiyorum ama onları görüyorum. Bir tanesi insan gövdeli ama kuş başlı. Bir diğeri tıpkı güneşe benziyor. Kuşa benzeyen bir başka tanrı var; o, siyah. Tanrıların boyunlarından birer ip geçiyor.”

“Bütün bunları atlatıp yaşıyor musun?”

“Evet, ölmüyorum.”

“Ama ailenin üyeleri ölüyor.”

“Evet... babam. Annemin bir şeyi yok.”

“Erkek kardeşin?”

“Erkek kardeşim...o, öldü.” Hatırladı.

“Sen nasıl kurtuldun? Sana özgü ya da senin yaptığın bir şey mi var?”

“Hayır,” diye yanıtladı, ardından bakış açısını değiştirdi. “İçinde yağ olan bir şey görüyorum.”

“Ne görüyorsun?”

“Beyaz bir şey. Tıpkı mermer gibi. Bu... kaymaktaşı... bir tür leğen... içinde yağ var. Başlarını kutsamak için kullanılıyor.”

“Rahiplerin başlarını,” diye ekledim.

“Evet.”

“Şimdiki görevin ne? Yağ yapımına mı yardım ediyorsun?”

“Hayır. Heykeller yapıyorum.”

“Gene aynı kahverengi binada mısın?”

“Hayır... bu daha sonraydı... bir tapınak.” Bir nedenle rahatsız görünüyordu.

“Burada senin için bir sorun mu var?”

“Birisi tapınakta tanrıları kızdıracak bir şey yaptı. Bilmiyorum...”

“Bunu yapan sen miydin?”

“Hayır, hayır... ben yalnızca rahipler görüyorum. Bazı kurbanlar, hayvanlar hazırlıyorlar... bir kuzu. Kafaları traş edilmiş. Başlarında hiç saç yok; yüzlerinde de...” Sessizleşti. Dakikalar yavaşça geçti.Garip bir şekilde aniden dikkat kesildi; sanki birisini dinliyor gibiydi. Konuşmaya başladığında sesinde derin bir ton vardı. Bir Üstatla konuşuyordum.

“Bu düzeyde, bazı ruhların kendilerini açıkça, hâlâ fiziksel formda olan insanlara göstermelerine izin verilir... yalnızca, eğer bir anlaşmayı tamamlanmadan bırakmışlarsa. Bu düzeyde karşılıklı iletişime izin verilir. Ama diğer düzeyler... Bu düzey, ruhsal yeteneklerimi kullanmamıza ve fiziksel formdaki insanlarla iletişime geçmemize izin verilen düzeydir. Bunu yapmanın birçok yolu var. Bazılarının görme gücünü kullanmalıra izin verilir ve bu sayede, fiziksel formdaki insanlara görünebilirler. Bazılarının hakaret güçleri vardır ve telapatik bir şekilde maddeleri hareket ettirmelerine izin verilir. Yalnızca bu düzeye gitmenize izin verilir; tabi eğer bu size yararlı olacaksa. Eğer geriye bir anlaşmayı tamamlamadan bıraktıysanız o zaman bu düzeye gelmeyi ve bir şekilde iletişime geçmeyi seçebilirsiniz. Ama herşey bundan ibarettir; yani anlaşmanın tamamlanması gerekir. Eğer hayatınız beklenmedik bir şekilde sona ererse, bu düzeye gitmenizin bir nedeni olacaktır. Pek çok insan bu düzeye gelmeyi seçer çünkü burada hâlâ fiziksel formda olanları görmelerine ve kendilerini onların yakınında hissetmelerine izin verilir. Ama herkes bu varlıklarla iletişime geçmeyi seçmez. Bazı insanlar için bu son derece korkutucu olabilir.” Sustu; dinleniyor gibiydi. Bir süre sonra çok yumuşak bir şekilde fısıldadı.

“Işık görüyorum.”

“Işık sana enerji veriyor mu?”

“Herşey baştan başlıyor gibi... bu bir ruh göçü.”

“Fiziksel formdaki insanlar bu enerjiyi nasıl hissediyorlar? Onunla bağlantıya geçip bu enerjiyle kendilerini nasıl doldurabilirler?”

Yumuşak bir şekilde yanıt verdi: “Zihinleri aracılığıyla.”

“Peki bu düzeye nasıl ulaşabilirler?”

“Son derece gevşemiş bir düzeyde olmalılar. Işık aracılığıyla... ışıkla yenilenebilirsin. O kadar gevşemiş bir durumda olmalısın ki, enerji harcamamalı bunun yerine kendini yenilemelisin.” Yüksek bilinçlilik

durumundaydı; bu nedenle sorgulamamı genişletmeye karar verdim.

“Kaç kez doğdun?” diye sordum. “Hepsi de burada, dünyada mıydı yoksa başka yerlerde de doğdun mu?”

“Hayır,” diye yanıt verdi. “Her zaman burada doğmadım.”

“Başka hangi boyutlara ya da mekanlara gidiyorsun?”

“Burada yapmam gereken şeyi henüz bitirmedim. Yaşamam gereken bütün yaşamları deneyimlemeden ilerleyemem ve henüz deneyimlemem gereken her şeyi deneyimlemedim. Bütün anlaşmaları tamamlamak, bütün borçları ödemek için birçok yaşam yaşamak gerekecek.”

“Ama ilerleme kaydediyorsun.”

“Daima ilerleriz.”

“Dünyada kaç yaşam yaşadın?”

“Seksen altı.”

“Seksen altı mı?”

“Evet.”

“Bu yaşamların hepsini hatırlıyor musun?”

“Onları hatırlamak benim için önemli olduğunda hatırlayacağım.”

On ya da yirmi yaşamın bazı bölümlerini ya da önemli olaylarını yaşamıştık ve son birkaç seanstır da bu yaşamlar tekrarlanıyordu. Geriye kalan yetmiş beş kadar yaşamını hatırlamasına gerek yokmuş gibi görünüyordu. Gerçekten de inanılmaz bir ilerleme kaydetmişti; en azından benim anlayışıma göre. Bu noktadan sonra yapacağı ilerleme, gelişim, geçmiş yaşamlarını anımsamasını gerektirmiyor olabilirdi. Hatta gelecektedi ilerlemesinin bana ya da benim yardımıma bile ihtiyacı olmayabilirdi. Yeniden yumuşak bir şekilde fısıldamaya başladı.

“Bazı insanlar astral düzeye uyuşturucular aracılığıyla dokunuyorlar ama ne yaşadıklarını anlayamıyorlar.” Ona uyuşturucularla ilgili soru sormadım. Belirgin şeyler sorsam da sormasam da öğretiyor, bilgilerini benimle paylaşıyordu.

“Kendine burada yardımcı olmak için ruhsal güçlerini kullanmıyor musun?” diye sordum. “Bu güçlerini gittikçe geliştiriyor gibi görünüyorsun.”

“Evet. Önemli ama burada, bir başka düzeyde olduğu kadar önemli değil. Bu büyümenin ve evrimleşmenin bir parçası.”

“Bu, benim ve senin için önemli mi?”

“Bu, hepimiz için önemli.” Diye yanıt verdi.

“Bu yetenekleri nasıl geliştiriyoruz?”

“İlkişkiler aracılığıyla geliştiriyorsunuz. Daha fazla bilgiyle geri gelen daha yüksek güçlere sahip bazı insanlar var. Bu insanlar gelişime ihtiyacı olanları bulur ve onlara yardım ederler.” Uzun bir süre sessiz kaldı. Yüksekbilinçlilik durumundan ayrılıp bir başka yaşama başlıyordu.

“Okyanusu görüyorum. Okyanusun kıyısında bir ev görüyorum. Beyaz bir ev. Limana gemiler gidip geliyor. Denizin kokusunu alabiliyorum.”

“Orada mısın?”

“Evet.”

“Ev neye benziyor?”

“Küçük. Tepesinde bir tür kule var... orada denize bakabileceğin bir pencere var. Bir tür teleskop var. Pirinç, ahşap ve pirinçten yapılmış.

“Bu teleskopu sen mi kullanıyorsun?”

“Evet, gemilere bakmak için.”

“Mesleğin ne?”

“Limana yaklaşan ticari gemileri haber veriyoruz.” Bu yaşamını hatırlıyordum: Bir deniz savaşı sırasında elinden yaralanan Christian adındaki denizciydi.

Onaylamak için, “Bir denizci misin?” diye sordum.

“Bilmiyorum... belki.”

“Ne giydiğini görebiliyor musun?”

“Evet. Bir tür beyaz gömlek, kahverengi kısa pantalon ve kocaman tokaları olan ayakkabılar... Hayatımın daha ilerideki döneminde denizci olacağım ama şimdilik denizci değilim.” Geleceğini görebiliyordu ama böyle yapmak sanki onu gördüğü geleceğe götürüyor gibiydi.

Acıyla, “Yaralandım,” diye inledi. “Elim yaralandı.” Gerçekten Christian’dı ve bir kez daha aynı deniz savaşını yaşıyordu.

“Bir patlama mı oldu?”

“Evet... barut kokusunu alabiliyorum.”

Ne olacağını bildiğim için onu rahatlattım: “Merak etme iyileşeceksin.”

“Bir sürü insan ölüyor!” Son derece rahatsızdı. “Yelkenler yırtıldı... İskele tarafı hava uçtu. Yelkenleri onarmalıyız. Onarılmaları gerekiyor.”

“İyileşiyor musun?”

“Evet. Yelken bezini dikmek çok zor.”

“Ellerini kullanabiliyor musun?”

“Hayır, ama diğerlerini seyrediyorum... yelkenleri. Bezden yapılmışlar, bir tür brandadan, çok zor dikiliyorlar. Bir sürü insan öldü. Çok acıları var.” Acıyla irkildi.

“Ne oldu?”

“Ağrı... elimin acısı.”

“Ellerin iyileşiyor. Zamanda ileriye git. Yeniden denize açılıyor musun?”

“Evet.” Durakladı. “Güney Wales’deyiz. Sahili savunmamız gerekiyor.”

“Size saldıranlar kim?”

“Sanırım İspanyollar... büyük bir filoları var.”

“Sonra ne oluyor?”

“Yalnızca gemiyi görüyorum. Limanı görüyorum. Dükkânlar var. Bazı dükkânlarda mum yapıyorlar. Kitap alabileceğin dükkânlar var.”

“Evet. Sen hiç kitap satan dükkâna gittin mi?”

“Evet. Kitapları çok seviyorum. Kitaplar hârikulâde... Pek çok kitap görüyorum. Kırmızı olan tarihle ilgili. Kasabalarla... toprakla ilgili olanları var. Haritalar var. Bu kitabı seviyorum... şapka satan dükkân var.”

“İçki içebileceğin bir yer var mı?” Christian’ın birayı tarif edişini hatırladım.

“Evet bir sürü yer var,” diye yanıt verdi. “Bira satıyorlar... çok koyu bir bira... yanında et... koyun eti ve ekmek, çok kocaman ekmek veriyorlar. Bira çok acı. Tadını alabiliyorum. Şarap da var. Uzun masalar...”

Vereceği tepkiyi görmek için ona adıyla seslenmeye karar verdim. Üzerinde durarak “Christian,” dedim.

Tereddüt etmeden yüksek sesle yanıt verdi: “Evet. Ne var?”

“Ailen nerede Christian?”

“Yandaki kasabadalar. Bu limandan denize açılıyoruz.”

“Ailende kimler var?”

“Bir kız kardeşim var… Mary.”

“Sevgilin nerede?”

“Sevgilim yok. Yalnızca kasabadaki kadınlar var.”

“Özel bir insan yok mu?”

“Hayır, yalnızca kadınlar var... denizciğile geri döndüm. Birçok deniz

savaşında savaştım ama bana bir şey olmadı.”

“Yaşlandın...”

“Evet.”

“Hiç evlendin mi?”

“Sanırım. Parmağımda bir yüzük görüyorum.”

“Çocuğun var mı?”

“Evet. Oğlumda benim gibi denize açılacak... Bir yüzük var, yüzüklü bir el. Bu el bir şey tutuyor. Ne olduğunu göremiyorum.” Öğürmeye başladı.

“Ne oldu?”

“Gemideki insanlar hasta... yemekten hastalandılar. Bozuk bir şeyler yedik. Bu tuzlanmış domuz eti.” Öğürmeleri devam etti. Onu zamanda ileriye götürdüm ve öğürmeleri kesildi. Ona Christian’ın kâlp krizini bir kez daha yaşatmamaya karar verdim. Zaten, iyice yorulmuştu, bu nedenle onu transtan çıkardım.

- Ondört -

Bir sonraki karşılaşmamıza kadar üç hafta geçti. Bu gecikmeye benim küçük bir rahatsızlığım ve onun tatili neden olmuştu. Catherine zaman boyunca ilerlemeye devam etmişti ama bir sonraki seansımıza başladığımızda endişeli görünüyordu. Kendini çok iyi hissettiğini ve hipnozun artık kendisine daha fazla yardımcı olacağına inanmadığını açıkladı. Tabi ki haklıydı. Normal şartlar altında terapiye haftalar önce son verebilirdik. Devam etmemiz biraz benim Üstatlardan gelecek olan mesajları merak etmemden, biraz da Catherine'nin hâlâ günlük yaşamla ilgili bir takım ısrarcı sorunlarının kalmış olmasından kaynaklanıyordu. Catherine neredeyse tümüyle iyileşmişti ve geçmiş yaşamları tekrarlanıp duruyordu. Peki ya Üstatların bana söyleyecek daha fazla şeyleri varsa o zaman ne olacaktı? Eğer ısrar edersem seanslarımıza devam etmeyi kabul edeceğini biliyordum. Ama ısrar etmemin doğru olmadığını hissediyordum. Biraz üzüntüyle ona hak verdim. Son üç haftanın olaylarıyla ilgili olarak biraz çene çaldık ama aklım başka yerlerdeydi.

Beş ay hızla geçti. Catherine klinik açıdan ilerlemeye devam etti. Korkuları ve endişeleri neredeyse yok denecek kadar azdı. Yaşamının ve ilişkilerinin niteliğinde belirgin bir iyileşme vardı. Stuart hâlâ ortalıklarda olmasına karşın şu an başka biriyle görüşüyordu. Çocukluğundan bu yana hayatında ilk kez neşe ve mutluluk hissediyordu. Zaman zaman hastane koridorunda ya da kafeterya sırasında karşılaşıyorduk ama ciddi doktor-hasta ilişkimiz yoktu.

Kış geçti ve bahar geldi. Catherine beni görmek için bir randevu aldı. Sürekli olarak çukurdaki yılanlarla ilgili bir tür dini kurban törenine ait bir rüyayı görüyordu. Kendisi de aralarında olmak üzere bir takım insanlar çukura girmeye zorlanıyorlardı. Kuyunun içindeydi ve elleriyle kumlu duvarlara tırmanarak çukurdan dışarıya çıkmaya çalışıyordu. Yılanlar tam altındaydı. Rüyasının tam bu noktasında, kalbi deli gibi atarak uyanıyordu.

Uzun bir süre ara verdiğimiz halde transa geçmekte zorlanmadı. Hızla geçmiş bir yaşama gitmesi beni hiç şaşırtmadı.

"Bulunduğum yer çok sıcak. İki zenci adamın soğuk ve nemli taş duvarların yanında durduklarını görüyorum. Başlarının üzerinde bir tür başlık var. Sağ ayak bileklerine bağlı ipler var. Bu iplere boncuklar dizilmiş ve püsküller sarkıyor. Taştan ve kilden depolar hazırlıyorlar ve bu depoları

buğdayla, bir tür ezilmiş buğdayla dolduruyorlar. Tahıllar demirden tekerlekleri olan kağnılarla taşınıyor. Arabanın üzerinde ya da bir bölümünde dokuma hasır var. Su görüyorum, çok mavi. Bazıları diğerlerine emir vermekle görevli. Tahıl ambarına üç basamakla iniliyor. Dışarıda bir tanrının heykeli duruyor. Başı hayvan başı, bir kuş, gövdesiyse insan gövdesi. O mevsimlerin tanrısı. İçeriye hayvan girmesin ve bu sayede de tahıllar taze kalsın diye ambarın duvarları bir tür katranla mühürleniyor. Yüzüm kaşınıyor... Saçlarımda mavi boncuklar görüyorum. Çevrede böcekler ya da sinekler var; yüzümün ve ellerimin kaşınmasına neden oluyorlar. Onları uzak tutmak için yüzüme yapışkan bir şey sürüyorum... çok berbat kokuyor... bir ağacın özsuyu.

"Saçlarımda ve saç örgülerimde altın ipliklerle boncuklar var. Saçlarım koyu siyah. Saray hizmetkarları arasındayım. Bir tür bayram olduğu için buradayım. Rahiplerin kutsanmalarını izlemek için geldim... bu hasat zamanında tanrılar için yapılan bir bayram. Yalnızca hayvan kurban ediliyor; insan kurban edilmiyor. Kurban edilen hayvanın kanı beyaz bir kanaldan bir havuzcuğa oradan da bir yılanın ağzına akıyor. Adamlar küçük altın şapkalar giyiyorlar. Herkes koyu tenli. Bizler başka bir ülkeden, denizin ötesinden getirilen köleleriz..."

Sessizleşti. Beklemeye başladık. Sanki seanslarımızın üzerinden aylar geçmemiş gibiydi. Birden dikkat kesildi, bir şey dinliyor gibiydi.

"Hepsi de çok hızlı ve karmaşık... bana söyledikleri... değişim, büyüme ve farklı düzeylerle ilgili. Bir farkındalık düzeyi ve bir geçiş düzeyi var. Bizler bir yaşamdan geliyoruz ve eğer dersler tamamlandıysa bir başka boyuta, bir başka yaşama geçiyoruz. Tümüyle anlamamız gerekiyor. Eğer tümüyle anlamadıysak o zaman diğer boyuta geçmemize izin vermiyorlar... öğrenmediğimiz için tekrar etmemiz gerekiyor. Bütün yönlerden deneyimlemeliyiz. Hem isteyen tarafı hem de veren tarafı deneyimlemeliyiz... Bilinecek çok şey var, bununla ilgilenen bir sürü ruh var. Bu nedenle buradayız. Üstatlar... yalnızca bu boyutta bulunan bazı ruhlar."

Bir süre durakladıktan sonra Şair Üstadın sesiyle konuştu. Doğrudan bana konuşuyordu.

"Sana söyleyeceğimiz şu an için. Bunu şimdi kendi sezgilerinle öğrenmelisin."

Catherine, birkaç dakika sonra fısıldayan sesiyle konuşmaya devam etti.

“Siyah bir korkuluk... bu korkuluğun içinde mezar taşları var. Seninki de orada.”

“Benimki mi?” Bu görüye çok şaşırmıştım.

“Evet.”

“Üzerinde yazılanları okuyabiliyor musun?”

“Adı, ‘Soylu’: 1668-1724. Üzerinde bir çiçek var... Fransa’da ya da Rusya’da. Kızıl bir üniforma giyiyordun... bir attan düştün... Altın bir halka var... rütbe olarak kullanılan bir aslan başıyla...”

Başka bir şey yoktu. Şair Üstadın söylediklerini artık Catherine aracılığıyla daha fazla bilgi gelmeyeceği şeklinde yorumladım ve gerçek de buydu. Başka seans yapmayacaktık. Tedavi tamamlanmıştı ve ben öğrenebileceğim her şeyi öğrenmiştim. Geri kalanı, yani bundan sonra kendi sezgilerim aracılığıyla öğrenmem gerekiyordu.

- Onbeş -

Son randevumuzdan iki ay sonra Catherine arayıp bir randevu aldı. Bana anlatacağı çok ilginç bir şey olduğunu söylüyordu.

Muayenehaneme doğru yürürken, ışıltılar saçmasına neden olan içsel huzuruyla yeni Catherine biraz şaşırmama neden oldu. Bir an için eski Catherine'i ve bu kadar kısa bir sürede ne kadar değiştiğini düşündüm.

Geçmiş yaşamlar konusunda uzmanlaşmış bir astrolog olan Iris Saltzman'ı görmeye gitmişti. Biraz şaşırmıştım ama Catherine'nin merakını ve yaşadığı şeyin onaylanmasına ihtiyaç duymasını anlıyordum. Bunu yapacak güvene sahip olmasına memnundum.

Catherine Iris'i kısa bir süre önce bir arkadaşından duymuştu. Iris'i arayıp ona muayenehanemde yaşadıkları konusunda hiçbir şeyden bahsetmeden randevu almıştı.

Iris ona yalnızca doğum yerini, tarihini ve saatini sormuştu. Ona bu bilgiler aracılığıyla bir astroloji haritası çıkararak, kendi sezgisel yeteneklerini de kullanıp Catherine'nin geçmiş yaşamlarından kesitler söyleyebileceğini açıklamıştı.

Bu Catherine'nin bir medyumla yaşadığı ilk deneyimdi ve gerçekten de ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Büyük bir şaşkınlık içinde, hipnozda açığa çıkan şeylerin çoğunu Iris'in de söylediğini görmüştü.

Iris, konuşarak ve astroloji haritası üzerine hızla bir takım semboller çizerek aşkın bir bilinçlilik durumuna ulaşmıştı. Bu düzeye ulaştıktan birkaç dakika sonra kendi boğazına dokunmuş ve Catherine'e boğulduğunu ve geçmiş yaşamlarından bir tanesinde de boğazının kesildiğini söylemiş. Boğazının bir savaş zamanı kesildiğini söylemiş. Iris, alevleri ve yüzyıllar önce yok olan kasabayı görebiliyormuş. Catherine'e, öldürüldüğünde henüz genç bir erkek olduğunu söylemiş.

Catherine'e, denizci üniforması, kısa pantolon ve büyük tokaları olan ayakkabılar giymiş genç bir adam olduğunu söylerken gözleri donuklaşmış. Birden kendi sol elini yakalamış ve acıyla, sivri bir şeyin eline girip zarar verdiğini ve daha sonradan orada belirgin bir yara izi bıraktığını söylemiş. Büyük deniz savaşları varmış ve İngiliz sahillerine yakın bir bölge. Bir denizcinin yaşantısını anlatmaya başlamış.

Iris başka yaşamlardan da parçalar anlatmış. Catherine'nin gene bir çocuk

olduğu ve yoksulluktan genç yaşında öldüğü kısa bir Paris yaşamı olmuş. Bir diğer yaşamında Florida sahillerinde yaşayan bir Amerikan yerlisiymiş. Bu yaşamında bir şifacıymış ve yalın ayak dolaşıyormuş. Koyu deriliymiş ve garip bakışları varmış. Yaralara merhem sürüyor ve otlardan yapılan ilaçlar veriyormuş. Son derece ruhsal bir insanmış. Mavi taştan takılar, lapis ve ona geçmiş kırmızı bir taştan yapılma takı takmayı seviyormuş.

Başka bir yaşamında İspanyolmuş ve bir fahişe olarak yaşamış. Adı L harfiyle başlıyormuş. Yaşlı bir adamla yaşamış.

Bir başka yaşamda, pek çok unvanı olan varlıklı bir babanın gayri meşru çocuğuymuş. Iris aile nişanlarının büyük bir evin bardaklarında olduğunu görmüş. Catherine'nin ince, uzun parmakları varmış. Harp çalıyormuş. Evliliği ailesi tarafından ayarlanmış. Hayvanları, özellikle de atları seviyormuş ve hayvanlara, çevresindeki insanlardan daha iyi davranıyormuş.

Kısa bir yaşamında Faslı bir çocukmuş ve genç yaşında bir hastalıktan ölmüş. Bir defasında Haiti'de yaşamış ve büyüyle ilgilenmiş.

Antik dönemdeki yaşamlarından bir tanesinde Mısırlıymış ve bu kültürün cenaze törenleriyle ilgiliymiş. Saçları örgülü bir kadınmış.

Fransa'da ve İtalya'da pek çok kereler yaşamış. Bir defasında Floransa'da yaşamış ve dinle ilgilenmiş. Daha sonradan bir manastıra girdiği İsviçre'ye taşınmış. Bir kadınmış ve iki çocuğu varmış. Altını ve altın heykelleri seviyormuş ve altından bir haç takıyormuş. Fransa'da soğuk ve karanlık bir yere hapsedilmiş.

Bir başka yaşamında, Iris, Catherine'i kırmızı üniformalı, at üstünde, askerleri olan bir subay olarak görmüş. Üniforma kızıl ve altın rengiymiş, belki Rus olabilirmiş. Gene bir başka yaşamındaysa Mısır'da köleymiş. Bir dönemde yakalanıp hapse atılmış. Bir diğerinde, Japonya'da yaşayan bir erkekmiş ve kitaplarla, öğretmeyle ilgili bir akademisyenmiş. Okullarda çalışmış ve ileri bir yaşa kadar yaşamış.

Ve, son olarak, daha yakın dönemde savaşta öldürülen bir Alman askeri olarak yaşadığı yaşamı vardı.

Iris'in tanımladığı geçmiş yaşamlarla ilgili ayrıntıların doğruluğundan etkilenmiştim. Catherine'nin hipnotik anımsama sırasında anımsadıklarına bire bir uyuyordu: Christian'ın deniz savaşında elinden yaralanması ve elbiseleriyle ayakkabılarını tanımlayışı; Louisa'nın bir İspanyol fahişesi

olarak yaşamı; Aronda ve Mısır cenaze törenleri; önceki doğumlarından birinde köyü yanan Stuart tarafından boğazı kesilen Jonah; kederinin kendisini ölüme götürdüğü Alman pilot Eric ve diğerleri...

Ayrıca Catherine'nin bu yaşamıyla ilgili bazı bilgiler de vermişti. Örneğin Catherine'nin mavi taşları, özellikle de lapis lazuliyi sevmesi... Oysa Iris'le görüşmesi sırasında hiçbir taş takmıyordu. Hayvanları, özellikle de atları ve kedileri sevmesi ve onların yanında kendini insanların yanında olduğundan daha güvende hissetmesi. Dünyada en çok görmek istediği yerin Floransa olması ve daha birçok şey.

Bu deneyimi hiçbir şekilde geçerli bir bilimsel deneyim olarak adlandıramam çünkü değişkenleri denetlememin hiçbir yolu yoktu ama bütün bunlar gerçekten de yaşandı ve bu nedenle de burada aktarılmaları gerekiyor.

O gün tam olarak ne olduğundan emin değilim. Belki de Iris telepati kullandı ve Catherine'nin zihnini okudu; çünkü geçmiş yaşamlarıyla ilgili bilgiler zaten Catherine'nin bilinçaltına kayıtlıydı. Belki de Iris gerçekten de ruhsal yeteneklerini kullanarak geçmiş yaşamlarla ilgili bilgiler elde edebiliyordu. Her ne olduysa, sonuçta ikisi de farklı yöntemler aracılığıyla aynı bilgilere ulaştılar. Catherine aynı sonuca hipnotik anımsama aracılığıyla ulaşırken Iris ruhsal kanal aracılığıyla ulaşmıştı.

Iris'in yaptığını yapabilecek pek az insan vardır. Kendini medyum olarak adlandıran pek çok kişi, karşılarındaki insanların bilinmeyen karşısında duydukları korkuyu ve merakı sömürmektedirler. Shirley MacLaine'in Out on a Limb'ine benzer kitapların ünlenmesi ortaya bir sürü yeni trans medyumunun çıkmasına neden oldu. Çoğu ortalıkta dolaşıp reklâmlarını yapmakta ve karşılarındaki huşu içindeki kalabalığa, "Eğer siz doğayla uyum içinde olmazsanız doğa da sizinle uyum içinde olmayacak," gibi laflar etmektedirler. Bu tür duyurular genellikle medyumun kendi sesinden farklı bir sesle ve yabancı bir aksanla seslendirilmektedir. Mesajlar genel olarak, sağlamasını yapamayacağımız ruhsal boyutlarla ilgilidir. Doğru olanı sahte olandan ayırmayı öğrenmeliyiz; bu sayede bu alanın güvenilirliğini yitirmemesini sağlayabiliriz. Psikiyatrların tanıya yönelik gözlemde bulunmaları, zihinsel rahatsızlıkları ve sosyopatik eğilimleri devre dışı bırakmaları gerekir. Bu araştırmalarda ve testlerde istatistikçilere, psikologlara ve medyumlara duyulan ihtiyaç da tabi ki hayati önem

taşımaktadır.

Bu alanda atılması gereken bu önemli adımların bilimsel metodoloji kullanılarak atılması gerekmektedir. Bilimde, bir durumu açıklamak için öncelikli olarak bir seri gözleme dayalı bir varsayım olan hipotez ortaya atılır. Buradan, hipotezin denetim altına alınmış koşullarda test edilmesi gerekir. Bu testlerin sonuçlarının teori oluşturulmadan önce kanıtlanması ve tekrarlanması gerekir. Bilimciler bir kez iyi bir teori oluşturduklarına karar verdikten sonra, bu teorinin diğer araştırmacılar tarafından da pek çok kereler test edilmesi ve her seferinde sonuçlarının aynı olması gerekir.

Duke Üniversitesi'nden Dr. Joseph B. Reine, Virginia Üniversitesi Psikiyatri Bölümünden Dr. Ian Stevenson, New York City College'dan Dr. Gertrude Schmeidler ve diğer birçok ciddi araştırmacının çalışmaları bunun yapılabileceğini kanıtlamıştır.

- Onaltı -

Catherine'le birlikte bu inanılmaz deneyimi paylaşmamızın üzerinden neredeyse dört yıl geçti. Bu deneyim ikimizde de köklü değişimlere neden oldu.

Zaman zaman merhaba demek ya da bir sorununu konuşmak için muayenehaneme uğradığı oluyordu. Ne belli bir rahatsızlıkla başa çıkmak ne de yaşamına yeni giren bazı insanların geçmiş yaşamlarındaki yerlerini öğrenmek için bir daha hipnotik anımsama seanslarına ihtiyaç duymamıştı. İşimiz bitmişti. Catherine artık, kendini engelleyici sorunlarından kurtulmuş yaşamının tam anlamıyla tadını çıkarmakta özgürdü. Asla mümkün olmadığını düşündüğü bir huzur ve rahatlığa ulaşmıştı. Artık hastalıktan ve ölümden korkmuyordu. Bundan böyle onun için yaşamın, kendisiyle uyum ve denge içinde olduğu bir amacı ve anlamı vardı. Çevreye, pek çok insanın ulaşmayı arzuladığı ama yalnızca çok az insanın elde edebildiği bir içsel huzur yayıyordu. Kendini manevi açıdan güçlenmiş hissediyordu. Catherine için bütün olanlar son derece gerçekti. Yaşadıklarının gerçekliğinden hiçbir şekilde şüphe duymuyor ve bunları kendi varlığının ayrılmaz bir parçası olarak kabul ediyordu. Ruhsal olguları araştırmak konusunda herhangi bir ilgi duymuyordu çünkü bunları kitaplar ve konuşmacılar aracılığıyla öğrenilemeyeceğini biliyordu. Ölmekte olan ya da bir yakınlarını kaybetmiş olan insanlar sık sık onu arıyorlardı. Sanki ona çekiliyor gibiydiler. Oturup onlarla konuşuyor ve kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlıyordu.

Benim yaşamımda neredeyse Catherine'ninki kadar derin bir değişime uğramıştı. Daha sezgisel, hastalarımın, meslektaşlarımın ve arkadaşlarımın gizli yanlarının daha fazla farkına varabilir hale gelmiştim. Karşımdaki insanlar hakkında oldukça fazla şey biliyor gibiydim. Değerlerim ve yaşamdaki amaçlarım daha insancıl bir odak kazandı. Falcılar, medyumlar, şifacılar ve diğerleri yaşamıma daha sık girmeye başladılar ve onların yeteneklerini sistematik bir şekilde geliştirdim. Carole benimle birlikte gelişti. Ölüm konusunda çok başarılı bir danışman oldu ve şu an AIDS'den ölmekte olan hastalar için bir destek grubu yönetmekte. Yakın bir zamana kadar yalnızca Hinduların ve Californialılar'ın yaptığını düşündüğüm bir şey yaptım ve meditasyona başladım. Catherine aracılığıyla aktarılan bilgiler günlük yaşamımın bilinçli bir parçası halini aldılar. Yaşamın ve yaşamın

doğal bir parçası olarak ölümün daha derin anlamını anımsayarak daha sabırlı, duygusal anlamda daha paylaşımcı ve daha sevgi dolu oldum. Aynı zamanda kendi eylemlerim hakkında, olumlu ya da olumsuz olsun, kendimi daha sorumlu hissediyorum. Ödenmesi gereken bir bedel olduğunu biliyordum. Giden şey mutlaka geri dönüyordu.

Hâlâ bilimsel makaleler yazıyor, profesyonel toplantılarda konuşmalar yapıyor ve Psikiyatri Bölümünü yönetiyorum. Fakat artık iki dünyada birden bulunuyorum: Beş duyumuzla algıladığımız, bedenimiz ve fiziksel ihtiyaçlarımızla temsil edilen doğal dünya; ve fiziksel olmayan boyutlardan meydana gelen ve ruhlarımızla temsil edilen daha engin bir dünya. Bu iki dünyanın da birbirlerine bağlı olduklarını ve ikisinin de enerji olduklarını biliyorum. Gene de sanki birbirlerinden son derece uzakmış gibi duruyorlar. Benim görevim dünyaları birleştirmek, dikkatle ve bilimsel bir şekilde birliklerini belgelemek.

Ailem de değişti. Carole ve Amy, ortalamanın üzerinde ruhsal yetenekler sergilemeye başladılar ve oyuncu bir şekilde birlikte bu yeteneklerinin daha da gelişmesini sağlamaya çalıştık. Jordan güçlü ve karizmatik bir gence, doğal bir lidere dönüştü. Sonunda ben de daha az ciddi bir insan oldum. Ve bazen alışılmadık rüyalar görüyorum.

Catherine'nin son seansından birkaç ay sonra, uykularımda garip bir eğilim başladı. Bazen, ya bir dersi dinlediğim ya da soru sorduğum canlı bir rüya görüyordum. Rüyamdaki öğretmenin adı Philo idi. Uyandığımda bazen tartışılan şeylerden bazılarını hatırlıyor ve hemen yazıyordum. Buraya bazı örnekler alıyorum. İlki bir dersti ve Üstatlardan gelen mesajların etkisini hemen tanıdım.

"...Bilgelik, yavaş kazanılır. Bunun nedeni, kolayca elde edilen entelektüel bilginin 'duygusal' ya da bilinçaltı bilgiye dönüştürülmesidir. Dönüşüm bir kez başarıldı mı etki kalıcı bir hâl alır. Bu tepkinin tepkiyi olası hale getiren davranış biçimlerini belirleyen çalışmalardır. Eylem olmadan, kavram zayıflayıp yok olacaktır. Pratik uygulamadan yoksun teorik bilgi yeterli değildir.

"Günümüzde denge ve uyum göz ardı ediliyor, oysa bunlar bilgeliğin temelleridir. Her şey aşırıya kaçırılıyor. İnsanlar çok yedikleri için şişmanlıyorlar. İnsanlar çok bayağılaştılar. Fazla içki ve sigara içiyorlar,

kendilerini eğlenceye kaptırıyorlar, boş yere çok fazla konuşuyorlar, çok fazla endişeleniyorlar. Çok fazla beyaz ya da siyah tarzı düşünce var. Hep ya da hiç diye düşünüyorlar. Doğanın yolu bu değil.

"Doğada denge var. Hayvanlar küçük miktarlarda öldürürler. Ekolojik sistemler hiçbir şeyi boş yere harcamazlar. Ağaçlar özümser ve büyür. Besin kaynaklarını gözden geçirir ve yenilenirler. Çiçeklerden zevk alınır, meyveler yenir ve kökler korunur.

"İnsanoğlu, bırak dengeyi uygulamayı bile hâlâ öğrenemedi. İnsanlık, açgözlülük ve tutkuyla yönlendiriliyor ve korkuyla dizginleniyor. Bu şekilde devam ederse kendini yok etmesi kaçınılmaz. Ama doğa hayatta kalmayı başaracak; en azından bitkiler bunu başaracak.

"Mutluluğun kökleri, gerçekte sadeliğin içindedir. Düşüncede ve eylemde aşırılık mutluluğu ortadan kaldırır. Aşırılıklar temel değerleri gölgelendirirler. Dinlerine bağlı insanlar bize mutluluğun insanın kalbini sevgiyle doldurmasından, inançtan ve umuttan, yardımseverlik ve merhametten, iyilik yapmaktan geldiğini söylerler. Haklılar. Bu tutumlar geliştirildiğinde, bunu dengenin ve uyumun izlemesi de kaçınılmazdır. Bunlar bir arada bir var oluş durumudurlar. Bu günlerde bütün bunlar bir tür aşkın bilinçlilik durumudur. İnsanlar, dünyadayken sanki kendi doğal hallerinde değil gibiler. İnsanın kendisini sevgi, iyilik, mermamet, sadelik ve saflıkla doldurması ve sürekli devam eden korkularından kurtulması için aşkın bir bilinçlilik durumuna ulaşması gerekiyor.

"İnsan bu aşkın düzeye, başka değerlerin geçerli olduğu bu sisteme nasıl ulaşır? Ve bu düzeye ulaştığında burada kalmayı, bu düzeyi korumayı nasıl başarabilir? Aslında yanıt son derece basittir. Bu, bütün dinlerin ortak değer ölçüsüdür. İnsanoğlu ölümsüzdür ve şu an yapmakta olduğumuz şey dersimizi öğrenmektir. Hepimiz de okuldayız. Eğer ölümsüzlüğe inanırsanız her şey son derece basittir.

"Eğer insanlığın bir kısmı ölümsüzse ve bize bunu düşündürecek bir sürü olay ve tarih varsa, o zaman neden kendimize bu kadar kötü şeyler yapıyoruz? Aslında böyle yapmakla sınıfta kaldığımızı bilmemize karşın neden kişisel kazançlar uğruna başkalarının üzerine basıyoruz? Sonuçta hepimiz de aynı yere gidiyor olsak da hızlarımız farklı. Hiç kimse bir diğer insandan daha büyük ya da daha yüce değildir.

“Dersleri unutma. Entelektüel açıdan yanıtlar hep oradaydı ama bu yanıtların deneyim aracılığıyla gerçekleşmesi, duygusal deneyimleme aracılığıyla bilinçaltı etkinin kalıcı hale getirilmesi ve bu kavramın çalışılması anahtardır. Davranışla desteklenmeyen sahte bir bağlılığın hiçbir değeri yoktur. Sevgi, iyilik ve inançtan bahsetmek ya da bu konuda bir şeyler okumak kolaydır ama bunu başarmak, hissetmek neredeyse aşkın bir bilinçlilik durumunu gerektirir. Ama uyuşturucularla, alkolle ya da beklenmedik duygularla ulaşılan geçici bir düzey değil. Kalıcı düzeye bilgi ve anlayış aracılığıyla ulaşılır. Fiziksel davranışlar, eylemler ve çalışma aracılığıyla bu düzey korunabilir. Bu, neredeyse mistik bir şeyi alıp onu çalışma aracılığıyla günlük yaşamada alışkın olduğumuz şeylere, bir alışkanlığa dönüştürürüz.

“Kimsenin bir diğerinden daha yüce olmadığını anlamalısın. Bunu hisset. Başkalarına yardımcı olmaya çalış. Hepimiz de aynı teknede kürek çekiyoruz. Eğer küreklere hep birlikte asılmazsak çabalarımız ne yazık ki boşa çıkacak.”

Bir başka gece yine başka bir rüyada soru soruyordum. “Farklılıklarımız tıpkı bir tokat gibi yüzümüze vururken hepimizin eşit olduğumuzu nasıl söyleyebilirsin: erdemlerimizdeki, huylarımızdaki, maddi durumlarımızdaki, haklarımızdaki, yeteneklerimizdeki, zekâlarımızdaki, matematik yeteneklerimizdeki ve daha bir sürü şeydeki farklılıklarımıza karşın bunu nasıl söyleyebilirsin?”

Yanıt bir mecazdı. “Bu tıpkı her insanın içinde sanki kocaman bir elmasın varolması gibidir. Gözünün önünde yarım metrelik bir elmas canlanır. Elmasın binlerce yüzü vardır ama bu yüzler toz ve pislikle kaplıdır. Ruhun görevi her yüzü pırıl pırıl oluncaya ve gökkuşağı renkleri saçıncaya kadar temizlemektir.

“Bazıları pek çok yüzeylerini temizler ve ışıltılar saçarlar bazılarıysa henüz birkaç yüzeyi temizlemişler ve o kadar parlamıyorlardır. Gene de tozun kirin altında, her insanın bağrında binlerce pırıl pırıl parlayabilecek yüzey bulunmaktadır. Elmas, tek bir kusura bile sahip değildir; mükemmeldir. İnsanlar arasındaki tek fark temizledikleri yüzeylerin sayısıdır. Ama her bir elmas aynıdır; her biri de mükemmeldir.

“Bütün yüzeyler temizlendiğinde ve çevreye ışıklar saçmaya

başladıklarında, elmas orijinal haline, saf enerjiye döner. Geride ışıklar kalır. Bu tıpkı bir elması geriye, yaratıldığı maddeye dönüştürmek gibi bir şeydir; bütün basınç salıverilir. Saf enerji, gökkuşağı renklerindeki ışık olarak varolur ve ışıklar bilince ve bilgiye hükmeder.

"Ve bütün elmaslar mükemmeldir."

Bazen de sorular karmaşık, yanıtlar son derece basit oluyor.

Bir rüyamda, "Ne yapmalıyım?" diye soruyordum. "Acısı olan insanlarla ilgilenebileceğimi ve onları iyileştirebileceğimi biliyorum. Bana, ilgilenemeyeceğim kadar çok sayıda insan geliyor. Çok yoruldum. Ama bana bu kadar çok ihtiyaç duyarlarken onlara hayır diyebilir miyim? 'Hayır, bu kadar yeter,' deme hakkım var mı?"

Yanıt, " Senin görevin can kurtaran olmak değil," idi.

Aktaracağım son örnek, diğer psikiyatrlara bir mesajdı. Sabahın saat altısında uyandığımda, rüyamda bir sürü psikiyatra konuşma yapıyordum.

"Psikiyatrinin ilaçlarla bu kadar hızlı donatılmasında mesleğimizin geleneksel, bazen belirsiz öğretisini göz ardı etmemeliyiz. Hastalarıyla hâlâ sabırla ve şefkatle konuşan bizleriz. Bunun için hâlâ zaman ayırıyoruz. Hastalığın kavramsal bir şekilde anlaşılmasını, anlayış ve kişisel bilginin keşfini iyileşmede kullanmayı destekliyoruz. Hâlâ iyileşme umudunu kullanıyoruz.

"Günümüzde tıbbın diğer alanları tedaviye bu tür bir yaklaşımı yetersiz, zaman harcatıcı ve hayalci buluyorlar. Teknolojiyi konuşmaya, bilgisayar destekli kan kimyasını hastayı iyileştiren ve doktoru tatmin eden kişisel hasta-doktor kimyasına tercih ediyorlar. Tıptaki idealist, ahlaki, kişisel anlamda tatmin edici yaklaşımlar yerlerini ekonomi, etkililik, yalıtım ve tatmini yok edici yaklaşımlara kaptırmaktadırlar. Bunun bir sonucu olarak da, meslektaşlarımız kendilerini gittikçe daha fazla yalıtılmış ve bunalımda hissetmektedirler. Hastalarsa kendilerini aceleye getirilmiş ve boş, ilgilenilmemiş hissetmektedirler.

"İleri teknoloji tarafından baskı altına alınmaktan ve sömürülmekten kurtulmalıyız. Bunun yerine diğer meslektaşlarımıza örnek teşkil etmeliyiz. Sabrın, anlayışın ve şefkatin nasıl hem hastaya hem de doktora yardımcı olduğunu göstermeliyiz. Konuşmak, öğretmek, umut ve iyileşme beklentisi uyandırmak- bunlar doktorun bir şifacı olarak unutulmuş özellikleridir-

bunları daima kullanmalı ve meslektaşlarımıza örnek olmalıyız.

“İleri teknoloji araştırma alanında mükemmeldir ve insan hastalıklarını anlamakta umut vericidir. Son derece değerli bir klinik araç olabilir ama asla temel insan niteliklerini ve gerçek bir doktorun yöntemlerinin yerini tutamaz. Psikiyatri, tıp alanında en ağırbaşlı uzmanlık alanı olabilir. Bizler öğretmenleriz. Bu rolümüzden, özellikle de şu an, baskı altında kalarak vazgeçmemeliyiz.”

Çok sık olmasa da hâlâ zaman zaman bu tür rüyalar görüyorum. Sık sık, meditasyon sırasında, bazen çevre yolunda araba kullanırken ya da hayal kurarken cümleler, görüntüler ya da düşünceler zihnimde beliriveriyorlar. Bunlar benim bilinçli, alışıldık düşünce biçimimden oldukça farklılar. Çoğunlukla zamanlamaları son derece iyi oluyor ve sorularıma yanıt veriyor ya da bir sorunumun çözülmesine yardımcı oluyorlar. Bunları terapide ve günlük yaşamımda kullanıyorum. Bu durumu, kendi sezgisel yeteneklerimin gelişmesi olarak görüyor ve bunlardan cesaret alıyorum. Bu olguları, gidecek daha çok yolum olsa da doğru yolda olduğumun bir göstergesi olarak kabul ediyorum.

Rüyalarımı ve sezgilerimi dinliyorum. Böyle davrandığımda sanki her şey yerli yerine oturuyor. Tersini yaptığımdaysa işler istisnasız bir şekilde yanlış gidiyor.

Üstatları hâlâ çevremde hissediyorum. Rüyalarımın ve sezgilerimin onlar tarafından etkilenip etkilenmediklerini bilmiyorum ama bundan şüpheleniyorum.

- Sonsöz -

Kitap artık tamamlandı ama hikâye devam ediyor. Catherine'nin iyileşmesi kalıcı oldu ve hastalık belirtileri bir daha tekrarlanmadı. Başka hastaları geçmişe döndürme konusunda son derece dikkatli davranıyorum. Hastanın durumu, diğer tedavilere gösterdiği direnç, kolayca hipnotize olabilme yeteneği, hastanın bu duruma açık bir zihinle yaklaşması ve sezgilerimin bana izlemem gereken yolu göstermesi beni yönlendiren temel şeyler. Catherine'den bu yana bir düzineden fazla hasta üzerinde aynı yöntemi kullandım. Bu hastalardan hiçbir tanesi psikopatik, hayal görmeye eğilimli ya da çok kişilikli değillerdi. Hepsi de inanılmaz bir şekilde iyileştiler.

Yirmi hastanın tümü de farklı konumlara, geçmişlere ve kişiliklere sahip insanlardı. Miami'de yaşayan Yahudi bir ev hanımı, İsa'nın ölümünden hemen sonra Filistin'de bir grup Romalı asker tarafından tecavüze uğradığını canlı bir şekilde anımsıyordu. On dokuzuncu yüzyılda New Orleans'ta bir genelev işletmiş, Orta Çağ'da, Fransa'da bir manastırda yaşamış ve acıklı bir Japon yaşamı olmuştu. Catherine haricinde, yaşamla ölüm arasındaki düzeyden mesaj ileten tek hastam olmuştu. Mesajları son derece ruhsaldı. O da, geçmişim ve yaşamım la ilgili bir takım ayrıntıları bilmişti. Hatta gelecekle ilgili son derece doğru bilgiler verme yeteneği vardı. Mesajları belli bir ruhtan geliyordu ve şu an hâlâ onunla yaptığımız seansların dikkatli bir şekilde katologlamasını yapmaktayım. Hâlâ bir bilim adamıyım. Ondan elde ettiğim bütün verilerin dikkatle incelenmesi, değerlendirilmesi ve onaylanması gerekiyor.

Diğerleri ölümlerinin ötesini, bedenlerini terk etmelerini ve parlak ışığa doğru yüzdüklerini hatırlamıyorlardı. Hiçbir tanesi bana düşünce ya da mesaj iletmediler. Ama hepsinin de canlı geçmiş yaşam anıları oldu. Başarılı bir borsa simsarı Viktorya Dönemi İngiltere'sinde rahat ama sıkıcı bir yaşam yaşamıştı. Bir sanatçı İspanya engizisyonu tarafından işkence görmüştü. Köprülerin üzerinden ya da tünellerden geçemeyen bir restoran sahibi, eski Yakın-Doğu kültüründe canlı gömüldüğünü hatırladı. Genç bir doktor, bir Viking olarak geçirdiği deniz kazasının, bir televizyon yöneticisi altı yüzyıl önce Floransa'da yaşadığını hatırladı. Hastaların listesi bu şekilde sürüp gidiyor.

Bu insanlar aynı zamanda başka yaşamlarını da hatırlıyorlar. Geçmiş

yaşamlara ulaşıldıkça hastalık belirtileri de ortadan kalkıyor. Hepsi de güçlü bir şekilde daha önceden defalarca yaşadıklarına ve tekrar yaşayacaklarına inanıyorlar. Ölüm korkuları oldukça azaldı.

Herkesin hipnozla geçmişe dönmesine, psişiklere gitmesine ya da meditasyon yapmasına gerek yok. Çok rahatsız edici hastalıkları olanlar böyle yapabilirler. Diğerleri içinse açık bir zihni korumak yapılacak en önemli şeydir. Yaşamın gözümüze göründüğünden çok daha fazlasını içerdiğini unutmayın. Yaşam, beş duyumuzun ötesindedir. Yeni bilgilere ve deneyimlere karşı alıcı olun. "Görevimiz, bilgi aracılığıyla Tanrı gibi olmayı öğrenmek."

Artık bu kitabın kariyerim üzerindeki etkisine aldırmıyorum. Paylaştığım bilgiler çok daha önemli ve eğer dikkat edilirlerse dünyaya, kişisel olarak muayenehanemde kazandıracağımdan çok daha fazlasını kazandıracaktır.

Umarım burada okuduklarınız size yardımcı olmuştur, kendi ölüm korkunuzu azaltmıştır ve yaşamın gerçek anlamı hakkında anlatılanlar kendi yaşamınızı dolu dolu yaşamanıza katkıda bulunmuştur. Umarım uyumu ve iç huzuru arayıp diğer insanlara sevgiyle uzanıyorsunuzdur.